SIAM INTER BOOKS

ยุทธจักรมากเภทภัย ถังอ๋องบุกบั่นฝ่าฟัน

ทงฝ่า ยุทธจักร

นักดาบแห่งสกุลพิเศษ

唐方一戰

温瑞安 著

(เล่มเดียวจบ)

ลิขสิทธิ์ถูกต้อง

อุนสุนอัน ประพันธ์

น.นพรัตน์ แปลใหม่

การอ่านคือการบ่มเพาะ

เมล็ดพันธุ์แห่งปัญญา

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ
อุนสุยอัน : เขียน, น.นพรัตน์ : แปล.
หงสาฝ่ายุทธจักร. -- กรุงเทพฯ : สยามอินเตอร์บุ๊คส์, 2552.
200 หน้า.
1.นวนิยายจีนกำลังภายใน. I.ชื่อเรื่อง.
ISBN : 978-616-02-0004-7

ชื่อหนังสือ : หงสาฝ่ายุทธจักร
ผู้เขียน : อุนสุยอัน
ผู้แปล : น.นพรัตน์
พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง : สิงหาคม 2552
จำนวน : 200 หน้า
ราคา : 185 บาท

(唐方一战) (TANG FANG YI ZHAN)
© 1990 by Woon Swee Oan,
All rights reserved. First published in Hong Kong
in 1990 by Tung Wan Co., Ltd.
Thai translation rights arranged with Swan's publishing
Co., Ltd. and Siam Inter Books,
a division of Siam Inter Multimedia Public Co., Ltd.

ลิขสิทธิ์ฉบับภาษาไทยเป็นของ สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์ ภายใต้การดูแลของ บริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน)
อย่างถูกต้องตามกฎหมาย ห้ามลอกเลียนแบบส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้
รวมทั้งการจัดเก็บ ถ่ายทอด ไม่ว่ารูปแบบ หรือวิธีการใดๆ ในกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์
การบันทึก การถ่ายภาพ หรือวิธีการใดโดยไม่ได้รับอนุญาต
ยกเว้นเพื่อการประชาสัมพันธ์หนังสือเท่านั้น

ผู้จัดพิมพ์ : *สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์* **คณะที่ปรึกษา** : *ระวี โหลทอง, สุทธิศักดิ์ โล่ห์สวัสดิ์, สมชาย กรุสวนสมบัติ, สฤษฎกุล แจ่มสมบูรณ์, วิชูร นิรันตราย, อัญชลี ธีระสินธุ์, วิรัตน์ ทีฆพุฒิสกุล, ปราชญ์ ไชยคำ, นวลพร สิทธิ์ธนาวิธาน, ภูษณาภรณ์ เกษเมธีการุณ* **ผู้อำนวยการสายกองบรรณาธิการพ็อกเกตบุ๊ค** : *เอกระพีร์ สุขกุลพิพัฒน์* **บรรณาธิการบริหาร** : *สุริยฉัตร แก้วทอง* **บรรณาธิการ** : *สิทธิเดช แสนสมบูรณ์สุข* **เลขานุการกองบรรณาธิการ** : *ปฏิญญา สมไผ่ล้อม* **ผู้จัดการฝ่ายเตรียมผลิต** : *อรุณพร พาหุบุตร* **หัวหน้ากองงานศิลปกรรมปก** : *ดุสิต คุรุจิตโกศล* **หัวหน้ากองงานศิลปกรรมรูปเล่ม** *ณัฐพร บุญบงกชรัตน์* : **ฝ่ายศิลปกรรม** : *ศีลศิรา จันทน์หอม, ปิยะลักษณ์ ใจสำรวม, ประพัทธ์ รัตนธารี, ฐาปนันท์ ศรัณนิธิรัฐ, นพกานต์ วงษ์คล้าย* **จัดรูปเล่ม** : *think positive* **พิสูจน์อักษร** : *จิราวรรณ กะการดี* **ผู้อำนวยการใหญ่สายงานธุรกิจสิ่งพิมพ์** : *ดวงตา เทียมทัด* **ผู้อำนวยการฝ่ายประชาสัมพันธ์** : *ณิชนันทน์ วิบูลย์ศิริวงศ์* **ผู้อำนวยการฝ่ายต่างประเทศ** : *ชวีวรรณ คงประสานกาล* **ผู้อำนวยการใหญ่สายการผลิตและพัฒนาสินค้า** : *ชูชัย ศิระจินดา* **ฝ่ายการผลิต** : *ปฏิวัติ มัชฌาประเท, ยุวศรี หิรัญโน* **แยกสี** : *S.S.Film Process* **พิมพ์ที่** : *บริษัท กิเลนการพิมพ์ จำกัด* **จัดจำหน่ายทั่วประเทศ** : *บริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน) 459 ซ.ลาดพร้าว 48 แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310 โทร. 0-2694-3031-33 ต่อ 1601-1607, 0-2276-5035-39 ลูกค้าสัมพันธ์ : โทร. 0-2693-0904*

คำนำสำนักพิมพ์

"หงสาฝ่ายุทธจักร" เป็นผลงานตอนหนึ่งในชุด "นักสู้คะนองศึก" ของอีกหนึ่งสุดยอดนักเขียนแห่งบรรณพิภพ "อุนสุยอัน"

หากนับตามช่วงเวลา เรื่องราวใน *"หงสาฝ่ายุทธจักร"* สมควรเกิดขึ้นในช่วงหลัง *"นักสู้คะนองศึก"* แต่เกิดขึ้นก่อน *"ตำนานแห่งผู้กล้า"*

เรื่องราวเล่าถึง การสัประยุทธ์ของเหล่าผู้ใช้อาวุธลับรุ่นเยาว์เล่ห์กลอันยอกย้อนในหมู่ตึกห้าทองบิน เป็นการบุกบั่นฟันฝ่ายุทธจักรอันมากเภทภัยของ *"ถังฮวง"* สตรีผู้รู้ใจของเซียวชิวจุ้ย และเป็นบุปผางามยอดฝีมือแห่งสำนักถัง

"หงสาฝ่ายุทธจักร" จัดเป็นผลงานที่โดดเด่นด้วยคมคิดและปรัชญาชีวิต ท่วงทำนองการเดินเรื่องอาจจะแตกต่างจาก *"นักสู้คะนองศึก"* และ *"ตำนานแห่งผู้กล้า"* อยู่บ้าง หากแต่นวนิยายเรื่องนี้ก็ยังจัดเป็นผลงานที่ดีเยี่ยมอีกเรื่องหนึ่ง และประทับใจไม่แพ้กัน

หากท่านเป็นแฟนนวนิยายกำลังภายใน และชื่นชอบในผลงานของอุนสุยอัน นี่คือผลงานอีกชิ้นที่ท่านไม่ควรพลาดด้วยประการทั้งปวง

บรรณาธิการ

คำนำผู้แต่ง

นี่สมควรเป็นนวนิยายที่เขียนแล้วเสร็จตั้งแต่สิบปีก่อน

เมื่อสิบปีก่อนคือปี ค.ศ. 1979 ตอนนั้นเขียนชุดนักสู้คะนองศึกทั้งแปดตอนใกล้จะอวสาน ตามพล็อตเรื่องที่ดำเนินต่อไป สมควรยังมีควันหลงตกค้าง อย่างน้อยต้องเขียนถึงตัวเอกและนางเอกของเรื่องคือ เซียวชิวจุ้ยกับถังฮวง ภายใต้ชื่อเรื่อง**จ๊วกตงถังมึ้ง** *(สำนักถังแดนเสฉวน)* กับเรื่อง**ถังฮวงเจ่กเจี่ยง** *(หนึ่งสัประยุทธ์ของถังฮวง)* จึงถือว่าสำเร็จบริบูรณ์

นึกไม่ถึงกลางปี ค.ศ. 1980 นักสู้ประสบภัยกัลป์ ล่มสลายในเวลาชั่วข้ามคืน ผู้แต่ง**พลังกระบี่แยงซีเกียง ม้าเผ่นโผนอูเจียง** และ**แผ่นดินนี้ใครครอบครอง** ความจริงเข้าใจว่าหลังจากนำ**วีรชนพิชิตชัย** ทำการบุกบันท่องยุทธจักร สามารถเข้าสู่สภาวการณ์ของ**นักสู้ผู้เกรียงไกร** มิคาดแลกมา**ซึ่งจอมยุทธ์อันเดียวดาย** สุดท้ายปิดฉากลงด้วย**หิมะสุมคลุมหล้า** เหล่านี้ล้วนเป็นชื่อตอนของชุดนักสู้คะนองศึก แต่แล้วกลับกลายเป็นกระแสสายธารแห่งชีวิตที่ลดเลี้ยวเคี้ยวคด สะท้อนขึ้นลง ขึ้นแรงลงแรง คล้ายเป็นคล้ายตายตามด้วยการลี้ภัยออกนอกประเทศ

คาดว่าแม่น้ำแยงซีเกียงกับแม่น้ำฮวงโหก็เป็นเช่นนี้ หากปราศจากความคดเคี้ยว ก็ไม่กอปรเป็นสายน้ำมหานที เมื่อปลอบโยนตนเองเช่นนี้ก็สามารถให้กำลังใจตัวเอง แม้กระทั่งหลอกลวงตัวเอง

สิบปีให้หลัง นับว่าเขียนเรื่อง**ถังฮวงเจ่กเจี่ยง** *(หงสาฝ่ายุทธจักร)* ออกมา ถึงแม้สายน้ำนี้มิใช่ชลธารเมื่อก่อน ที่ข้าพเจ้าเขียนออกมาในตอนนี้มิใช่สิ่งที่ข้าพเจ้าคิดเขียนและต้องการเขียนแต่ก็เป็นหงสาฝ่ายุทธจักรขนาน

แท้ สำหรับกับ *"ถังฮวง"* และผู้ที่สร้างสรรค์ตัวละครถังฮวง นี่ถือเป็นการสัประยุทธ์ที่ดำเนินมาสิบปี

ก่อนที่จะเขียนบทความนี้ไม่กี่วัน คุณเฉินเหม่ยเฟินซึ่งเมื่อสิบเจ็ดปีก่อนได้รับการมอบหมายจากข้าพเจ้า ขอให้เธอสร้างชมรมลู่หลินที่มาเลเซียได้เดินทางมายังฮ่องกง ทั้งหมดพบกันที่ *"บ้านทองคำ"* ความเข้าใจผิดเล็กน้อยและความหมางเมินอย่างใหญ่หลวงที่คงอยู่มานานปี ได้รับการขจัดปัดเป่าสิ้น เธอบอกต่อข้าพเจ้าว่า "ฉันรู้นิสัยของคุณดี คุณบอกว่าเมื่อล้มลงที่ใด จะลุกขึ้นจากที่นั้น" ข้าพเจ้าพูดยิ้มๆ ว่าไม่หนักหนาถึงเพียงนั้น เวลานี้ข้าพเจ้าเรียนรู้ว่าถึงแม้ *"หกล้ม"* ก็จะล้มลงอย่างสง่างาม หรือแสร้งเป็นก้มลงเก็บเศษเหรียญ ถึงแม้ว่าสักวันหนึ่งข้าพเจ้าจะโบยบินขึ้นเป็นหงส์ ข้าพเจ้าก็รู้จักกลับลงมาเป็นอีกา เขียนนวนิยายกำลังภายในที่ไม่โชกเลือดเกินไป หากแต่ทดลองเขียน **"บู้* เฮียบเซียวส่วย"** *(นวนิยายผู้กล้าร่ายรำ)*

ที่แล้วมาเข้าใจว่าคนอยู่ในยุทธจักร ไม่เป็นตัวของตัวเอง นั่นเพียงเพราะผู้คนไม่หนักแน่นพอ ถือเป็นข้ออ้างเมื่อเผชิญแรงต้านเท่านั้น ปัญหาอยู่ที่คนอยู่ในโลกหล้า ผู้ใดไร้ข้ออ้าง ผู้ใดไม่หลอกตัวเอง?

อุนสุยอัน
เม.ย. ค.ศ. 1989

---

* *คำบู้ในที่นี้ต่างกับคำว่า บู๊ แปลว่าร่ายรำ*

คำนำผู้แปล

เรื่องหงสาฝ่ายุทธจักรเป็นผลงานของอุนสุยอัน ซึ่งผู้แต่งจัดอยู่ในชุดนักสู้คะนองศึก โดยตั้งชื่อว่านักสู้คะนองศึกภาคพิเศษ สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์จัดพิมพ์จำหน่าย โดยได้รับมอบลิขสิทธิ์จากเจ้าของบทประพันธ์อย่างถูกต้องตามกฎหมาย

หงสาฝ่ายุทธจักรแปล-เรียบเรียงจากต้นฉบับชื่อ ถังฮวงเจ่กเจี่ยง ซึ่งแปลตรงตัวว่าหนึ่งสัประยุทธ์ของถังฮวง อุนสุยอันเขียนเรื่องนี้เมื่อปี ค.ศ. 1989 จัดพิมพ์รวมเล่มครั้งแรกในปี ค.ศ. 1990 สำหรับฉบับที่ผมแปล-เรียบเรียงใหม่นี้ แปลจากฉบับปรับปรุงใหม่ล่าสุด

หงสาฝ่ายุทธจักร เป็นเหตุการณ์หลังจบชุดนักสู้คะนองศึก และสมควรเกิดขึ้นก่อนเรื่องตำนานแห่งผู้กล้า เขียนถึงถังฮวงซึ่งเป็นนางเอกที่อุนสุยอันประทับใจที่สุด เข้าร่วมการประลองอาวุธลับของมือดีอาวุธลับรุ่นเยาว์ จนถูกม้วนเข้าสู่วังวนแห่งการต่อสู้ช่วงชิง และแผนอุบายอันลึกซึ้งชั่วร้าย ไม่ว่าสำนวนความเรียง การวางเค้าโครงเรื่อง มีความรุดหน้ากว่าเมื่อตอนที่เขียนนักสู้คะนองศึก ทั้งยังเป็นเรื่องเล่มเดียวจบ สามารถอ่านรวดเดียวจบเรื่อง

น.นพรัตน์

ตอนที่ 1
เราไม่ร้องไห้

นางมิใช่สตรีที่หลั่งน้ำตาต่อหน้าผู้คน

นางเห็นว่าการหลั่งน้ำตาเป็นพฤติกรรมของคนอ่อนแอ

...เมื่อเป็นสตรีนางหนึ่ง ควรที่จะอ่อนโยน ควรที่จะละมุนไม ใช่อยู่ดีๆ ก็หลั่งน้ำตา การหลั่งน้ำตายังแบ่งเป็นสองประเภท เมื่อเต็มตื้นเศร้าเสียใจสามารถหลั่งน้ำตา คนไม่ใช่ตอไม้ ไหนเลยไร้น้ำใจ คนผู้หนึ่งรู้จักหลั่งน้ำตา เนื่องเพราะมันยังมีน้ำใจ ถังฮวงเห็นว่าตัวเองเป็นสตรีที่มากน้ำใจผู้หนึ่ง

แต่ว่าหากได้รับความคับแค้นใจ ขณะที่ประหวั่นพรั่นใจไม่ควรหลั่งน้ำตา มิหนำซ้ำไม่อาจหลั่งน้ำตา เนื่องเพราะเมื่อตกเป็นเบี้ยล่างกลับหลั่งน้ำตา ไยมิใช่แสดงความอ่อนแอออกมา? ขณะที่อ่อนแอกลับหลั่งน้ำตา ไยมิใช่เรียกร้องความเห็นอกเห็นใจ? คนมีชีวิตอยู่ในโลก มีทั้งเข้มแข็งและอ่อนแอ ไยต้องจัดตัวเองอยู่ประเภทอ่อนแอขอความเห็นอกเห็นใจ?

ที่แล้วมาถังฮวงเห็นว่าการเรียกร้องความเห็นอกเห็นใจจากผู้อื่น

เป็นการกระทำที่น่าละอายประการหนึ่ง

นางคือถังฮวงแห่งตระกูลถัง ไยต้องร้องขอความเห็นอกเห็นใจจากผู้คน? มีเรื่องใดที่อาศัยความชาญฉลาดของตัวเอง ตลอดจนสองมือและอาวุธลับที่เปิดเผยชัดเจนคลี่คลายไม่ได้?

ดังนั้นนางไม่เคยหลั่งน้ำตาเพราะความหวาดกลัวมาก่อน

สำหรับกับนาง คำ *"เจ็บแค้น"* หมายถึงการแปรความเจ็บแค้นเป็นพลัง เมื่อพบพานเรื่องอยุติธรรม ไม่เสียดายกับการชักกระบี่

แต่ว่าประสบการณ์ทั้งหลายล้วนได้จากบทเรียน

ไม่ว่าผู้ใดก็เคยผ่านวันเวลาที่เพิ่งออกท่องเที่ยว

ขณะที่เพิ่งออกท่องเที่ยว ถังฮวงเคยร้องไห้คราหนึ่ง

เคยหลั่งน้ำตาต่อหน้าผู้คนคราหนึ่ง

...เหตุการณ์ครั้งนั้นเป็นที่ฝังใจถังฮวงไม่ลืมเลือน

แต่ว่าการตอบโต้ของถังฮวง ก็สร้างความตื่นตระหนกแก่ชาวยุทธจักร

นับแต่นั้นบังเกิดความทรงจำต่อนางอย่างลึกล้ำ และประเมินฝีมือของนางใหม่

ตอนนั้นถังฮวงเพียงเพิ่งเหยียบย่างเข้าสู่ยุทธจักร แต่ก็มีชื่อเสียงเรียงนาม

นางมีลำดับรุ่นในสำนักถังไม่สูงนัก ในสำนักถังแดนเสฉวนอย่างน้อยมีผู้คนเจ็ดร้อยสามสิบห้าคนถือเป็น *"ผู้อาวุโส"* ของนาง แต่วิทยายุทธ์ของนางได้รับการถ่ายทอดจากถังเล่าไท้ไถ่ที่กุมอำนาจสูงสุดในสำนักถัง อย่าว่าแต่นางยังเป็นลูกหลานสายตรงของตระกูลถัง เป็นหลานสาวคนโปรดของถังเล่าไท้ไถ่

ครั้งนั้นนางร้องไห้ออกมา

...การร้องไห้ครั้งนั้นแลกมาซึ่งเสียงหัวร่อเยาะ

...หากตอนนั้นพวกมันไม่หัวร่อ คงไม่บังเกิดความตื่นตระหนกตามมา

*นั่นเป็นเหตุการณ์ซึ่งเกิดขึ้นที่**เก๋งเจ่กฮวงเต้ง** (เก๋งลมพายุ)*

ต้นเหตุของเรื่องราวล้วนเกิดจากความคิดเอาชนะคะคาน

มือดีในเชิงอาวุธลับอายุเยาว์สิบแปดคนไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ยอมรับผู้ใด ดังนั้นรวมตัวกันที่เก๋งเจ่กฮวงเต้ง เชื้อเชิญผู้อาวุโสด้านอาวุธลับมาเป็นกรรมการตัดสินสองท่าน ได้แก่**จูเฮาะ** *(กระเรียนชาด)* ถังปุกช้วน กับ**ฮ้วยเฮาะ** *(กระเรียนอัคคี)* ลุ้ยเป่ากวง

กระเรียนชาดกับกระเรียนอัคคีล้วนเป็นยอดฝีมืออาวุธลับที่สูงด้วยวัยวุฒิและคุณวุฒิ ท่านหนึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิของสำนักถัง ท่านหนึ่งเป็นผู้อาวุโสตึกอสนีบาตแดน**กังหนำ***

พวกท่านทำหน้าที่ตัดสินชี้ขาดว่าผู้ใดเป็นมือหนึ่งของมืออาวุธลับรุ่นเยาว์ สมควรรักษาความยุติธรรมอย่างเคร่งครัด

มิหนำซ้ำไม่มีผู้ใดกล้าไม่ยอมรับ

...ต่อให้มีคนไม่ยอมรับกระเรียนชาดกับกระเรียนอัคคี แต่ผู้ที่กล้าเพิกเฉยต่อสำนักถังแดนเสฉวนกับตึกอสนีบาตแดนกังหนำ เกรงว่าอีกสามร้อยปียังไม่ถือกำเนิดเกิดมา

ดังนั้นทุกคนยอมรับการตัดสินชี้ขาดของกระเรียนชาดกับกระเรียนอัคคี

การประลองอาวุธลับที่เก๋งเจ่กฮวงเต้งครั้งนี้นับเป็นการชุมนุมยอดฝีมือ แม้แต่**ซัวต้าอ๋อง**** *(ต้าอ๋องภูเขา)* ทิกั่งและพวกที่ดูแคลนอาวุธลับและไม่ใช้อาวุธลับยังนำสมุนมาชมดูความครึกครื้นสนุกสนาน

** ภาษาจีนกลางอ่านว่าเจียงหนัน หมายถึงฝั่งใต้ของแม่น้ำแยงซีเกียง*

*** ต้าอ๋องในที่นี้หมายถึง หัวหน้าโจร*

การประลองดำเนินไปเก้ารอบ คงคัดเลือกผู้คนสิบเอ็ดคน...ในจำนวนนี้มีอยู่สองรอบที่สู้เสมอ ส่วนอีกเจ็ดคนพ่ายแพ้ยินยอมพร้อมใจ

หลังจากนั้นประลองอีกห้ารอบ คงเหลือผู้ชนะหกคน คนทั้งหกนี้ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ยอมรับผู้ใด ดังนั้นต่อสู้กันอีกสามรอบ ในจำนวนนี้มีอยู่รอบหนึ่งรับบาดเจ็บทั้งสองฝ่าย รอบหนึ่งสู้เสมอ รอบหนึ่งถังฮวงได้ชัย จึงคงเหลือผู้ชนะสามคน

ตามเหตุผลมีแต่ถังฮวงที่โค่นคู่ต่อสู้ลงโดยราบคาบ สมควรเป็นผู้ชนะเลิศจึงถูกต้อง

แต่ว่าผู้ที่สู้เสมอทั้งสองไม่ยอมรับนับถือ

พวกมันล้วนเป็นมือดีในการใช้อาวุธลับที่มีชื่อเสียงในยุทธจักร...

ตั๋วเจี๊ยะกงจื้อ *(คุณชายหินใหญ่)* เอี้ยทุกกับ**จี่ต่อโชยลี้** *(มุ่งไกลเป็นพันลี้)* ลุ้ยเปี่ยง

พวกมันทั้งสองสู้เสมอ ไม่ปรากฏผลแพ้ชนะ แต่ถังฮวงรู้สึกว่าทั้งสองคล้ายไม่ได้ลงมืออย่างสุดกำลัง

...ต่อให้พวกมันลงมืออย่างเต็มที่ นางเห็นว่าตัวเองสามารถเอาชนะพวกมันเป็นมั่นเหมาะ

กระเรียนชาดถังปุกช้วนลอบมาเกลี้ยกล่อมนางว่า "**เซี่ยวฮวง** *(ฮวงน้อย)* ในความเห็นเรา เจ้าอย่าได้ต่อสู้แล้ว อาวุธลับของ**เอี้ยกงจื้อ** *(คุณชายแซ่เอี้ย)* กับ**ลุ้ยเสียวเฮียบ** *(ผู้กล้าอายุเยาว์แซ่ลุ้ย)* ยากระวังป้องกัน หากเจ้าพลาดพลั้งอันใด หาเป็นความประสงค์ของเราไม่"

ถังฮวงยิ้มพลางกล่าวว่า "ข้าพเจ้ารับมือได้ **โหงวจับฉิกเจ่ก** *(ท่านอาที่ห้าสิบเจ็ด)* โปรดวางใจ"

กระเรียนอัคคีลุ้ยเป่ากวงก็เข้ามากระซิบบอกต่อนางว่า "หลานเราเจ้ายังคงถอนตัวเถอะ ที่นี้มีมือดีคับคั่ง เจ้าได้ตำแหน่งที่สามสมควรพึงพอใจ

ไยต้องพลาดท่าเสียทีบนเวทีด้วย?"

ถังฮวงไม่เห็นด้วย กล่าวว่า "**ลุ้ยเจกเจ่ก** *(ท่านอาแซ่ลุ้ย)* เห็นว่าข้าพเจ้าเป็นฝ่ายแพ้หรือ? เมื่อตกลงพิสูจน์ความเหลื่อมล้ำต่ำสูง ต่อให้ลุ้ยเจกเจ่กกับโหงวจับฉิกเจ่กขึ้นเวที ข้าพเจ้าก็ต้องขอประลองสักครา"

ลุ้ยเป่ากวงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา สั่นศีรษะต่อถังปุกช้วน ถังปุกช้วนคล้ายทอดถอนใจคำหนึ่ง

ถังฮวงจึงไม่สนใจ

ตอนนั้นถังฮวงที่เคยโคถึกไม่กลัวพยัคฆ์เพียงคิดแสดงฝีมือสร้างชื่อไม่รู้หลักครองตัวในสังคม ตลอดจนควบคุมตัวเอง

จวบจนปัจจุบันนางยังเป็นเช่นเดิมไม่เปลี่ยนแปลง

ตอนนั้นเป็นยามพลบค่ำแล้ว กระเรียนชาดกับกระเรียนอัคคีประกาศว่าวันพรุ่งนี้ค่อยประลองต่อ ถังฮวงเห็นถังปุกช้วนกับลุ้ยเป่ากวงกระซิบกระซาบกับคู่ประลองทั้งสอง สนทนาแผ่วเบาหากหัวร่อดังๆ แต่ว่านางไม่ใส่ใจ

ในมือดีอาวุธลับอายุเยาว์ทั้งสิบแปดคน นอกจากถังฮวงแล้ว ยังมีสตรีอีกสองนาง คนหนึ่งฉายา**ซาแซอู่เห็ง** *(บุญทำกรรมแต่ง)* โก้วซังเน้ย คนหนึ่งฉายา**อั้งตุ้งซึ่ง** *(ริมฝีปากมีหนาม)* บ๊วยคี้ พวกนางก็เข้ามาเกลี้ยกล่อมถังฮวงว่า "ท่านอย่าได้สู้ต่อแล้วยอมรับตำแหน่งที่สาม ก็ไม่ถือว่าเสียหน้า ท่านดูพวกเราถูกขับออกตั้งแต่รอบแรก"

ถังฮวงทวนคำ "ตำแหน่งที่สาม?" กล่าวว่า "เมื่อเข้าประลองต้องคว้าตำแหน่งที่หนึ่ง ต้องการตำแหน่งที่สามไปไย?"

โก้วซังเน้ยกล่าวว่า "**เซี่ยวฮวง** *(ฮวงน้อย)* ท่านยังไม่ทราบ เอี้ยทุกเป็นบุตรเขยของถังปุกช้วน ลุ้ยเปี่ยงเป็นบุตรชายของลุ้ยเป่ากวง ลองนึกดู

ลุ้ยเป่ากวงกับถังปุกช้วนไหนเลยปล่อยให้ท่านครองตำแหน่งที่หนึ่งได้?"

ถังฮวงยังไม่จดจำใส่ใจกล่าวว่า "หากข้าพเจ้าเอาชนะพวกมัน มิใช่ไม่มีปัญหาหรอกหรือ?" นางกล่าวเสริมว่า "พวกท่านวางใจ หนึ่งนั้นข้าพเจ้าต้องชนะ สอง โหงวจับฉิกเจ่กกับลุ้ยเจกเจ่กต้องแบ่งแยกเรื่องส่วนตัวกับเรื่องส่วนรวมอย่างชัดแจ้ง"

ถังฮวงไม่รับฟังคำเตือนแต่อย่างไร

เช้าวันที่สอง ถังฮวงอาบน้ำในถังไม้ภายในห้องพักโรงเตี๊ยม

นางมีนิสัยอาบน้ำยามเช้า

ทันใด ที่เบื้องล่างมีคนร้องตะโกนจับโจร จากนั้นเงาคนเคลื่อนไหววูบวาบ เสียงคนอึกทึกวุ่นวาย รุดมาถึงหน้าประตู

ถังฮวงรีบร้องว่า "อย่าเข้ามา ข้าพเจ้ากำลัง..." เสียงโครมเมื่อประตูถูกกระแทกเปิดออก

คนนำหน้าคือเอี้ยทุกกับลุ้ยเปี่ยง ทุยอยบกรูเข้ามา ยังมีมือดีอาวุธลับอีกสิบเอ็ดสิบสองคนฮือเข้ามา

ถังฮวงเปลือยเปล่าทั้งร่าง ได้แต่หดตัวไปในถังไม้ บังเกิดความกระดากอาย ใบหน้าแดงสดใส ร้องว่า "ออกไป"

เหล่าบุรุษที่เข้ามาร่ำร้องตะโกนก้อง ทั้งจงใจเข้ามา ยิ้มกะลิ้มกะเหลี่ยร้องว่า

"ถังโกวเนี้ยช่างอารมณ์ดีนัก..."

"โอย **ถังเซี่ยวม่วย** *(น้องสาวแซ่ถัง)* ไม่กลัวหนาวหรือ?"

"**ถังซือม่วย** *(ศิษย์น้องแซ่ถัง)* มีรูปร่างงดงามนัก เราตระเวนไปทั่วหอฟ้าหอมยังหาไม่พบ"

"**ถังตั่วม่วยจื้อ** *(น้องสาวใหญ่แซ่ถัง)* ขออภัยที่ล่วงเกิน พวกเราความจริงมาจับโจร กลับมีบุญตาที่ได้ยล"

ลุ้ยเปี่ยงกับเอี้ยทุกร้องตะโกนชี้นำก่อน

ถังฮวงโกรธแค้นจนแทบร้องไห้ออกมา

อาวุธของนางไม่อยู่ข้างกาย นางย่อมไม่พกนำอาวุธลับไปในถังไม้

นางอับจนปัญญา ได้แต่หดตัวไปภายในถังอย่างสุดความสามารถ

จนใจที่คนเหล่านั้นคุกคามเข้ามาอีก

ถังฮวงตวาดคำ "ไร้ยางอาย" พลางร้องว่า "ไสหัวออกไป"

ลุ้ยเปี่ยงหัวร่อจน "ไฝชายงาม" บนแก้มซ้ายสั่นไหวขึ้นมา กล่าวว่า "พวกเราคิดจับโจร ใต้ถังไม้ของท่านซุกซ่อนคนไว้หรือไม่?"

เอี้ยทุกอุทานดังเอ๊ะกล่าวว่า "เช้าตรู่เช่นนี้**ถังนึ่งเฮียบ** *(วีรสตรีแซ่ถัง)* ไม่ใส่เสื้อผ้าอยู่ที่นี้ หรือคิดใช้ความงามยั่วยวนพวกเรา?" กล่าวพลางใช้หลังมือเคาะขอบถัง จงใจยื่นหน้าเข้ามา กล่าวอีกว่า "คิดหวังให้พวกเราทั้งสองยอมศิโรราบบนเวทีลุยไถหรือไร?"

ถังฮวงไม่อาจสะกดกลั้นสืบไป

นางพลันลงมือ

ในมือนางไม่มีอาวุธ

และปราศจากอาวุธลับ

บนร่างนางไม่มีผ้าผ่อนปกปิดกาย

...นางย่อมไม่สามารถกระโดดออกมาในสภาพเปลือยเปล่า เพื่อลงมือต่อบุรุษอันต่ำช้าเหล่านี้

นางไม่ได้ออกพ้นจากถังไม้

ในถังไม้มีน้ำ

นางสาดน้ำออกไป

นางบรรจุพลังไปในหยดน้ำ หยดน้ำนับพันนับหมื่นกลายเป็นอาวุธ

ที่แน่นหนาและโปร่งใสใต้แสงอุทัยอันเรืองรอง

อาวุธลับเหล่านี้แม้ไม่สามารถซัดใส่ร่างฝ่ายตรงข้ามทะลุเป็นรู แต่ยามจู่โจมลงมือโดยที่ไม่ทันระวัง ก็ทำร้ายบุรุษหนุ่มเหล่านั้นจนปิดหน้าปิดตา ร้องโอดโอยออกมา

ยามนั้นบ๊วยคี้กับโก้วซังเน้ยพอดีรุดมาทันเวลา

ถังฮวงไม่ว่าอย่างไรก็เป็นหลานรักของถังเล่าไท้ไถ่ซึ่งเป็นสตรีที่ทรงอำนาจที่สุดในสำนักถัง พวกมันจะอย่างไรไม่กล้าก่อเรื่องลุกลามใหญ่โต บ๊วยคี้กับโก้วซังเน้ยพอมาถึง พวกมันได้แต่แตกฮือหลบหนีไป

ซึ่งความจริง ด้วยรูปโฉมโนมพรรณของถังฮวงสร้างความลุ่มหลงแก่เหล่าบุรุษตั้งแต่แรก เพียงแต่ถังฮวงมิใช่ชิงชังพวกมันประพฤติเหลวแหลก ก็รังเกียจพวกมันใช้อาวุธลับด้วยฝีมืออันต่ำช้า ไม่เคยแยแสเหลือบแลหรือแสดงมิตรไมตรีต่อพวกมัน

คนต่ำช้าเหล่านี้ฉวยโอกาสบุกรุกเข้าห้องพักถังฮวง แอบดูนางอาบน้ำ หลังจากนั้นหลงละเมอเพ้อฝัน เฝ้านึกถึงไม่ลืมเลือน

ถังฮวงก็ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน เคียดแค้นไม่ลืมเลือน

นางสาบานว่าต้องล้างความอัปยศครั้งนี้

ยามเที่ยงวันนั้น การประลองดำเนินต่อไป ก่อนที่การต่อสู้จะเริ่มขึ้น ทุกคนต้องส่งมอบถุงอาวุธลับให้กระเรียนชาดกับกระเรียนอัคคีทำการตรวจสอบ เพื่อป้องกันมิให้ผู้คนฉาบพิษในอาวุธลับ หรือพกพาอาวุธลับที่มีพลังทำลายล้างสูงขึ้นเวที

...ยกตัวอย่างตึกอสนีบาตแดนกังหนำอาศัยอาวุธอัคคีสร้างชื่อเสียง หากพวกมันบรรจุดินระเบิดไว้ในอาวุธลับ เกรงว่าจะทำร้ายผู้คนจนเลือดเนื้อเหวอะหวะแล้ว

...หากเป็นร้านเล่ายี่ห้อตระกูลอุนที่ถนัดในการใช้พิษ หรือว่ามีอดี

ของ**ตั๊กจง** *(สำนักพิษ)* ฉาบพิษไร้สภาพในอาวุธลับ เกรงว่าไม่เพียงอาวุธลับสะกิดโลหิตหลั่งไหลพิษร้ายจู่โจมหัวใจ แม้แต่ผู้ที่อยู่ใต้ลมก็ถูกทำร้ายเสียชีวิต

ดังนั้นอาวุธของผู้เข้าร่วมประลองต้องผ่านการตรวจสอบก่อน

จะอย่างไรการประลองยุทธ์บนเวทีลุยไถนี้ เพียงพิสูจน์ผลแพ้ชนะ หาได้มีความแค้นข้ออาฆาต ต้องต่อสู้อย่างเอาเป็นเอาตาย

ถังฮวงพกพาอาวุธลับสิบเอ็ดชนิด ในจำนวนนี้มีอยู่สองชนิดเป็นสุดยอดอาวุธลับของนาง

นางส่งมอบถุงอาวุธลับให้ลุ้ยเจกเจ่กและโหงวจับฉิกเจ่กตรวจสอบดู

ต่อจากนั้นนางขึ้นสู่เวทีลุยไถ

ลุ้ยเปี่ยงกับเอี้ยทุกปั้นรอยยิ้มทั่วใบหน้า แววตาแฝงเลศนัย พากันกล่าวว่า

"**ถังม่วยจื้อ** *(น้องสาวแซ่ถัง)* ท่านสวมใส่เสื้อผ้าแล้ว ต่างฝ่ายต่างคุ้นเคยกัน ครั้งนี้พวกเราอ่อนข้อให้สักครั้งเป็นอย่างไร?"

"ถังโกวเนี้ย นับแต่จากกันเมื่อรุ่งเช้า เราผู้พี่คิดถึงท่านนัก ระหว่างพวกเราทั้งสอง ท่านต้องการให้ผู้ใดเข้าไปก่อน ขอท่านโปรดเลือกสรร"

ถังฮวงปั้นหน้าเคร่งเครียด เม้มริมฝีปากโดยแรง เชิดหน้ากล่าวว่า "พวกท่านทั้งสองเข้ามาพร้อมกันเถอะ"

เอี้ยทุกกับลุ้ยเปี่ยงพากันหัวร่อออกมา กล่าวว่า "โกวเนี้ยมีอารมณ์สนุกสนาน ทั้งเจริญอาหารนัก"

"เข้าไปพร้อมกันก็เข้าไปพร้อมกัน เป็นท่านเรียกหาเอง พวกเรายินดีอย่างยิ่ง"

ถังฮวงคล้ายฟังความหมายอันลามกบัดสีในถ้อยคำของลุ้ยเปี่ยงกับเอี้ยทุกไม่ออก

นางเพียงได้ยินเสียงหัวร่อประหลาดและเสียงกู่ร้องพิกลที่ใต้เวที

นางโกรธแค้นยิ่ง

นางหน้าขาวราวหิมะต้นฤดูใบไม้ผลิ เอวบางเช่นต้นหญ้าเอนลู่ลม ผิวหน้าคล้ายน้ำนม ผิวพรรณเสมือนเคลือบน้ำผึ้ง แววตาอ่อนโยนดุจจันทร์ฤดูคิมหันต์ หว่างคิ้วองอาจเช่นพลังกระบี่ นางขบริมฝีปากโดยแรง เป็นเหตุให้สองข้างแก้มเกิดรอยลักยิ้มขึ้น รอยลักยิ้มที่บันดาลให้ผู้คนแทบพลัดตกลงไป

นางโกรธเคืองจนแทบร้องไห้ออกมา

คิดร้องไห้ออกมา

'เราไม่ร้องไห้'

'เราไม่ร้องไห้เด็ดขาด'

'เราไม่ขอหลั่งน้ำตาต่อหน้าผู้คนที่เราชิงชังรังเกียจ'

นางกำลังรอคอย

นางรอคอยให้พวกมันขึ้นเวที

พวกมันพอขึ้นเวที นางจะลงมือสั่งสอนพวกมันอย่างเต็มที่

...ให้พวกมันทราบว่าเราถังฮวงยากตอแยไม่อาจตอแยได้

ตอนที่ 2
ขวานสะบัดหมึก

ถังฮวงมีหลักการข้อหนึ่งว่าผู้อื่นดีต่อนาง นางจะดีต่อผู้นั้นยิ่งกว่า ผู้อื่นร้ายต่อนาง นางจึงจะร้ายต่อผู้นั้น นางเข้าใจว่าเมื่อนางดีต่อผู้คนผู้คนจะดีต่อนาง หาทราบไม่ว่ายุทธจักรมีกฎข้อหนึ่งว่า ท่านดีต่อมัน มันจะข่มเหงท่าน ท่านร้ายต่อมัน มันจึงเกรงกลัวท่าน

เอี้ยทุกกับลุ้ยเปี่ยงล้วนหน้าไม่อาย ทั้งสองขึ้นเวทีลุยไถพร้อมกันจริงๆ

ก่อนหน้านี้หนึ่งคืน ลุ้ยเปี่ยงหารือเรื่องนี้กับเอี้ยทุกแล้วว่า

"ถังฮวงผู้นี้แม้เลอะเลือนโง่งม ทั้งเจ้าอารมณ์ แต่มีฝีมือมิใช่ชั่ว ท่านก็เห็นฉากการต่อสู้ระหว่างนางกับ**เกี้ยฮุ้นลิ้วจุ้ย** *(เมฆลอยเลื่อนสายน้ำไหล)* ฉื่อบู้ในวันนี้แล้ว..."

มันเกาไฝสีดำที่ข้างแก้ม กล่าวสืบต่อ "ฉื่อบู้ทางหนึ่งร่ายรำทางหนึ่งซัดอาวุธลับ ท่าร่ายรำของมันชวนให้ตาลายพร่าพราย ลานตาไปหมด อาวุธลับของมันก็ยึดหลักหลอกล่อซ้ายจู่โจมขวา ซัดร้อยครั้งถูกเป้าร้อยครา แต่มันพอเผชิญกับถังฮวง ก็ถูกนางใช้วิชาอาวุธลับ**เซี้ยอี่ได้พัวะบัก** *(สะบัด*

หมึกถ่ายทอดสำนึก) กับ**ลิ้วแป๊ะเซี่ยวเต้ยซี** *(เว้นพื้นที่จารึกบทกวี)* ของนางโค่นล้มลง ดังนั้นพวกเราไม่อาจดูแคลนนาง ไม่เช่นนั้นพวกเราจับห่านป่าชั่วชีวิต ครั้งนี้อาจถูกห่านป่าจิกนัยน์ตา ถึงแม้กำหนดไว้ว่าพวกเราเป็นผู้ชนะ แต่อย่าได้พลาดท่าในหนองตื้น เพลี่ยงพล้ำแก่เด็กหญิงนางหนึ่ง"

เอี้ยทุกตอบว่า "เราย่อมระวังป้องกัน นับตั้งแต่รอบแรก**แป๊ะฮวกโชยต่ง** *(ซัดร้อยครั้งบรรลุเป้าพันครา)* เตียเซี่ยวฮื้อประมือเพียงสองท่า ก็รับบาดเจ็บภายใต้**พัวะบักซิ้งโป๊ว** *(ขวานสะบัดหมึก)* กับ**ลิ้วแป๊ะซิ้งจี่** *(ลูกธนูเว้นพื้นที่)* ของถังฮวง เราก็นึกระวังป้องกัน ยังดีที่เด็กหญิงนี้แม้มีฝีมืออยู่ท่าสองท่า แต่ยังด้อยประสบการณ์ มิสู้ก่อกวนนางจนโกรธแค้น เพื่อช่วงชิงด้วยปัญญา"

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันร้อนใจขึ้นมา ตบโต๊ะเปล่งเสียงออกมาว่า "มารดามันเถอะ เด็กหญิงนั้นงามจนผู้คนคันที่หัวใจยากจะเกา"

ลุ้ยเปี่ยงยิ้มอย่างมีเลศนัย กล่าวว่า "เราท่านยังกลัวว่าไม่ได้สะกิดเกาหรือ? นางเป็นอิสตรีท่องผาดโผนในยุทธจักร ไหนเลยหนีรอดจากเงื้อมมือบุรุษได้?" มันกล่าวเสริมว่า "ยังมี**กวงเจ่ก** *(ท่านอากวง)* กับ**ถังเหลา** *(ผู้เฒ่าถัง)* ล้วนอยู่ฝ่ายพวกเรา"

เอี้ยทุกกลับระมัดระวังขึ้นมา กล่าวว่า "เพียงแต่ต้องระวังไว้ ถึงอย่างไรไม่อาจล่วงเกินนางเฒ่าแห่งสำนักถังแดนเสฉวน ไม่เช่นนั้นต่อให้เล่นถังฮวงสามสี่สิบนางก็ไม่นับเป็นอย่างไร แต่หากตอแยถังเล่าไท้ไถ่ขึ้นมา พวกเรายังรองรับไม่ได้"

ลุ้ยเปี่ยงยิ้มอย่างชั่วช้าลามก ใช้สองมือประคองหน้าอกไว้ กล่าวว่า "รองรับได้ พวกเราจะใช้แผนยืมดาบฆ่าคน ฆ่าคนโดยไม่เห็นเลือด"

ทั้งสองทางหนึ่งหัวร่อร่วน ทางหนึ่งตามตัวเตียเซี่ยวฮื้อและพวก

ที่เป็นคนสมรู้ร่วมคิดมา วางแผนบุกจับโจรถึงห้องพัก สร้างความโกรธแค้นแก่ถังฮวง กล่าววาจาด้วยถ้อยคำรุนแรง ทั้งสองก็ใช้เป็นข้ออ้าง ขึ้นเวทีมารับศึกด้วยกัน

ถังฮวงเห็นว่าการก่อกวนและหัวร่อเยาะของคนเหล่านี้เป็นแผนการร้ายประการหนึ่ง สร้างความโกรธแค้นจนหน้าขาวซีด ขุ่นเคืองจนหน้าตาเคร่งเครียด นางหาเกรงกลัวไม่ เมื่อประลองฝีมือเพื่อประลองว่าผู้ใดสูงส่งกว่า ต่อให้บุกเข้ามาพร้อมกันก็ไม่นำพา

นางเพียงกล่าวว่า "ประเสริฐ มาเถอะ"

เอี้ยทุกใช้หินลูกตุ้มเป็นอาวุธ

...อาวุธลับเน้นที่น้ำหนักเบา ขนาดเล็กคล่องแคล่วรวดเร็ว ไหนเลยใช้หินลูกตุ้มขนาดใหญ่และหนักอึ้งเป็น *"อาวุธลับ"* ได้?

เอี้ยทุกกระทำได้

มันมีกำลังวังชามหาศาล ยกของหนักราววัตถุเบาหวิว

มันพอกวัดแกว่งหินลูกตุ้ม คล้ายกองนุ่นทรงกายก็มิปาน ไม่มีพื้นที่ให้หลบหลีกได้

ผู้คนที่อยู่หน้าเวทีลุยไถในรัศมีสามวาก็ถูกกระแสลมที่เกิดจากหินลูกตุ้มสะบัดกวัดแกว่งคุกคามจนแทบหายใจไม่ออก

บนเวทีลุยไถมีแต่กระแสของหินลูกตุ้มคล้ายกับว่าบนเวทีลุยไถอันกว้างใหญ่ มีแต่หินลูกตุ้มขนาดใหญ่ลูกหนึ่งเคลื่อนตัวตามอำเภอใจ

ที่สร้างความตึงมือแก่ถังฮวง ไม่เพียงหินลูกตุ้มลูกนี้

ท่ามกลางหินลูกตุ้มเกลื่อนฟ้า กระทบกระแทกกันเองวุ่นวาย ยังมี**จี่ต่อโชยลี่** *(มุ่งไกลเป็นพันลี้)* ลุ้ยเปี่ยง ซึ่งใช้แส้ที่เล็กละเอียดดุจสายใยเส้นหนึ่งเป็นอาวุธลับ

แส้ของลุ้ยเปี่ยงร้อยเปลี่ยนพันแปลง

ที่น่ากลัวที่สุด และยากรับมือที่สุด ทั้งมิใช่หินลูกตุ้มของเอี้ยทุก และมิใช่แส้ของลุ้ยเปี่ยง หากแต่เป็นหินลูกตุ้มขนาดใหญ่ของเอี้ยทุกใช้ประสมประสานกับแส้โปร่งใสของลุ้ยเปี่ยง

ซึ่งความจริงถังฮวงยังรับมือได้

เนื่องเพราะนางมีลูกธนูเว้นพื้นที่กับขวานสะบัดหมึก

...ขอเพียงคู่ต่อสู้เผยช่องโหว่วูบหนึ่ง นางสามารถยิงลูกธนูเว้นพื้นที่ออกไป

...ต่อให้คู่ต่อสู้กล้าแข็งแกร่งกร้าว นางก็สามารถใช้ขวานสะบัดหมึกเข้าปะทะหักหาญ

แต่ว่าถังฮวงในยามนี้ไม่สามารถปะทะแตกหัก

เนื่องเพราะในมือนางไม่มีอาวุธใช้หาญหัก

ถุงแพรของนางปราศจากอาวุธลับใด!

อาวุธลับของนางความจริงบรรจุอยู่ในถุงแพร เหตุใดอันตรธานหายไป?

นางเองขบคิดไม่เข้าใจ

นางบรรจุเข็มและมีดไว้ในถุงแพรชัดๆ เหตุใด...

นางไม่มีเวลาขบคิดใคร่ครวญ

เอี้ยทุกกับลุ้ยเปี่ยงเปิดฉากจู่โจมใส่นางอย่างสุดกำลัง

เอี้ยทุกกับลุ้ยเปี่ยงหมายมั่นต้องสำเร็จ คิดเอาชนะให้จงได้

พวกมันใช้สองกลุ้มรุมหนึ่ง ถังฮวงเพียงเป็นหญิงสาวอ่อนแอนางหนึ่ง อย่าว่าแต่นางสูญเสียอาวุธที่ใช้ตอบโต้กลับไป

พวกมันไม่มีเหตุผลที่ไม่สามารถช่วงชิงชัยไปครอบครอง

แต่ว่าพวกมันไม่สามารถพิชิตชัยในบัดดล

เนื่องเพราะพวกมันประเมินยอดวิชาอีกแขนงหนึ่งของถังฮวงต่ำ

ทรามไป

เป็นวิชาตัวเบา

ภายใต้การผนึกกำลังโหมจู่โจมของเอี้ยทุกกับลุ้ยเปี่ยง ถังฮวงกลับใช้วิชาตัวเบาอี่จื้อปวยฮุ้นจ่ง *(นางแอ่นทะยานเมฆ)* หลบหลีกไปมา รักษาสถานะไม่พ่ายแพ้

อย่างน้อยนางไม่ปล่อยให้บุรุษที่คดโกงทั้งสองคุกคามลงจากเวที

จวบกระทั่งเอี้ยทุกรุกไล่เป็นเวลานาน ยังไม่อาจเผด็จศึกได้ มันจึงกระทำเรื่องหนึ่ง

มันระบายลมจากปาก

กระแทกหินลูกตุ้มแตกทำลาย

หินลูกตุ้มพอแตกระเบิดออก ภายในปรากฏแมลงป่อง ตะขาบ กิ้งก่าค้างคาว หนอน แมลงวัน จิ้งจก งูพิษ มุสิกสี่ร้อยหกสิบตัวกระโดดออกมา ฉกกัดใส่ถังฮวง

ถังฮวงหวาดกลัวถึงขีดสุด

นางไม่กลัวตาย

นางกลัวความสกปรก กลัวตัวหนอน กลัวสัตว์เลื้อยคลานที่น่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้

ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ นางยังสามารถใช้วิชาตัวเบาอันเลิศล้ำพยายามเหินบินอยู่เบื้องบน โดยไม่ทิ้งตัวลงมา ประคับประคองตัวไม่ถูกคุกคามลงจากเวที

ถังฮวงบนเวทีลุยไถคล้ายนางแอ่นบินร่อน ราวกับปรากฏถังฮวงขึ้นเจ็ดคน

จวบกระทั่งลุ้ยเปี่ยงไม่อาจอดรนทนรอ ทั้งกลัววิกาลยาวนานฝัน

ยุ่งเหยิง ในที่สุดมันลงมือด้วยอำมหิต

ฝีมืออันอำมหิตของมันไม่ต้องลงมือ

มันเพียงขยับใบหน้า

กล้ามเนื้อใบหน้ามันพอสั่นกระตุกคราหนึ่ง *"ไฝ"* ที่ข้างแก้มมันก็ดีดพุ่งออกไป

คราครั้งนี้ถังฮวงไม่อาจระวังป้องกันได้

นางถูก *"ไฝ"* จู่โจมทำร้าย ล้มระทวยลงกับพื้น งูหนอนแมลงป่องเหล่านั้นพากันคืบคลานขึ้นมาบนร่างนาง

นางตื่นตระหนกจนกรีดร้องออกมา

"หยุดมือ"

ถังปุกซ้วนตวาดห้ามคำหนึ่ง ผุดลุกขึ้นออกคำสั่งว่า "บังคับสัตว์พิษกลับไป"

เอี้ยทุกไม่กล้าขัดคำสั่ง

ถังฮวงกล่าวอย่างขุ่นแค้นว่า "เอี้ยทุกไหนเลยใช้สัตว์พิษเข้าประลองยุทธ์ได้? ลุ้ยเปี่ยงยังลอบทำร้ายข้าพเจ้า..."

ถังปุกซ้วนยิ้มอย่างเมตตากล่าวว่า "สัตว์พิษของ**เอี้ยกงจื้อ** *(คุณชายแซ่เอี้ย)* ไม่ได้กัดทำร้ายเจ้าใช่หรือไม่? อย่างนั้นไม่ถือว่าละเมิดกฎ"

ลุ้ยเป่ากวงกล่าวเสริมว่า "อาวุธลับความจริงใช้ออกโดยที่ผู้คนไม่ทันระวังป้องกัน อาวุธลับของลุ้ยเปี่ยงไม่มีใดไม่ถูกต้อง ทั้งยังใช้ออกอย่างยอดเยี่ยม"

เสื้อสีแดงชาดของถังปุกซ้วนโชยพัดพลิ้วกล่าวย้ำทีละคำว่า **"เซี่ยวฮวง** *(ฮวงน้อย)* เจ้าแพ้แล้วต้องยอมรับความพ่ายแพ้"

ลุ้ยเป่ากวงประกาศว่า "ผลการประลองอาวุธลับที่เก๋งเจ่กฮวงเต้งปรากฏว่า เอี้ยทุกกับลุ้ยเปี่ยงได้ตำแหน่งที่หนึ่งร่วมกัน ส่วนหลานสาวรั้ง

อันดับสาม ถือว่าหายากยิ่งแล้ว"

กล่าวจบหัวร่อฮาฮา ทั้งสามพากันเข้าไปแสดงความยินดีต่อเอี้ยทุกกับลุ้ยเปี่ยง

ถังฮวงพลันเข้าใจโดยกระจ่าง

นางค่อยเข้าใจว่าอาวุธลับในถุงแพรตัวเองอยู่ดีๆ ไฉนอันตรธานหายไป

พริบตานั้นนางขุ่นแค้นใจ คับข้องใจ บังเกิดความคับแค้นประดังทำให้นางร้องไห้ออกมา

นางหลั่งน้ำตาอาบสองแก้ม รู้สึกคันยุบยิบ พอยกมือปาดเช็ด ค่อยทราบว่าตัวเองร้องไห้แล้ว

ทั้งหมดจับจ้องมองนางราวกับเห็นวัตถุประหลาดบินลงจากดวงจันทร์ บางคนเผยอยิ้มอย่างประสงค์ร้าย บางคนมีสีหน้าเห็นอกเห็นใจ บางคนไม่ยิ้มและไม่เห็นอกเห็นใจ แต่ดวงตาฉายแวว *"สาสม"* ยังมีผู้คนส่วนใหญ่หัวร่อครืนออกมา

...เมื่อเห็นคนร้องไห้ ต่อให้เป็นคนที่เห็นอกเห็นใจที่สุดยังเห็นว่าชะตากรรมของตนเองดีกว่าคนที่ร้องไห้มากนัก

การเห็นคนร้องไห้ คล้ายเป็นเรื่องที่ควรแก่การยินดีประการหนึ่ง

...ราวกับว่ามนุษยชาติมีชีวิตอยู่ได้แต่หัวร่อ ห้ามมิให้ร้องไห้

ในยุทธจักรดูเหมือนการ "ร้องไห้" ยังย่ำแย่กว่า "พ่ายแพ้" ยังถูกผู้คนหยามดูแคลนยิ่งกว่าความ "ล้มเหลว"

ถังฮวงทราบว่าตัวเองร้องไห้แล้ว

นางแค้นตัวเองที่กลั้นน้ำตาไว้ไม่ได้

'เราไม่ร้องไห้'

'เราไม่อาจร้องไห้'

'เราไม่อาจร้องไห้ต่อหน้าพวกมัน'

ยามร้อนรุ่มใจ น้ำตาของนางคล้ายกลัวว่าไม่สามารถปรากฏต่อผู้คนชาวโลก กลับไหลหลั่งออกมา ถึงแม้คิดข่มกลั้นยังกลั้นไม่ได้

ถังฮวงจากไปแล้ว

การร้องไห้ของนางกลายเป็นหัสละครเรื่องชวนหัวประการหนึ่ง

นางมิใช่จากไปเพราะความพ่ายแพ้ หากแต่จากไปเพราะน้ำตาที่ไม่รักดีของตัวเอง

ทั้งหมดรั้งอยู่ไม่จากไป แสดงความยินดีต่อชัยชนะของเอี้ยทุกกับลุ้ยเปี่ยง

เอี้ยทุกกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "ยังคงเป็น *'ไฝบิน'* ของท่านยอดเยี่ยม ไม่เช่นนั้นนางยังดื้อดึงอยู่บนเวทีไม่ยอมจากไป"

ลุ้ยเปี่ยงลูบคลำ "ไฝเม็ดใหม่" ที่ข้างแก้ม กล่าวด้วยความกระหยิ่มใจว่า "ไฝของเราเม็ดหนึ่งแลกมาซึ่งน้ำตาพันหยดของนาง...สตรีช่างเป็น**บ่อแห่งเภทภัย*** จริงๆ"

เอี้ยทุกยิ้มอย่างมีลับลมคมใน กล่าวว่า "บ่อแห่งเภทภัยอันใด นางมีส่วนสัดเย้ายวนถึงเพียงนั้น ต่อให้พวกเราดื่มน้ำที่นางใช้อาบชำระกายก็ไม่นับเป็นอย่างไร" มันยิ้มอย่างลี้ลับกล่าวอีกว่า "นางจากไปแล้ว ช่างคิดถึงนางนัก"

แม้แต่เตียเซี่ยวฮื้อที่พ่ายแพ้ในการประลองรอบแรกก็กล่าวว่า "ถังฮวงช่างไม่ประมาณตนจริงๆ หารู้ไม่ว่าการประลองครั้งนี้จัดขึ้นเพื่อสนับสนุนผู้ใด นางยังคิดแก่งแย่งช่วงชิงอันใด แม้แต่ข้าพเจ้ายังรุดมาเพื่อ

---

* *สมัยราชวงศ์ฮั่น ฮั่นเฉิงตี้รับนางระบำเจ้าเฟยเอี้ยนกับน้องสาวเข้าวัง มหาบัณฑิตจั่วฟางเฉิงจึงรำพึงว่านี่เป็นบ่อแห่งเภทภัย ต่อมาคำนี้ถูกใช้เปรียบเปรยสตรีที่นำความล่มสลายมาสู่ชาติบ้านเมือง*

แพ้ให้แก่ลุ้ยเฮียกับเอี้ยตั่วกอ แพ้อย่างยินยอมพร้อมใจ และมีหน้ามีตานัก"

แม้กระทั่งริมฝีปากมีหนามบ๊วยคี้ก็กล่าวว่า "ข้าพเจ้าทำตามคำสั่ง**ลุ้ยเหลา** *(ผู้เฒ่าแซ่ลุ้ย)* กับ**ถังเหลา** *(ผู้เฒ่าแซ่ถัง)* เกลี้ยกล่อมนางก่อน นางยังไม่ยอมเลิกรา ยามนี้ร้องไห้ต่อหน้าผู้คน ข้าพเจ้าเห็นใจนางจริงๆ นางมีหน้าตาไม่เลว ทั้งมีฝีมืออยู่ท่าสองท่า เข้าใจว่าสามารถท่องไปทั่วพิภพจบแดน สุดท้ายต้องร้องไห้จากไป"

กระเรียนอัคคีลุ้ยเป่ากวงสั่นศีรษะทอดถอนใจกล่าวว่า "หลานศิษย์ทระนงถือดี ไม่รู้จักดีชั่วเกินไป ยุทธจักรนี้ต้องเป็น**เล่ากอ** *(พี่ผู้ชรา)* ทั้งหลายช่วยประคับประคอง จึงยืนหยัดอยู่ได้ หากมิใช่เห็นแก่หน้าถังเล่าไท้ไถ่..เฮอะ"

กระเรียนชาดถังปุกช้วนยกมือลูบเครา จิบสุราพลางกล่าวว่า "เมื่อคลุกคลีในยุทธจักร ไหนเลยไม่แปดเปื้อนธุลีได้ เรื่องเล็กน้อยเพียงนี้ก็ร้องห่มร้องไห้ แสดงว่าไม่เคยผ่านเหตุการณ์ ไม่อาจสำเร็จกิจการ เราจะเรียนต่อเล่าไท้ไถ่ อย่าได้ส่งเด็กน้อยไม่สิ้นกลิ่นน้ำนมเข้าสู่ทางโลก มิให้เสื่อมเสียชื่อเสียงของสำนัก...เล่าไท้ไถ่มีใจลำเอียงไปแล้ว"

ทั้งหมดร่ำสุราเลี้ยงฉลองกันที่ใต้เวที ทางหนึ่งแสดงความยินดีต่อผู้ชนะ ทางหนึ่งอาศัยพฤติกรรมที่ไร้เดียงสาของถังฮวงเป็นกับแกล้มเพิ่มความบันเทิงเริงใจ

ในยามนั้น ปรากฏลมเบาบางราวนางแอ่นบินโฉบนภาพัดผ่านไป ทิ้งตัวลงบนเวทีลุยไถที่มืดมิด

ได้ยินสุ้มเสียงสดใสไพเราะ หนักแน่นเข้มแข็ง ทั้งแหลมคมราวกระแสลมกระบี่เสียงหนึ่งดังว่า

"นี่เป็นเรื่องระหว่างข้าพเจ้ากับลุ้ยเปี่ยงและเอี้ยทุก ผู้ที่ไม่เกี่ยวข้องล้วนรออยู่ใต้เวที"

ทั้งหมดเงยหน้าขึ้น เห็นบนเวทีที่ถูกปกคลุมด้วยความมืดเพิ่ม

ใบหน้าขาวผุดผ่องใบหนึ่ง ถึงแม้ขุ่นเคืองแง่งอนแต่ก็สดใสงดงาม

ผู้ที่ยืนอยู่บนเวทีคือถังฮวงที่สวมชุดรัดกุมสีดำกลัดกระดุมมิดชิด คลุมเสื้อคลุมไหล่สีแดงเข้ม

ถังฮวงกลับมาแล้ว

ถังปุกชัวนผุดลุกขึ้น ตั้งตนเป็นผู้อาวุโสร้องถามว่า "เจ้าทำอะไร? ลงมาให้กับเรา"

ถังฮวงกล่าวด้วยน้ำเสียงเด็ดเดี่ยวว่า "บอกให้เอี้ยทุกกับลุ้ยเปี่ยงฟาดข้าพเจ้าลงไป" สุ้มเสียงของนางคล้ายตัดหยกสะบั้นทองว่า "ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าจะฟาดพวกมันลงจากเวที"

ลุ้ยเป่ากวงขว้างถ้วยสุราทิ้ง กล่าวว่า "ถังฮวง หากมิใช่เจ้าเป็นหลานเรา เราจะส่งเสริมเจ้า เจ้าอาละวาดเช่นนี้ ยังยึดถือเรากับ **ถังเหลา** *(ผู้เฒ่าแซ่ถัง)* เป็นผู้อาวุโสหรือไม่?"

ถังฮวงกล่าวด้วยน้ำเสียงเยียบเย็นราวน้ำแข็งว่า "หากธำรงไว้ซึ่งความยุติธรรม พวกท่านถือเป็นผู้อาวุโสของข้าพเจ้า น่าเสียดายที่พวกท่านไม่คู่ควร"

ถังปุกชัวนกับลุ้ยเป่ากวงล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป

เอี้ยทุกกับลุ้ยเปี่ยงล่วงรู้สีหน้าของผู้อาวุโสเป็นอย่างดี

ดังนั้นพวกมันไม่ *"เกรงอกเกรงใจ"* อีกต่อไป

พวกมันลอยตัวขึ้นเวทีลุยไถ

พวกมันทราบว่าหากครั้งนี้คร่ากุมตัวถังฮวงไว้ ไม่ว่าพวกมัน "จัดการ" อย่างไร ทั้งหมดไม่กลัวมีความเห็นโต้แย้ง

พวกมันพอขึ้นเวทีลุยไถ ใบหน้าที่ขาวผุดผ่องในความมืดมิดใบนั้นพลัน

หายวับไป

ต่อจากนั้นพวกมันบังเกิดความรู้สึกประการหนึ่ง

ความรู้สึกที่ปรากฏอาวุธลับซัดจู่โจมมา

แต่ว่าพวกมันไม่เห็นอาวุธลับอันใด

...พวกมันแม้อายุยังเยาว์ แต่ก็มีประสบการณ์ต่อสู้มาหลายปี บวกกับพวกมันสัมผัสกับอาวุธลับตั้งแต่อายุสี่ขวบ ดังนั้นพวกมันอาศัย *"ความรู้สึก"* เช่นนี้ ทราบว่า *"อาวุธลับ"* ซัดจู่โจมมาถึงแล้ว

เมื่อพบว่า "อาวุธลับ" ซัดจู่โจมมาถึง แต่ไม่ทราบอาวุธลับอยู่ที่ใด นับเป็นเรื่องราวอันน่ากลัวประการหนึ่ง

ที่ใต้เวทีไฟสว่างไสว

บนเวทีมืดมิดสนิททั่ว

ก่อนการประลอง เวทีลุยไถที่สร้างด้วยแรงงานมนุษย์ถือเป็นตัวเอก

หากปราศจากมัน ก็ไม่มีผู้คนเป็นตัวเอก

หลังการประลอง เวทีลุยไถอันใหญ่โตกลายเป็นที่ซึ่งผู้คนหลงลืม ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สังเกตสนใจ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กังวลสนใจมัน ไม่ว่าผู้ใดก็คร้านที่จะเหลือบแลมันแม้สักแวบเดียว

ดังนั้นบนเวทีมืดมิดเป็นแผ่นผืน

...ใช่แล้ว มืดมิดเป็นแผ่นผืน

ความ *"มืด"* คืออาวุธลับ

อาวุธลับที่ถังฮวงซัดออกเป็นความ "มืด"

พริบตานั้นเอี้ยทุกรู้สึกว่าตนเองถูกอาวุธลับอย่างน้อยหนึ่งพันเจ็ดร้อยยี่สิบสามชนิดหนึ่งซัดใส่ ส่วนลุ้ยเปี่ยงมีความรู้สึกว่าตนเองถูกอาวุธลับซัดใส่จนร่างบิดเบี้ยวผิดสารรูป

พวกมันทราบว่ามีอาวุธลับ ปรากฏอาวุธลับจู่โจมมาถึง จนใจที่ไม่อาจถลันหลบ คิดหลบก็หลบไม่พ้น

นั่นเป็น *"อาวุธลับ"* เยี่ยงไรกันแน่?

เอี้ยทุกขู่คำรามว่า "ไฟ แสงไฟ"

ลุ้ยเปี่ยงก็ร้องบอกว่า "แสงสว่าง พวกเราต้องการแสงสว่าง"

ที่ใต้เวทีบังเกิดสุ้มเสียงแหบทุ้มเสียงหนึ่งตวาดว่า "โยนคบไฟขึ้นบนเวที" คนออกคำสั่งคือถังปุกช้วน

ปรากฏคบไฟอย่างน้อยสามสิบอันโยนขึ้นบนเวทีลุยไถ

บนเวทีลุยไถสว่างไสวในบัดดล

เอี้ยทุกกับลุ้ยเปี่ยงค่อยพบว่าตนเองยังไม่ตาย

บนเรือนผมของเอี้ยทุกปักไว้ด้วยขวานเล่มหนึ่ง

ขวานเล็กๆ เล่มหนึ่ง

ขอเพียงขวานจามลงมาอีกหนึ่งนิ้ว คมขวานจะเจาะกะโหลกศีรษะของเอี้ยทุก กระทบถึงมันสมองของมัน

แต่ว่าลุ้ยเปี่ยงไม่ได้รับบาดเจ็บ

ไม่ได้รับบาดเจ็บแม้แต่น้อย

มันกระหยิ่มยินดี...นึกยินดีที่ตนเองตกอยู่ในความมืด ยังสามารถหลบรอดจากการจู่โจมทำร้ายของถังฮวง ดังนั้นยกมือลูบคลำไฝสีดำที่ข้างแก้ม *"ไฝ"* เม็ดนั้นอันตรธานหายไปแล้ว

ต่อจากนั้นมันค่อยพบเห็นขวานเล็กๆ เล่มหนึ่ง ส่วนปลายของขวานยังสั่นไหว คมขวานจมหายไปในเสาไม้ "ไฝ" ของมันเม็ดนั้นกลับถูกคมขวานถากหลุดลงมา ฝังตรึงติดกับเสาไม้

ทุกผู้คนร้องอุทานดังระงม

ยามนี้สีหน้าแววตาที่ทั้งหมดมองดูถังฮวง แตกต่างตรงข้ามกับก่อนหน้านี้มองดูถังฮวงร้องไห้ออกมา

ลุ้ยเป่ากวงหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า "ถังฮวงเจ้าทำอะไร?"

ถังปุกช้วนกล่าวอย่างไม่พอใจว่า "**เซี่ยวฮวง** *(ฮวงน้อย)* เจ้าก่อความวุ่นวาย อย่าได้โทษว่าเราอยู่ฝ่ายเหตุผล ไม่อยู่ฝ่ายเครือญาติ"

สตรีบนเวทีใช้ท่วงท่าที่อ่อนช้อยปลดแพรคลุมหน้าลงมา เมื่อครู่นางใช้แพรดำปิดคลุมใบหน้าที่ขาวผุดผ่องไว้ เพื่อหลอมกลืนกับความมืด จากนั้นใช้น้ำเสียงที่เนิบนาบกล่าวว่า "ข้าพเจ้ากลับมาเพื่อทวงถามคำพูดสองคำ"

นางเน้นเสียงว่า "คือยุติธรรม"

ที่ใต้เวทีบังเกิดสุ้มเสียงกังวานเสียงหนึ่งดังว่า "ใช่แล้ว อาศัยกระบวนท่าในวิชาเซี่ยอี่ได้พัวะบัก ***(สาดหมึกดำถ่ายทอดสำนึก)*** **นามเฮ็กโป่วเทาซิม** ***(ขวานดำขโมยหัวใจ)*** **หากถังฮวงไม่จัดอยู่อันดับหนึ่ง ถือว่าไม่ยุติธรรม"**

ถังฮวงยิ้มออกมา

ยิ้มจนเผยเห็นรอยลักยิ้มอันลึกล้ำ

นางกวาดตาไปยังใต้เวทีแวบหนึ่ง

เห็นคนที่กล่าววาจาเป็นบุรุษตาโต โครงกระดูกใหญ่ ท่าทางโอ่อ่าผ่าเผย ซึ่งก่อนหน้านี้พ่ายแพ้ใต้เงื้อมมือนาง ฉายา**เกี้ยฮุ้นลิ้วจุ้ย** *(เมฆลอยเลื่อนสายน้ำไหล)* ฉื่อบู้

มันยังประกาศอย่างเปิดเผยว่า "ถังฮวงต้องอันดับหนึ่งจึงยุติธรรม"

เอี้ยทุกทวนคำ "ยุติธรรม?" ขู่คำรามว่า "นางอาศัยความมืดลอบจู่โจมทำร้ายต่อพวกเรา"

ลุ้ยเปี่ยงขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า "หากตอนนี้แสงไฟสว่างไสว

หากนางเก่งกล้าสามารถก็ลงมืออีกครั้ง”

เสียงขาดคำก็ลงมือ

มิใช่ถังฮวงลงมือ

หากแต่เป็นลุ้ยเปี่ยงกับเอี้ยทุกใช้อาวุธลับประจำตัวของพวกมันออกมาพร้อมกัน

คราครั้งนี้ใช้ออกด้วยท่าสังหาร

ตอนที่ 3
ลูกธนูเว้นพื้นที่

เอี้ยทุกตวัดมือ ซัดขว้างหินลูกตุ้มใส่ถังฮวง โดยใช้ออกด้วยพลังซ่อนเร้น

หินลูกตุ้มต้องแตกระเบิดที่กลางอากาศ

เอี้ยทุกทราบว่าต้องปรากฏสัตว์พิษอย่างน้อยสิบเจ็ดชนิด จำนวนหนึ่งร้อยยี่สิบสี่ตัวครอบคลุมใส่ถังฮวง

คราครั้งนี้เอี้ยทุกลงมือด้วยอำมหิต

เนื่องเพราะเมื่อครู่นี้มันเพิ่งพ่ายแพ้ใต้เงื้อมมือของถังฮวง

...บุรุษเช่นมันไม่ชมชอบให้สตรีมีฝีมือร้ายกาจกว่ามัน

ลุ้ยเปี่ยงก็ใช้ออกด้วยฝีมือพิษอันชั่วร้าย

แส้ของมันยาวหนึ่งวาสองเชียะ ตัวแส้โปร่งใส กระแสลมแส้ยืดยาวถึงเจ็ดวาหกเชียะ ขอเพียงมันกดนิ้วหัวแม่มือลงบนด้ามแส้ ควันพิษจะม้วนจู่โจมออกตามพลังแส้ ต่อให้ไม่ถูกแส้โปร่งใสของมันหวดทำร้าย ก็ต้องล้มลงใต้พลังแส้ที่แฝงพิษไร้สภาพ

ถังฮวงยืนอยู่บนเวที

แสงไฟสว่างไสวดุจกลางวัน

นางมองดูเอี้ยทุกกับลุ้ยเปี่ยงลงมือ และดูออกว่าลุ้ยเปี่ยงกับเอี้ยทุก พอลงมือก็ใช้ออกด้วยท่าสังหาร สีหน้าแฝงแววจดจ่อ แต่คล้ายจิตใจไม่อยู่กับตัว นางดวงตาทอแววไร้เดียงสาที่สดใส แต่ลูกตาดำกับตาขาวกระจ่างสุกใส เฉกเช่นชุดรัดกุมสีดำกับผิวพรรณขาวผ่องของนาง ฉื่อบู้มีความรู้สึกว่านางยามยืนอยู่ที่นั้น คล้ายแมลงปอที่สวยงามตัวหนึ่ง

นางยืนหยัดอยู่บนเวทีด้วยอิริยาบถที่กำลังรอคอย แต่มิใช่อดทนอดกลั้น

นางไม่ได้เคลื่อนไหว

และไม่ได้สงบนิ่ง

...นางไม่ล่วงรู้ความร้ายกาจของอาวุธลับเหล่านี้หรือ?

...หรือว่านางไม่ทราบว่าคู่ต่อสู้ทั้งสองลงมือด้วยความโกรธเกรี้ยว?

ฉื่อบู้ตื่นตระหนกแทนนาง ร้อนรุ่มใจแทนนาง แทบส่งเสียงร้องเตือนนางออกไป

...รีบหลบ

...อันตราย

ในยามนั้นถังฮวงยิ้มแล้ว

ทุกผู้คนรู้สึกว่าเบื้องหน้าบังเกิดความงามเฉิดฉันขึ้นมา คล้ายกับดื่มสุรารสร้อนแรงรวดเดียวหนึ่งไห เพียงพอกับการแปรเปลี่ยนวีรบุรุษผู้กล้าเป็นคนเสียสติ และเปลี่ยนแปลงคนเสียสติเป็นวีรบุรุษผู้กล้า

ทั้งหมดนี้ล้วนสืบเนื่องจากรอยยิ้มนี้

ถังฮวงในรอยยิ้มยื่นมือออกไป คล้ายกับบุปผาดอกหนึ่งบานอย่างช้าๆ

มือของนางทั้งเล็กทั้งเรียวทั้งกะทัดรัด

แต่ยังมีวัตถุที่เล็กเรียวกว่า กะทัดรัดกว่ามือของนาง

เป็นลูกธนู

...ลูกธนูที่ซัดพุ่งออกจากมือนาง

ลูกธนูที่งามเฉิดฉันดุจเดียวกัน

ลูกธนูที่น่าตระหนกสะท้านขวัญ

ลูกธนูยิงออกทีหลังบรรลุถึงก่อน ยิงใส่ทรวงอกเอี้ยทุก เอี้ยทุกส่งเสียงร้องคำหนึ่ง คล้ายกับถูกหินลูกตุ้มที่หนักหนึ่งร้อยเก้าสิบสามชั่งกระแทกใส่อย่างถนัดถนี่ ร่างบินเฉียงๆ ลงจากเวทีราวเศษผ้าชิ้นหนึ่ง

...ลูกธนูเล็กๆ ดอกนี้กลับทรงอานุภาพรุนแรงถึงเพียงนี้

ต่อจากนั้นถังฮวงหันหน้าหาลุ้ยเปี่ยง กล่าวด้วยความขุ่นเคืองแง่งอนอยู่บ้างว่า "ท่านยังไม่ไสหัวลงไปเอง?"

ลุ้ยเปี่ยงขบกรามกรอด กดนิ้วหัวแม่มือลงบนด้ามแส้

ถังฮวงตวัดมือวูบหนึ่ง

ลุ้ยเปี่ยงส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ดีดกายขึ้นมาลอยตัวขึ้นไป หงายร่างหมุนคว้างร่อนลง จากนั้นกระโดดปราดขึ้น ถอยปราดหลบเลี่ยง เมื่อพบว่าตนเองทิ้งตัวลงมาที่ใต้เวที ก็พบว่านิ้วหัวแม่มือตนเองปักไว้ด้วยลูกธนูดอกหนึ่ง

ลูกธนูที่เล็กกระจ้อยร่อย เล็กละเอียดน้อยนิด หากทว่าสร้างความแตกตื่นตะลึงลานแก่ผู้คนดอกหนึ่ง

ถังฮวงกล่าวว่า "นี่คือวิชาเว้นพื้นที่จารึกบทกวีของข้าพเจ้า เป็นอย่างไร?" นางแย้มยิ้มพริ้มพราย คล้ายกับแมวที่ซุกซนตัวหนึ่ง กล่าวสำทับว่า "ข้าพเจ้าพกพาอาวุธลับมาแล้ว พวกท่านยังมีลวดลายอันใด?"

เสียงปรบมือพลันดัง

มีเพียงคนผู้หนึ่งที่ปรบมือ

...ย่อมเป็นฉื่อบู้ปรบมืออย่างเนืองแน่น

ถังฮวงยิ้มอย่างเฉิดฉันเป็นการตอบแทน

...นางหาทราบไม่ว่าฉื่อบู้เพราะเคยเห็นรอยยิ้มของนางนี้ นับแต่นี้พลัดตกไปในหลุมสวาทอย่างถอนตัวไม่ขึ้น ทั้งครุ่นคิดคะนึงหา ทั้งไม่มีวันลืมเลือนว่ามีหญิงงามนางหนึ่งนามถังฮวง

ถังปุกช้วนส่งเสียงกระแอม แต่สุ้มเสียงยังติดอยู่ในลำคอ กล่าวว่า "หลานเราเจ้า...ก่อกวนเกินเลยไปแล้ว"

ถังฮวงเผยอแย้มยิ้ม กล่าวว่า "นี่ยังไม่ถือว่าเกินเลย"

ถังปุกช้วนงงงันวูบหนึ่ง กล่าวว่า "เป็นไร? เจ้ายังคิด..."

ถังฮวงบอกเจตนารมณ์ออกไปว่า "ข้าพเจ้ายังคิดประลองกับพวกท่านทั้งสอง พิสูจน์ผลแพ้ชนะสักครา"

ลุ้ยเป่ากวงตวาดว่า "บังอาจ"

ถังฮวงกล่าวอย่างทระนงองอาจว่า *"มิใช่บังอาจ หากแต่เป็นความหาญกล้า ขอเพียงเป็นความถูกต้อง ที่แล้วมาข้าพเจ้ากำลังขวัญกล้าแข็งทั้งกระทำอย่างอุกอาจ"*

นางหันหน้าหาลุ้ยเป่ากวง กล่าวว่า "**ลุ้ยเจกเจ่ก** *(อาแซ่ลุ้ย)* ท่านขึ้นมาก่อนเถอะ" กล่าวจบคำ เพ่งตามองมือเรียวงามของตัวเอง คล้ายกับแมวตัวหนึ่งจ้องมองดูผีเสื้อก็มิปาน

ทั้งหมดบังเกิดอาการแตกตื่นขึ้นมา

...ถังฮวงผู้อ่อนเยาว์ กลับท้าสู้กับถังปุกช้วนที่มีลำดับรุ่นสูงส่งในสำนักถังแดนเสฉวน และลุ้ยเป่ากวงที่มีศักดิ์ฐานะอย่างสูงในตึกอสนีบาต

แดนกังหนำ

ลุ้ยเป่ากวงกระชากเสียงว่า "ประเสริฐ ในเมื่อเจ้าไม่ทราบเป็นตายร้ายดี เราจะสั่งสอนผู้เยาว์ที่ไม่ประมาณตนเช่นเจ้าให้กับคนของตระกูลถังเอง"

ถังปุกช้วนร้องทัดทานว่า "ไม่ ลูกหลานที่ไม่รักดีของตระกูลถังสมควรให้คนของสำนักถังลงมือสั่งสอนจึงถูกต้อง ลุ้ยเฮียยกนางให้แก่เราเถอะ" กล่าวพลางสาวเท้าออกไป

ลุ้ยเป่ากวงกล่าวว่า "นั่นจะได้อย่างไร หลานสาวถังท้าสู้กับเราชัดๆ หากเราไม่รับคำท้า ไยมิใช่ถูกผู้กล้าทั้งแผ่นดินหัวร่อเยาะ?" กล่าวพลางกระโดดขึ้นเวทีไป

ถังปุกช้วนกล่าวว่า "ลูกหลานที่ทรยศเนรคุณเช่นนี้ เมื่อถูกเราประสบพบพาน ไหนเลยไม่สั่งสอนนางให้หลาบจำ ไม่เช่นนั้นเรื่องราวแพร่สะบัดออกไป เหล่านักสู้ในยุทธจักรไม่เพียงหัวร่อเยาะเรา ทั้งเยาะเย้ยว่าสำนักถังไม่อบรมสั่งสอน" ขณะกล่าวขยับกายวูบ ถลันขึ้นเวทีไปเช่นกัน

ซึ่งความจริง ทั้งสองล้วนคิดอ่านตรงกัน

...พวกมันเห็นถังฮวงใช้วิชาสะบัดหมึกถ่ายทอดสำนึกกับวิชาเว้นพื้นที่จารึกบทกวีออกมา กลัวว่าหากสู้ไม่ได้ เพลี่ยงพล้ำเสียทีแก่นาง ชั่วชีวิตนี้คงไม่อาจแบกหน้าท่องเที่ยวสืบไป มิสู้ตั้งรับอย่างหนักแน่นมั่นคงขึ้นเวทีพร้อมกัน ลงมือโดยพร้อมเพรียง จัดการกับเด็กหญิงนางนี้พร้อมกัน จึงเป็นแผนอันมั่นเหมาะ

...แต่ว่าพวกมันล้วนมีศักดิ์เป็นผู้อาวุโสของสำนัก ไม่อาจใช้พวกมากเข้าจัดการกับคนน้อยอย่างโจ่งแจ้ง อย่าว่าแต่ฝ่ายตรงข้ามเพียงเป็นผู้เยาว์คนหนึ่ง ทั้งยังเป็นหญิงสาวนางหนึ่ง

ถังฮวงก็กล่าวอย่างรวบรัดชัดเจนว่า "ท่านทั้งสองเมื่อเห็นว่าผู้เยาว์

เช่นข้าพเจ้าทั้งไม่รักดีทั้งทรยศเนรคุณ พวกท่านก็ขึ้นมาผดุงความยุติธรรมแทนฟ้า ทำลายล้างญาติเพื่อคุณธรรมพร้อมกันเถอะ"

ถังปุกช้วนพานดื้อด้านถึงที่สุด กล่าวว่า "ตกลง นี่เป็นความต้องการของเจ้าเอง"

ลุ้ยเป่ากวงก่อนที่จะลงมือ ยังต้องบอกกล่าวล่วงหน้า ยกอ้างคุณธรรมมาเป็นโล่กำบัง ดังนั้นกล่าวว่า "เราจะสั่งสอนเจ้าเพื่อพิทักษ์ธรรม ส่วน**ถังเล่ากอ** *(พี่ผู้ชราแซ่ถัง)* เป็นตัวแทนสำนักถังสั่งสอนเจ้า"

เมื่อยกอ้างเหตุผล ยืนอยู่ฝ่ายความชอบธรรม ตอนนี้ไม่ลงมือ จะรอถึงยามใด?

ลุ้ยเป่ากวงเป็นคนที่น่ากลัวคนหนึ่ง

มันน้อยครั้งจะลงมือ ลงมือคราใดศัตรูมีแต่ตายสถานเดียว

อาจบางทีเปลือกนอกของมันไม่ทมิฬดุร้าย แต่ว่าอาวุธลับที่มันใช้ออกชั่วร้ายอำมหิตยิ่ง

มันฉายากระเรียนอัคคี ที่มันใช้ออกเป็นอัคคี

อัคคีเป็นอาวุธลับของมัน

เมื่ออัคคีอยู่ในมือมัน คล้ายดึงเอาแสงสว่างที่ปลดปล่อยออกจากดวงอาทิตย์มาอยู่ในมือมัน

ขอเพียงมันใช้อัคคีแตะสัมผัสร่างของคู่ต่อสู้อัคคีนี้จะไม่มีวันดับลงได้

จวบกระทั่งแผดเผาคนเป็นเถ้าถ่าน เผาทำลายเป็นผุยผงค่อยยุติ

นี่เป็นอาวุธลับที่น่ากลัวยิ่ง

ถังปุกช้วนเป็นมือดีของฝ่ายลับสำนักถัง

อาวุธลับของมันไม่พิเศษเท่าใด

ซึ่งความจริงไม่ว่าอาวุธลับใดมันล้วนใช้ออกทั้งลูกดอก เข็มเงิน หินกระสุน ลูกหนาม เหล็กสามง่ามบิน กระสุนเหล็ก มีดบิน ลูกธนูไร้ขนนก ...ไม่ว่าอาวุธลับใดมันล้วนใช้ออกได้

ความพิเศษไม่ได้อยู่ที่อาวุธลับ

หากแต่อยู่ที่ฝีมือซัดอาวุธลับ

ก่อนที่จะซัดอาวุธลับ มันจะโผพุ่งกายขึ้นลอยตัวอยู่เบื้องสูง เมื่อมันพอซัดอาวุธลับออก ผู้คนยากที่จะถลันหลบ ไม่อาจต้านทาน ไม่ทันที่จะหลบเลี่ยง บวกกับมันสวมชุดยาวสีแดง ภายใต้การโบกกระพือ พอใช้ท่าสังหารออก เมื่อคิดฆ่าคนยังง่ายกว่าบดขยี้มดปลวกตัวหนึ่ง

เนื่องเพราะมันสวมชุดยาวสีแดง ดังนั้นจึงได้รับขนานฉายาว่ากระเรียนชาด

เมื่อมันกระโดดปราดขึ้นกลางอากาศ ก็ตระเตรียมซัดอาวุธลับออก

...ยามใดที่มันโผพุ่งขึ้นสู่เบื้องสูง คู่ต่อสู้ของมันได้แต่รอรับอาวุธลับสถานเดียว

สำนักถังแดนเสฉวนกับตึกอสนีบาตแดนกังหนำ สามารถครอบครองพื้นที่ส่วนหนึ่งในดินแดนที่ได้ชื่อว่าเป็นพยัคฆ์หมอบมังกรซ่อน ย่อมมิใช่ได้มาด้วยโชคช่วย

ถังปุกช้วนกับลุ้ยเป่ากวงทราบดีว่า ถังฮวงเป็นศิษย์ที่ถังเล่าไท้ไถ่ซึ่งได้ชื่อว่าเป็นผู้ทรงอิทธิพลที่สุดของสำนักฝึกอบรมขึ้นมา ดังนั้นพวกมันล้วนไม่กล้าประมาทดูแคลน ถังปุกช้วนยังคิดอาศัยโอกาสนี้สร้างผลงานอวดขุมกำลังที่เป็นปฏิปักษ์ต่อถังเล่าไท้ไถ่อย่างลับๆ คิดทอนความแหลมคมของฝ่ายถังเล่าไท้ไถ่สักครา

ส่วนลุ้ยเป่ากวงเข้าร่วมกับกองกำลังของตึกอสนีบาตกลุ่มที่คิดล้มล้างสำนักถัง พอสบโอกาสจึงลอบติดต่อกับถังปุกช้วนซึ่งเป็นกลุ่มที่

เอาใจออกห่างของสำนักถัง เมื่อถังฮวงเป็นอัจฉริยะมือดีของสำนักถัง มันก็คิดอาศัยข้ออ้างกำจัดฆ่าทิ้ง

พวกมันกำลังดำเนินการเช่นนี้

การต่อสู้พอเปิดฉากขึ้น ลุ้ยเป่ากวงก็ซ้อนคบไฟบนพื้นอันหนึ่ง แผ่พุ่ง "ประกายแสง" ของมันออกไป

มันคิดใช้อัคคีเผาถังฮวง

"ประกายแสง" ของมันคล้ายก้อนเมฆที่ลุกไหม้จู่โจมใส่ถังฮวง

ถังฮวงกำลังรอให้มันลงมือ

มันพอลงมือนางก็ลงมือ

นางยื่นมือออก คล้ายคิดฉุดดึงมือของผู้คน

มือของนางเล็กเรียว กลมกลึงและอ่อนช้อย

เสียงเฟี้ยวเมื่อปรากฏวัตถุสิ่งหนึ่งพุ่งออกดุจสายฟ้า แฝงพลังเกรี้ยวกราด แหลมคมและรุนแรง

เป็นขวานสะบัดหมึก

ขวานจู่โจมทำลายประกายเพลิง

ประกายเพลิงถูกตัดขาดเป็นสองส่วน

ขวานขนาดเล็กสีดำเข้มเล่มนี้ไม่ชะลอความเร็วลง ตรงกันข้ามกลับเพิ่มความเกรี้ยวกราดกว่าเดิม จามใส่ลุ้ยเป่ากวงอย่างเร่งร้อน

ลุ้ยเป่ากวงตวาดก้อง ตลอดทั้งร่างคล้ายประกายเพลิงที่ลุกไหม้ลำหนึ่ง พุ่งขวับขึ้นไป

ในยามนั้นมันพบเห็นเรื่องราวสองประการ

หนึ่ง ขวานเล่มนั้นคล้ายจู่โจมใส่อากาศธาตุ แท้ที่จริงกระแทกตะปูหนวดมังกร ซึ่งถังปุกช้วนซัดจู่โจมจากเบื้องสูงลงมาเจ็ดตัว ร่วงหล่นลง

สอง ถังฮวงยื่นมือต่อมันอีกครา คล้ายคิดข้ามพื้นที่ช่องว่างของทั้งสอง แสดงความเป็นมิตรต่อมัน

ภายใต้แสงไฟสาดส่อง มือที่ขาวผ่องราวเหง้าบัวหยก อ่อนช้อยดุจกลีบกุหลาบ ถูกแสงไฟขับเน้นจนงามเฉิดฉันอีกข้างหนึ่ง ยื่นใส่ลุ้ยเป่ากวงแต่ไกล

ตอนที่ 4
ดลบันดาลให้พบกัน

มือที่อ่อนช้อยเรียวงามข้างนี้ คล้ายหญิงสาวที่งดงามนางหนึ่ง แสดงมิตรไมตรีออกมาเป็นครั้งสุดท้าย แต่สำหรับลุ้ยเป่ากวง กลับบังเกิดความรู้สึก "อกสั่นขวัญหาย" ประการหนึ่ง

มันถอยปราดไปอย่างเร่งร้อน

เพียงชั่วพริบตา มันก็ถลันถึงด้านหลังของฝูงชนที่มุงดูอยู่รอบเวทีลุยไถ ห่างจากเวทีสิบเอ็ดวา มีผู้คนขวางหน้ามันอย่างน้อยหนึ่งร้อยยี่สิบสามคน มือซ้ายมันยังบีบคอ**ซาแซอู่เห็ง** *(บุญทำกรรมแต่ง)* โก้วซังเน้ย บิดสองมือของนางไขว้หลัง ให้นางขวางอยู่เบื้องหน้ามัน

ลุ้ยเป่ากวงใช้เวลาชั่วพริบตา ยืดระยะห่างระหว่างมันกับถังฮวงออกไป ทั้งสร้างฉากกำบังสยบเพื่อนหญิงของฝ่ายตรงข้ามไว้ ยืนหยัดอยู่ในสถานะที่ไม่พ่ายแพ้

แต่ว่าถังฮวงยิ้มแล้ว

นางยังยื่นมือออกไป

แสงคบไฟขับเน้นมือเรียวงามข้างนี้เป็นสีแดงระเรื่อดั่งแสงสีคราสายัณห์

หามีอาวุธลับไม่

ถังฮวงไม่ได้ซัดอาวุธลับออก แต่ลุ้ยเป่ากวงยามอยู่เบื้องหน้าเหล่าผู้เยาว์รุ่นหลัง กลับเขม็งตึงเครียดราวกับเผชิญศัตรูกล้าแข็ง อดหน้าร้อนผะผ่าวมิได้

ถังฮวงกล่าวว่า "ข้าพเจ้ายังไม่ได้ซัดอาวุธลับ" นางยังเพ่งมองนิ้วมือตัวเอง เล็บนิ้วของนางไม่ได้เคลือบทาอันใด มือของนางเล็กยิ่ง เรียวยิ่ง ให้ความรู้สึกที่เยียบเย็นอยู่บ้าง คล้ายกับว่ามือข้างนี้กับเจ้าของกอปรด้วยความสดใสเย็นชา หากทว่าแฝงไว้ด้วยน้ำใสใจจริง นางกล่าวอีกว่า "ท่านแตกตื่นตึงเครียดอันใด?"

ลุ้ยเป่ากวงกล่าวรักษาหน้าตนเองว่า "อาวุธลับของเจ้ายังไม่อาจทำอย่างไรเราได้" สุ้มเสียงของมันดังก้องกังวานออกไปว่า "เราเพียงสยบสมุนของเจ้าเอาไว้ ป้องกันมิให้นางลอบทำร้าย"

โก้วซังเน้ยถูกบีบคอไว้ ไม่อาจกล่าววาจาใดได้

ถังฮวงหน้าเคร่งเครียดลงกล่าวว่า "ท่านเข้าใจว่า เมื่อเป็นเช่นนี้ข้าพเจ้าก็ไม่มีหนทางจัดการกับท่านหรือ?"

พลันได้ยินเสียงขู่คำรามก้อง ถังปุกช้วนโบกแขนเสื้อทั้งสอง ชุดยาวสีแดงกระพือพลิ้ว สองมือกลับกลายเป็นพันกร แต่ปรากฏอาวุธลับที่ไร้สุ้มไร้เสียงเจ็ดสาย แผ่พุ่งออกจากสองเท้าใส่ถังฮวง

ถังฮวงพลันหมุนตัวอย่างเร่งร้อน

แสงคบไฟสั่นไหววูบวาบ

เต้นระริกโดยไม่หยุดยั้ง

เสื้อคลุมของนางพัดกระพือออกไปราวกับม่านวิกาล

ผมยาวของนางสร้างความอ่อนละมุนให้กับราตรีกาล

ท่ามกลางเส้นผมและเสื้อคลุมกระพือพลิ้ว นางปัดกระแทกอาวุธลับที่จู่โจมใส่นางร่วงหล่นหมดสิ้น ท่ามกลางวังน้ำวนสีดำ นางยื่นมือที่ขาวผ่องราวดอกบัวออกไป

มือทั้งสองข้างคล้ายดอกบัวขาวในฝันสองช่อ

*นางกลับหลอมรวมวิชาสะบัดหมึกถ่ายทอดสำนึกกับเว้นพื้นที่จารึกบทกวี ซึ่งเป็นไม้ตายของถังเล่าไท่ไถ่ทั้งสองแขนงรวมเป็นหนึ่ง บัญญัติเป็นวิชาอาวุธลับที่เป็นหนึ่งไม่มีสอง ขนานนามว่า**ซัวจุ้ยล้วงพีฮวง** (สายลมหวนกลางขุนเขา)*

ขวานเล็กๆ เล่มหนึ่งพุ่งวาบออกไป

ขวานเล่มนี้ซัดพุ่งด้วยระดับความเร็วดุจสายฟ้า ข้ามศีรษะของผู้คนที่แตกตื่นตะลึงลานจำนวนหนึ่งร้อยยี่สิบสามคน จากนั้นลดต่ำลง ท่ามกลางการระวังป้องกันของลุ้ยเป่ากวง ลอดผ่านหว่างขาของโก้วซังเน้ยกับลุ้ยเป่ากวง สุดท้ายวกอ้อมกลับมา ปักฉึกใส่กระดูกหัวไหล่ซ้ายของลุ้ยเป่ากวง

ความน่ากลัวที่สุดของขวานนี้ มิใช่พลังที่แยบคาย มิใช่ระดับความเร็ว หากแต่พลังที่แฝงมากับขวานไม่ถึงกับทำร้ายลุ้ยเป่ากวงถึงแก่ชีวิต แต่ว่ากระแทกทำลายพลังฝีมือที่ลุ้ยเป่ากวงรวมรั้งขึ้นมาในขวานเดียว ดังนั้นพริบตาที่มันถูกขวานจามใส่ ก็ไม่อาจสยบโก้วซังเน้ยไว้อีกต่อไป เป็นเหตุให้โก้วซังเน้ยดิ้นรนหลุดรอดได้ ทั้งเตะใส่มันอย่างโกรธเคือง เตะจนมันล้มคว่ำลงกับพื้น

ขณะเดียวกันปรากฏลูกธนูขนาดเล็กสามดอกพุ่งใส่ถังปุกช้วน

ถังปุกช้วนก็ระวังป้องกัน ตระเตรียมพรักพร้อมเช่นเดียวกับลุ้ย

เป่ากวง

ตัวมันลอยอยู่กลางอากาศ เห็นลูกธนูยิงมาในสภาพหนึ่งหน้าสองหลัง หากมันกระโดดขึ้นลงหรือทิ้งตัวลงต่ำ ต้องถูกลูกธนูยิงใส่สองดอก ดังนั้นมันถลันหลบไปทางขวา

ลูกธนูทั้งสามดอกยิงใส่อากาศธาตุ

...ลูกดอกที่ยิงใส่อากาศธาตุ เฉกเช่นของเสียที่ใช้การไม่ได้

ถังปุกช้วนคิดตอบโต้กลับไป

...เป็นการตอบโต้อย่างสุดกำลัง

ในยามนั้นลูกธนูที่อยู่บนสุดเริ่มพุ่งเฉียงลง ส่วนลูกธนูที่อยู่ล่างสุดก็เชิดขึ้นมา ดังนั้นหลังจากที่ยิงใส่อากาศธาตุ ก็กระทบถูกลูกธนูที่กึ่งกลาง เกิดการสั่นสะเทือนเล็กน้อย คล้ายกับว่าลูกธนูทั้งสามดอกล้วนมีชีวิต มีความคิดอ่าน แยกย้ายไล่กวดตามถังปุกช้วนมา

คราครั้งนี้ถังปุกช้วนต้องใช้ท่าร่างแปดประการ และสัญชาตญาณในการดิ้นรนเอาชีวิตรอดห้าชนิด ค่อยหลบรอดจากการจู่โจมระลอกที่สองของลูกธนูทั้งสามดอกอย่างหวุดหวิด

สถาวะจู่โจมระลอกที่สองเพิ่งสิ้นสุด ลูกธนูทั้งสามดอกก็บรรจบพบกัน คล้ายเรียกประชุมเป็นการด่วน ต่อจากนั้นเกิดการสั่นสะเทือนคราหนึ่ง แยกย้ายเป็นสามทิศทาง พุ่งใส่จุดอับของถังปุกช้วน

ถังปุกช้วนพลันเปลื้องชุดยาวสีแดงออก ครอบใส่ลูกธนูทั้งสามดอก ห่อหุ้มอาวุธลับเอาไว้ แต่แทบเป็นเวลาเดียวกัน ลูกธนูทั้งสามดอกทะลุเสื้อผ้าออกมา ยังคงยิงใส่มัน

ถังปุกช้วนกู่ร้องดังยาวนาน โผพุ่งขึ้นฟ้าชนทะลุหลังคาของเวทีลุยไถ ท่ามกลางเศษไม้ผงธุลีที่ร่วงพร่างพรู ยังแว่วเสียงขู่คำรามของถังปุกช้วนดังขึ้น

มันร้องบอกว่า "เรายอมรับความพ่ายแพ้"

ถังฮวงยิ้มอย่างเฉิดฉันกวักมือที่เรียวงาม คล้ายกวักเรียกหาสุนัขที่เชื่องเชื่อสามตัว

เสียงเฟี้ยวเฟี้ยวเฟี้ยว ลูกธนูทั้งสามดอกบินกลับมาในมือถังฮวง ราวกับขนนกที่นุ่มนวลสามขน

เศษไม้ผงธุลีร่วงพรูลงมา ถังปุกช้วนก็ทิ้งตัวลงบนเวทีลุยไถ ตามเสื้อผ้าเต็มไปด้วยเศษไม้ ทั้งมีรอยขาดวิ่นหลายแห่ง สภาพทุลักทุเลยิ่ง

"ประเสริฐ ถังฮวง นับว่าเจ้าร้ายกาจ"

มันพอกล่าวจบ ก็เดินลงจากเวทีลุยไถ ชุดยาวสีแดงก็ทะลุเป็นรูเล็กๆ สามรู เป็นที่สะดุดตา มันเดินกะโผลกกะเผลกไปในกลุ่มคน ฝูงชนพากันเปิดทาง เว้นช่องทางให้สายหนึ่ง

มันประคองลุ้ยเป่ากวงขึ้น ขณะจะจากไป ถังฮวงพลันเรียกรั้งว่า "ช้าก่อน"

ถังปุกช้วนหันขวับมาในสภาพเตรียมพร้อม ดวงตาทอแววอาฆาตเคียดแค้น

ถังฮวงกล่าวว่า "คืนขวานเล่มนั้นให้แก่ข้าพเจ้า"

ถังปุกช้วนแค่นเสียงอย่างเย็นชา ถอนขวานออกจากกระดูกไหล่ของลุ้ยเป่ากวง สร้างความเจ็บปวดแก่ลุ้ยเป่ากวงจนร้องคำรามเบาๆ คำหนึ่ง

ทุกผู้คนเห็นมือที่ถอนขวานออกมาของถังปุกช้วนปรากฏเอ็นเขียนขึ้นโปน ราวกับเกาะเต็มไปด้วยงูไผ่เขียว

มันหันคมขวานเข้าหาตัวเอง กระทบถูกชุดยาวสีแดงคราหนึ่ง จากนั้นซัดขว้างใส่ถังฮวง แล้วจึงประคองลุ้ยเป่ากวง พกความเคียดแค้นจาก

ไป ที่ด้านหลังตามติดด้วยลุ้ยเปี่ยงโอบอุ้มเอี้ยทุกซึ่งรับบาดเจ็บจนไม่สามารถสู้สืบต่อ

ถังฮวงใช้มือซ้ายช้อนวูบ รับขวานเอาไว้

ขวานเล็กๆ สีดำสะท้อนประกายสีดำในมือที่ขาวผุดผ่องของนาง

จวบกระทั่งถังปุกช้วนประคองร่างลุ้ยเป่ากวงหายลับจากคลองจักษุทั้งหมดค่อยระเบิดเสียงโห่ร้องชมเชยออกมา

ผู้ที่โห่ร้องชมเชยอย่างแข็งขันที่สุด ย่อมเป็นเมฆลอยเลื่อนสายน้ำไหลฉื่อบู้

เสียงปรบมือส่วนใหญ่ดังขึ้นเพราะเห็นถังฮวงพิชิตชัยอย่างหมดจดงดงาม มีแต่ฉื่อบู้ ทิกั่งและสมุนของมันที่มีข้อยกเว้น

ก่อนหน้านี้หนึ่งวันฉื่อบู้ยังพ่ายแพ้แก่ถังฮวง

...แต่ว่ามันเห็นถังฮวงพิชิตชัย ยังลิงโลดยินดีกว่าตนเองได้รับชัยชนะอีก

ซึ่งความจริงมันที่รั้งอยู่ที่เก๋งเจ่กฮวงเต้งไม่จากไป มิใช่เพื่อเข้าร่วมงานเลี้ยงฉลองชัยของเอี้ยทุกกับลุ้ยเปี่ยง ซึ่งครองตำแหน่งที่หนึ่งร่วมกัน หากแต่กำลังรอคอย

มันเฝ้ารอคอยถังฮวงกลับมา

มันเข้าใจถังฮวงเป็นอย่างดี

....ถึงแม้ว่าถังฮวงจะไม่รู้จัก และไม่ได้สังเกตสนใจมันก็ตาม

มันเห็นว่าถังฮวงต้องกลับมาล้างอัปยศ

ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่า มันเดินทางมาเข้าร่วมการประลองอาวุธลับที่เก๋งเจ่กฮวงเต้งครั้งนี้เพื่อตระเตรียม "พ่ายแพ้"

ในที่สุดถังฮวงได้รับชัยชนะ

นางระบายความคับแค้นในอก ทั้งให้บทเรียนแก่ผู้คนที่หยามหยันนางครั้งหนึ่ง

นางยืนอยู่บนเวที แย้มยิ้มราวกับว่าหากนางต้องการความสุข จะมีความสุขไปชั่วชีวิต

ซึ่งความจริงฉื่อบู้ยังมุ่งหวังให้นางมีความสุขมากกว่าความสุขของตัวมันเองอีก

ในเสียงปรบมือโห่ร้องของทั้งหมด ถังฮวงเผยอริมฝีปาก คล้ายคิดกล่าวกระไร แต่แล้วนางคล้ายกับถูกพรากจิตวิญญาณออกจากร่าง พลันล้มระทวยลงกับพื้นราวกับดอกไม้ที่ส่วนก้านหักไปก็มิปาน

เสียงโห่ร้องชมเชยของทั้งหมดพลันชะงักขาดหาย บนเวทีลุยไถที่ดำมืดเพียงสะท้อนเห็นถึงมือเรียวงามที่ขาวผ่อง และใบหน้าที่ขาวราวกับหยก ยังมีผมยาวสยายกับเสื้อคลุมไหล่ที่นุ่มละมุนและดำเข้ม

นางคล้ายกับหลับนิทราไปอย่างฉับพลัน

ฉื่อบู้ใจหายวาบ ยามร้อนรุ่มใจรีบกระโดดขึ้นเวทีไป

ต้าอ๋องภูเขาทิกั่งขู่คำรามว่า "อย่าได้กระทบถูกนาง" พลางกระโดดปราดขึ้นเวทีไปเช่นกัน

ฉื่อบู้ใจสับสนดุจกองปออันยุ่งเหยิง ทางหนึ่งก้าวเดิน ทางหนึ่งโบกมือกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่มีเจตนาร้าย เพียงคิด..."

ต้าอ๋องภูเขาเห็นมันยังเดินออกไป พลันต่อยหมัดใส่ ตวาดว่า "เด็กร้ายกาจคิดฉวยโอกาสเอาเปรียบ"

ฉื่อบู้รีบยกมือปิดป้องหมัดนี้ไว้ เพียงแต่ยามจิตใจร้อนรุ่มความคิดว้าวุ่น ไม่ทันเกร็งกำลังขึ้น แทบถูกต่อยร่วงลงจากเวที ยามกะทันหัน

รู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่าน บังเกิดความอึดอัดขัดข้อง แทบกระอักโลหิตออกมา

ฉื่อบู้ยกมือกุมอก ฝืนใจกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่ ข้าพเจ้าไหนเลยฉวยโอกาสทำร้ายนางได้..."

'ใช่แล้ว เราไหนเลยฉวยโอกาสทำร้ายนางได้'

ครั้งแรกที่ฉื่อบู้เห็นถังฮวง มันรู้สึกว่าขณะที่นางเดินเข้ามา มันคล้ายเมฆขาวที่ลอยพัดพลิ้ว ราวกับดอกไม้ใบหญ้าเอนลู่ลม หัวใจของมันสั่นสะท้านอย่างรุนแรง แม้แต่มันก็ไม่ทราบว่าตนเองเกิดความเบิกบานใจหรือว่าเจ็บปวดทรมานใจ หลังจากนั้นมันรู้สึกว่าหัวใจกระทุ้งกระแทกใส่กระดูกซี่โครงอย่างรุนแรง ทำให้มันไม่กล้าเหลือบมองนางเป็นคำรบสอง

จิตใจมันแม้คำนึงนึกถึงนาง ทั้งจดจำไม่ลืมเลือน แต่มันกลับนึกรูปร่างหน้าตาของนางไม่ออก มีแต่รูปหน้าที่แปลกตา หากทว่าชวนให้นึกจินตนาการไม่สิ้นสุด กอปรด้วยลักษณะราศีที่ชวนให้สนิทสนม แต่ว่าเลอะเลือนพร่ามัว

แน่นอน ยังมีรอยยิ้มนั้น คล้ายกับก้อนหินโยนลงในห้วงดวงใจก่อเกิดเป็นระลอกแผ่ขยายออกไป

มันเพราะไม่ได้เหลือบมองนางอีกครั้งให้เต็มตา ทำให้นึกเสียใจภายหลัง เนื่องเพราะพบพานนาง กลับคล้ายล้มป่วยไม่สบาย หลังจากที่ได้พบกับนาง คำแรกที่นึกถึงทั้งมิใช่คำ *"ความงาม"* และมิใช่คำ *"รักปฏิพัทธ์"* หากแต่เป็นคำ *"ภัยกัลป์"*

นี่สมควรบอกว่าเป็นภัยกัลป์ยากหลีกเลี่ยง

...สตรีนางนั้นกลับเป็น *"ภัยกัลป์"* ของมัน

หลังจากนั้นมันก็พากเพียรพยายาม ไม่เสียดายกับการจ่ายค่าตอบแทนทั้งหมด หาทาง *"พบหน้า"* นางอีกสักครั้ง

เพียงแต่ *"เห็นหน้าค่าตา"* สักครา แม้แต่ถังฮวงก็ไม่ทันสังเกตสนใจมัน

ค่ำคืนที่ได้พบกับนาง มันฝันว่าตนเองตายแล้ว นางเศร้าเสียใจเพราะมัน ดังนั้นมันเห็นว่าตนเองแม้ตายก็คู่ควร ดังนั้นเบิกบานใจยิ่ง วันที่สองตื่นขึ้นมา มันยังเบิกบานใจอย่างต่อเนื่อง ถึงกับภาวนาให้ตนเองตายเสียแต่เนิ่นๆ อาจจะแลกมาซึ่งความกังวลสนใจจากนาง จวบกระทั่งถึงตอนท้าย มันค่อยได้คิดว่านางอาจไม่ล่วงรู้ว่าในโลกมีบุคคลเช่นมันดำรงคงอยู่ มันรู้สึกว่าตนเองแม้มีชีวิตอยู่ แต่คล้ายกับตายแล้ว

ดังนั้นมันยุติทุกสิ่งทุกอย่างของตนเองแล้วเริ่มต้นทุกสิ่งทุกอย่างของบุคคลอีกคนหนึ่ง ทุกประการที่มันกระทำเพียงเพื่อสามารถใกล้ชิดกับนาง ไม่ว่าใช้วิธีการใดก็ตาม มันขอเพียงใกล้ชิดกับนาง

มันมักบอกต่อตนเองว่า *"ถังฮวง โลกหล้ากว้างไพศาล กลับดลบันดาลให้เราได้พบท่าน ในเมื่อพบกับท่าน ชั่วชีวิตของเรานี้ไม่อาจปราศจากท่าน"*

มันย่อมได้แต่กล่าวคำพูดเหล่านี้ต่อตนเอง มันอ้างว้างจนถึงกับเขียนจดหมาย ใช้ให้เด็กรับใช้ส่งกลับมาให้กับตนเอง เพียงเพื่อคิดถ่ายทอดคำพูดหลายประโยคนี้

คำพูดหลายประโยคนี้คล้ายถือเป็นพันธสัญญาขายตัวเองเป็นทาสรับใช้ผู้อื่น

มันความจริงเป็นคุณชายสูงศักดิ์ ชมชอบทวิชาติ นิยมเลี้ยงสัตว์เลื้อยคลาน ทั้งยังสามารถแกะสลักตัวหนังสือเล็กละเอียด หลังจากพบพานถังฮวง มันก็ละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่าง เปลี่ยนเป็นเข้าสู่ยุทธจักร มันความจริงไม่รู้จักอาวุธลับ แต่เพราะเพื่อนาง มันฝึกซ้อมซัดอาวุธลับ ในที่สุดพอมีชื่อเสียงเรียงนามอยู่บ้าง

สำหรับกับถังฮวง ยุทธจักรคือการท่องผาดโผนไม่หยุดหย่อน บู๊ลิ้มคือสถานที่บุกฝ่าไม่หยุดยั้ง แต่สำหรับฉื่อบู้ยุทธจักรสะท้อนรอยยิ้มของถังฮวง บู๊ลิ้มคือที่ซึ่งมีถังฮวงอยู่ด้วย

มันเคยละเมอเพ้อฝันออกมาว่า *'ถังฮวง หากท่านพลาดความรักของเรา เท่ากับพลาดความฝันที่บรรเจิดที่สุดของท่าน'* แต่เมื่อมันมีสติแจ่มใสกลับพบว่านั่นเป็นความฝันของมัน หามีส่วนเกี่ยวข้องกับนางไม่

ถึงแม้ว่าเพราะนาง มันถึงกับละทิ้งสมบัติของบรรพบุรุษ ขายบ้านช่องไร่นา ตกระกำลำบาก หลงละเมอเพ้อหา แต่นางหาล่วงรู้ตัวตนของมันไม่

หนึ่งเดียวที่ควรแก่การปลอบประโลมใจคือมันมักปรากฏตัวในสถานที่ซึ่งนางแสดงตน ดังนั้นหนึ่งเดียวที่ได้ใกล้ชิดกับนางคือ นางก็สูดอากาศเดียวกับมันเข้าไป มันสามารถนึกวาดรอยแย้มรอยยิ้มของนาง กังวลสนใจทุกความเคลื่อนไหวของนาง เมื่อมันเห็นนางเบิกบานใจ มันก็เบิกบานใจ มันรู้สึกว่านางอ้างว้าง มันเองก็พลอยอ้างว้าง สามปีมานี้มันจมอยู่ในห้วงความอบอุ่นที่สมมุติขึ้นมา

ดังนั้นเมื่อถังฮวงคิดเข้าร่วมการประลองอาวุธลับที่เก๋งเจ่กฮวงเต้ง มันก็รีบรุดเดินทางมา เตรียมที่จะ *"พ่ายแพ้"*

...มันจงใจเลือกถังฮวงเป็นคู่ต่อสู้

เมื่อถังฮวงพบว่าในมือปราศจากอาวุธลับ พบกับความพ่ายแพ้แค้นใจจนร้องไห้จากไป ฉื่อบู้ก็ทราบว่าถังฮวงจะต้องย้อนกลับมา

มิหนำซ้ำจะกลับมาขึ้นเวทีลุยไถโดยเร็ว

...เนื่องเพราะมันทราบว่า**ถังปุยซื้อ** *(เมตตากรุณา)* พักอยู่ที่หมู่บ้านจึงเท้าปัก ซึ่งอยู่ห่างจากเก๋งเจ่กฮวงเต้งไม่ถึงยี่สิบลี้

...ถังปุยซื้อเป็นกำลังสายตรงของถังเล่าไท้ไถ่สำนักถังแดนเสฉวน

มีศักดิ์เป็นอาของถังฮวง และเป็นหนึ่งในฝ่ายเปิดเผยของสำนักถัง ไม่ว่าพลังฝีมือลำดับรุ่น ล้วนสูงกว่าถังปุกช้วน ได้รับมอบหมายให้ดูแลสาขาเพียงแห่งเดียวของที่นี้ที่หมู่บ้านจึงเท้าปัก

ถังปุยซื้อรักเอ็นดูถังฮวงตลอดมา

...คราครั้งนี้ถังฮวงถูกหยามเป็นที่อัปยศ ด้วยนิสัยใจคอของถังฮวงต้องไม่ยอมอดทนกล้ำกลืน ต้องไปยังหมู่บ้านจึงเท้าปัก ขอเบิกอาวุธลับพิเศษเฉพาะ รุดมาต่อสู้พิสูจน์ผลแพ้ชนะกับชนชั้นต่ำช้าที่ฉ้อฉลคดโกงเหล่านี้

ทุกประการเป็นไปตามที่มันคาดหมายไว้

ถังฮวงไปแล้วย้อนกลับมา

ถังฮวงคว้าชัยชนะมาครอบครอง

...ที่มันคาดคิดไม่ถึงว่า ถังฮวงพลันล้มลงบนเวทีอย่างกะทันหัน

โลกหล้ากว้างไพศาล กลับบันดาลให้เราพบพานท่าน ถังฮวง ถังฮวง ท่านไหนเลยเกิดเรื่องได้ ท่านไม่อาจตาย

พริบตาที่มันกระโดดขึ้นเวทีลุยไถ ระหว่างที่เจ็บปวดใจทั้งสับสนว้าวุ่นใจ มันตกลงใจว่าหากถังฮวงตายแล้วมันก็จะตาย ถือเป็นความสุขดุจเดียวกับที่สูดอากาศชนิดเดียวกับถังฮวง มันคิดตายโดยเร็ว จึงจะไล่ตามถังฮวงจนทัน มิให้นางลงสู่ปรโลกเพียงลำพัง

มันเศร้าเสียใจจนลืมเรื่องล้างแค้นกับนาง

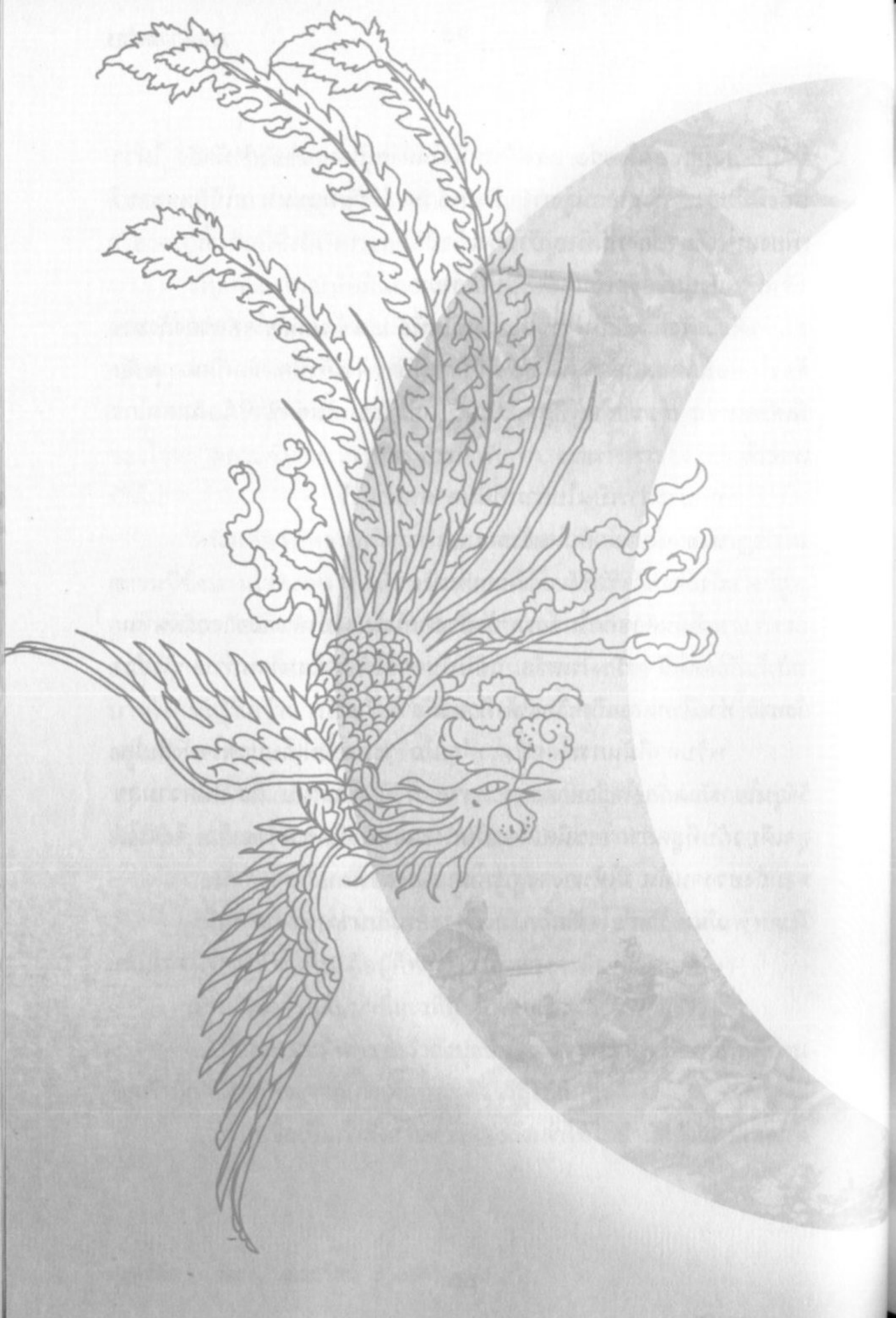

ตอนที่ 5
สาขาห้าทองบิน

ต้าอ๋องภูเขาทิกั่งกลับกระชากเสียงว่า "เจ้าไม่ใช่ตัวดี พวกเจ้าเหล่าผู้คนที่ใช้อาวุธลับต่ำช้าสามานย์ไปแล้ว" มันโกรธแค้นจนรอยแผลดาบบนใบหน้าคล้ายกับจะดีดพุ่งออกมาฟันใส่ผู้คน

ที่ข้างกายต้าอ๋องภูเขาติดสอยห้อยตามด้วยขุนพลคู่ใจสองคน **จ้อเจี่ยง** *(ขุนพลซ้าย)* เล่าฮื้อสนับสนุนว่า "มิน่าเล่าต้าอ๋องไม่ยอมฝึกวิชาอาวุธลับอะไรนั่น"

อิ๋วเจี่ยง *(ขุนพลขาว)* เซี่ยวงี้ก็คล้อยตามว่า "กระทำเกินเลยไปแล้ว ลอบทำร้ายคนยังไม่พอ ใช้พวกมากข่มเหงสตรีนางหนึ่งยังไม่พอ ทั้งยังใช้พิษอีก"

ฉื่อบู้จับต้นชนปลายไม่ถูก ต่างกับปรกติที่ปราดเปรื่องหลักแหลม พอฟังคำ *"ใช้พิษ"* ค่อยได้คิดขึ้นมา ร้องว่า "ว่ากระไร ท่านบอกว่า...ถังโกวเนี้ยถูกพิษ?"

ต้าอ๋องภูเขาหยีตาลง กล่าวว่า "เจ้าไม่ทราบจริงๆ หรือแสร้งเป็น

ไม่ทราบ?"

มันความจริงตาโปนโต แต่ชมชอบหยีตาลง แสดงว่ามันมิใช่ชนชั้นมิจฉาชีพที่มีแต่กำลังวังชา แต่ปราศจากความคิดความอ่าน มันชมชอบวางท่าเป็นเจ้าอุบายความคิด มันเห็นว่าลักษณะเช่นนี้มีเสน่ห์ดึงดูดใจยิ่ง ปากกล่าว "นางถูกพิษ**ไขว่ไจ่ฮวง** *(ลมเร็วรี่)* เป็นพิษที่เกิดจากการคิดค้นร่วมกันของสำนักถังกับตึกอสนีบาต มีพิษร้ายแรงยิ่ง ชั่วร้ายยิ่ง"

ฉื่อบู้ปราศจากความคิดอ่าน จิตใจร้อนรุ่มดั่งไฟสุม กล่าวว่า "นี่มียาขจัดหรือไม่? ผู้ใดมียาขจัด? ไม่ทราบจะหยิบฉวยจากที่ใด?"

ต้าอ๋องภูเขาหยีตามองดูมัน หัวคิ้วขมวดมุ่น กล่าวว่า "ในความเห็นเรา พิษนี้ยากขจัดได้" มันกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "ไม่ว่าเจ้าเป็นคนคิดร้ายต่อนางหรือไม่ เจ้ายังคงอย่าได้กระทบนางประเสริฐกว่า ยามใดที่พิษลมเร็วรี่ขจัดไม่สำเร็จ จะแพร่ระบาดใส่ผู้อื่น"

ฉื่อบู้ยังร้อนรุ่มใจไม่คลาย กล่าวว่า "นาง...นางอยู่ดีๆ ไฉนถูกพิษ?"

ต้าอ๋องภูเขายกมือลูบเคราครึ้ม กล่าวว่า "ขณะที่ถังปุกซ้วนโยนขวานคืนให้แก่นาง ฉวยโอกาสแพร่พิษใส่..." หัวคิ้วมันยังคงขมวดมุ่น กล่าวอีกว่า "ถังปุกซ้วนเป็นคนมีชื่อเสียงเกียรติภูมิ คิดไม่ถึงว่าจะใช้ฝีมือเช่นนี้...เฮอะ สตรี สตรี ไฉนเลียนแบบผู้คนขึ้นเวทีลุยไถด้วย?"

พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งหัวร่อดังก้องกล่าวว่า "**ทิเล่าตี๋** *(น้องผู้ชราแซ่ทิ)* นินทาผู้คนลับหลัง ไม่กลัวลิ้นเน่าเปื่อยหรือ?"

ต้าอ๋องภูเขาพลันดึงเคราสั้นออกมาเส้นหนึ่ง กล่าวด้วยใบหน้าเขี้ยวคล้ำว่า "นี่เรียกว่าเอ่ยถึงภูตผี ภูตผีก็มาถึง ***ถังเล่าไกว่*** *(ตัวประหลาดแซ่ถัง) ท่านจัดการกับสตรีนางหนึ่งเช่นนี้ ออกจะเสื่อมเสียหน้าไปกระมัง?"*

ผู้ที่ย้อนกลับมามีแต่กระเรียนชาดถังปุกซ้วนกับลุ้ยเปี่ยง ส่วนกระเรียน

อัคคีลุ้ยเป่ากวงกับเอี้ยทุกแสดงว่ารับบาดเจ็บสาหัส ไม่สามารถประคองตัวมาได้

ถังปุกซ้วนลำพองผยอง แตกต่างตรงกันข้ามกับเมื่อครู่ที่ทอดอาลัยราวสุนัขตัวผู้ที่สู้แพ้

มันกล่าวกับต้าอ๋องภูเขาว่า "การทหารไม่หน่ายอุบาย **ทิเล่าตี๋** *(น้องแซ่ทิ)* ก็ผ่านคลื่นลมในยุทธจักรมาอย่างโชกโชน หรือไม่เคยได้ยินคำนี้มา?"

ต้าอ๋องภูเขากล่าวว่า "คำ *'อุบาย'* อันประเสริฐ แต่ว่านางเป็นผู้เยาว์รุ่นหลังของสำนักพวกท่านเอง"

ถังปุกซ้วนกล่าวว่า "ท่านเมื่อทราบว่านี่เป็นเรื่องของสำนักถัง ก็ไม่ต้องยุ่งเกี่ยว ท่านเพียงรุดมาชมดูเรื่องสนุกสนาน ที่นี่ไม่มีเรื่องของท่าน"

ต้าอ๋องภูเขาหัวร่อแล้ว

มันหัวร่ออย่างองอาจ

ขุนพลซ้ายขวาก็หัวร่อตาม

พวกมันหัวร่อเย้ยหยัน

ขุนพลขวาเซี่ยวงี้กล่าวว่า "ต้าอ๋องพวกเราชมชอบยุ่งเกี่ยวเรื่องไร้สาระโดยเฉพาะ"

สุ้มเสียงของขุนพลซ้ายเล่าฮื้อคล้ายม้าล่อแตกที่โยนลงในบ่อแห้งขอด กล่าวเสริมว่า "ท่านตอแยต้าอ๋องพวกเรา ถือว่าแส่หาเรื่องราวใส่ตัว"

ถังปุกซ้วนส่งเสียงดังแกร๊ก ทุกผู้คนตอนแรกเข้าใจว่ามันหัวร่อ จากนั้นได้ยินเสียงกร๊อบแกร๊บ ค่อยทราบกระดูกภายในกายลั่นดังขึ้น คล้ายกับมีคนจุดประทัดอยู่ในร่างของมัน มันปั้นหน้าเคร่งเครียด กล่าวว่า "พวกท่านกล้าสอดมือยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของสำนักถัง รังแต่หาที่ตาย"

ต้าอ๋องภูเขากล่าวเสียงหนักๆ ว่า "นี่มิใช่เรื่องภายในสำนักพวกท่าน" มันมีรูปร่างที่ผึ่งผาย บวกกับรอยแผลดาบทั่วใบหน้า โดยเฉพาะรอยแผล

ดาบที่ปลายคางสะดุดตาที่สุด แม้แต่ดั้งจมูกของมันก็สร้างจากกระดูกที่บิดเบี้ยว ดวงตามันทอแววเกรี้ยวกราด กล่าวว่า *"นี่เป็นเรื่องที่ชาวยุทธจักรต้องยุ่งเกี่ยว หากไม่ยุ่งเกี่ยวถือว่าไม่คำนึงถึงคุณธรรม จำต้องยุ่งเกี่ยวเพื่อความชอบธรรม"*

คราครั้งนี้แม้แต่โก้วซังเน้ยยังร้องว่า "ใช่แล้ว มันกล่าวถูกต้อง"

แก้วตาของถังปุกช้วนหดเล็กลง เสียงกระดูกลั่นดังเร่งร้อนกว่าเดิม

แต่ว่านอกจากเสียงกระดูกลั่นดังกร๊อบแกร๊บแล้ว ยังมีเสียงเปาะแปะดังขึ้น

เป็นเสียงปรบมือ

...ย่อมเป็นเสียงปรบมือของฉื่อบู้

มันใช้แววตาที่เลื่อมใสมองดูต้าอ๋องภูเขา ปรบมือให้กับต้าอ๋องภูเขา

ลุ้ยเปี่ยงตวาดด้วยโทสะว่า "ท่านคิดใคร่ตาย? ใช่รำคาญในการมีชีวิตสืบไปหรือไม่?"

ฉื่อบู้ไม่สนใจตอบคำ

มันเพียงกระทำเรื่องราวหนึ่ง

มันเดินออกไป ยืนรวมกับต้าอ๋องภูเขากับขุนพลซ้ายขวา

ถือเป็นแนวร่วมเดียวกัน

พลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า "มิผิด นี่แม้เป็นเรื่องราวในสำนักพวกเรา แต่ก็เป็นเรื่องของทั้งหมด"

คนกล่าววาจามีหน้าตาเมตตาปรานี น้ำเสียงที่กล่าวก็อ่อนโยน นอกจากที่กลางหลังสะพายคันธนูเล็กๆ ที่ไม่มีลูกธนูแล้ว ที่ด้านหลังมีผู้ติดตามสี่คน ประกอบด้วยสองบุรุษสองสตรี นอกจากนี้ดูไม่ออกว่ามันเป็นชาวยุทธจักรแต่อย่างไร

แต่ว่าสุ้มเสียงของมันพอดัง ลุ้ยเปี่ยงก็หน้าเปลี่ยนสี คนเพิ่งมาถึงแม้แต่ถังปุกช้วนยังก้มศีรษะลง

แต่ว่าก้มศีรษะก็ไม่มีส่วนช่วยได้

คนผู้นี้ตวัดฝ่ามือตบใส่

ลงมืออย่างเชื่องช้า

ถึงกับเชื่องช้าจนขัดกับหลักเหตุผลอยู่บ้าง

...เชื่องช้าจนผู้คนเห็นคราบขี้เล็บในซอกเล็บนิ้วของชายชรา

นี่นับว่าประหลาดแท้ คนผู้นี้สะอาดสะอ้านไม่แปดเปื้อนผงธุลี บุคลิกสูงส่งสง่า แต่ที่ซอกเล็บนิ้วมีคราบดินเลน มิหนำซ้ำมีทั้งสองมือ

แต่ถังปุกช้วนยังถูกตบหน้าฉาดหนึ่ง

...ไม่ทราบเป็นเพราะมันหลบไม่พ้น หรือไม่กล้าหลบหลีก

เสียงฝ่ามือดังสดใส

ถังปุกช้วนถูกตบอย่างถนัดถนี่

คราครั้งนี้ไม่เพียงแต่ถังปุกช้วนเสื้อผ้าแดงชาด แม้กระทั่งใบหน้าก็แดงก่ำ

คนผู้นี้กล่าวกับถังปุกช้วนว่า "**ถังโหงวจับฉิก** *(ห้าสิบเจ็ด)*" มันกลับระบุหมายเลขของถังปุกช้วนในสำนักถัง จากนั้นถามว่า "ท่านทราบความผิดหรือไม่?"

ถังปุกช้วนมิเพียงก้มศีรษะต่ำ สองมือก็ตกห้อยลง มิหนำซ้ำงอเข่าซ้าย อยู่ในท่าคุกเข่าครึ่งหนึ่ง

ถังปุกช้วนเรียกเบาๆ ว่า "**ยี่จับสี่กอ** *(พี่ที่ยี่สิบสี่)* ขอท่านเมตตาละเว้น"

มันพอเรียกหาเช่นนี้ ทั้งหมดก็ทราบว่าผู้มาเป็นใคร

ถังนาไซก็เป็นยอดฝีมือชั้นแนวหน้าที่สำนักถังแดนเสฉวนส่งมา

ประจำอยู่ในยุทธจักร มิหนำซ้ำมีศักดิ์ฐานะพิเศษ มันกับ**คงเม้งกิมเปีย** *(ลูกดอกทองเจิดจำรัส)* ฮวยเตี้ยมง้วย **สี่เยี่ยมฮวย** *(สี่กระเซ็นซ่าน)* ลุ้ยอีซิ่ง **กิมปุกฮ่วง** *(ล้ำค่าดั่งทองคำ)* ถังตึ้งเจี่ย และ **ซากึงกงจื้อ** *(คุณชายสามไห)* เยียกอั้งสาบานเป็นพี่น้อง ตั้งสาขา **โหงวปวยกิม** *(ห้าทองบิน)* ที่หมู่ตึกเกียงเท้าน้ำ กลายเป็นขุมกำลังที่กล้าแข็งที่สุดในยุทธจักรตอนนี้

...ขุมกำลังนี้ประกอบด้วยยอดฝีมือของตึกอสนีบาตแดนกังหนำ สำนักถังแดนเสฉวนกับตระกูลอุนแดนเนี่ยน้ำ เป็นตัวแปรที่ส่งผลกระทบถึงภาพรวม ต่อให้มีคนกล้าแตะต้อง พวกมันก็ไม่กล้าตอแยค่ายสำนักที่หนุนหลังพวกมัน ดังนั้นกลายเป็นขุมกำลังที่ไม่มีผู้ใดกล้าลูบคม

ซึ่งความจริง สำนักถังที่ถนัดในการใช้อาวุธลับ ตึกอสนีบาตที่สันทัดในการสร้างอาวุธเพลิง และตระกูลอุนที่จัดเจนในการใช้พิษก็ไม่คิดฆ่าฟันกันเอง ลิดรอนขุมกำลังกันและกัน เปิดโอกาสให้ผู้อื่นฉกฉวย ดังนั้นสาขาห้าทองบินที่มีฐานบัญชาการที่หมู่ตึกเกียงเท้าน้ำ กลายเป็นหน่วยงานที่แสดงออกถึงความสามัคคีกลมเกลียว หากเกิดเรื่องใดจะชำระสะสางเป็นส่วนตัว

...ดังนั้นหน่วยงานแม้ไม่ใหญ่โต แต่ก็มีชื่อเสียงเรียงนาม

นี่เป็นสาเหตุที่สาขาห้าทองบินสามารถรวบรวมยอดฝีมือสำนักต่างๆ ก่อตั้งขึ้น โดยมอบหมายให้ฮวยเตี้ยมง้วยเป็นผู้นำ เนื่องเพราะมันเป็นคนแซ่อื่น ดังนั้นตัดสินเรื่องราวโดยยุติธรรม รักษาความเที่ยงตรงเอาไว้

ระหว่างนี้สำนักถังแดนเสฉวนคล้ายขยายตัวผ่านทางสาขาห้าทองบิน อื่นๆ ไม่พูดถึง เพียงดูจากหัวหน้าทั้งห้าในกลุ่มห้าทองบิน ได้แก่**เล่าซา** *(อันดับสาม)* ถังตึ้งเจี่ย กับ**เล่าโหงว** *(อันดับห้า)* ถังนาไซล้วนเป็นคนของสำนักถัง แสดงว่าสำนักถังมีอิทธิพลเหนือกว่า

ต้าอ๋องภูเขาความจริงตัดสินใจต่อสู้แตกหัก

...ถึงแม้เป็นเหตุให้ล่วงเกินสำนักถังแดนเสฉวนก็ไม่คำนึงถึงแล้ว

แต่ถังนาไซเมื่อมาถึง ต้าอ๋องภูเขาก็ตกลงใจวางมือ

...จะอย่างไรนี่เป็น *"เรื่องภายใน"* ของผู้อื่น สมควรให้พวกมันสะสางกันเอง

ถังนาไซก็มีความคิดเช่นนี้ จึงกล่าว "**ถังโหงวจับฉิก** *(ห้าสิบเจ็ด)* ท่านกระทำเกินเลยไปแล้ว ไม่เพียงสร้างความอับอายขายหน้าแก่ตัวเอง ยังเสื่อมเสียชื่อเสียงของสำนักถัง" มันส่งต่อผู้ติดตามที่ด้านหลังสองคนว่า "ประคองถังฮวงกลับที่หมู่ตึกเกียงเท้าน้ำ ถังปุกช้วนท่านไปกับเราด้วย"

ถังปุกช้วนได้แต่ก้มศีรษะห้อยมือสำรวม กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า "ทราบแล้ว"

ถังนาไซหน้าตาเมตตาปรานี แต่ก็แฝงอำนาจบารมีชนิดหนึ่ง มันกวาดตาไปยังลุ้ยเปี่ยงที่ด้านข้าง ลุ้ยเปี่ยงก็แทบสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บ

"ลุ้ยเปี่ยง"

ถังนาไซเรียกหาคำหนึ่ง ลุ้ยเปี่ยงรีบขานรับว่า "อยู่"

ถังนาไซตำหนิว่า "เจ้ากับเอี้ยทุกประพฤติเหลวไหลไปแล้ว เอี้ยทุกเป็นคนแซ่อื่น พวกเราจะไม่ยุ่งเกี่ยว แต่ลุ้ยเป่ากวงแสดงว่าไม่ได้อบรมสั่งสอนเจ้า" มันกล่าวเสียงเครียด ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งดีดขี้เล็บออกจากเล็บนิ้ว กล่าวสืบต่อ "เจ้าตามตัวลุ้ยเป่ากวงมา ภายในคืนนี้ให้ไปยังสาขาห้าทองบิน ลุ้ยอีซิ่ง**ลุ้ยยี่ตึงแก** *(หัวหน้าที่สองแซ่ลุ้ย)* จะพิจารณาโทษเอง"

ลุ้ยเปี่ยงกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "ทราบแล้ว"

เมื่อถึงตอนนี้ทั้งหมดค่อยระบายลมหายใจอย่างโล่งอก

ถังนาไซก็ประสานมือต่อทั้งหมดกล่าวว่า "เรื่องนี้สืบเนื่องจากคน

ของสำนักเราไม่รักดี ไม่หาความก้าวหน้า กลับสร้างความขุ่นข้องใจแก่ทุกท่าน และเป็นที่หัวร่อเยาะของทั้งหมด เราจะรักษาเยียวยาถังฮวง และลงโทษผู้ที่ก่อเรื่องขึ้น ต้องขอขอบคุณทุกท่านที่เสนอหน้าผดุงธรรมแล้ว"

ทั้งหมดรีบตอบว่า

"หามิได้ เกรงใจไปแล้ว"

"นี่สมควรอยู่ เมื่อเป็นสหายร่วมแนว ควรเฝ้าระวังและช่วยเหลือกัน"

"มิต้องขอบคุณแล้ว เมื่อพบเห็นเรื่องอยุติธรรม จึงชักดาบเข้าช่วยเหลือ"

ซึ่งความจริงเมื่อครู่ที่ลงมือต่อสู้เพื่อความยุติธรรม หามีส่วนของพวกมันไม่

แต่ฉื่อบู้ยังไม่วางใจกล่าวว่า "อาการบาดเจ็บของถังโกวเนี้ย..."

ถังนาไซยิ้มพลางกล่าวกับฉื่อบู้ว่า "อาการบาดเจ็บของนางเกิดจากตอนที่รับขวาน แตะสัมผัสถูกพิษบนขวาน นี่เป็นพิษลมเร็วรี่ของตระกูลอุนแดนเนี่ยน้ำ เราขจัดรักษาไม่ได้ แต่ว่า**อุนเยียกอั้งอุนสี่ตึงแก** *(หัวหน้าที่สี่แซ่อุน)* ของสาขาห้าทองบินต้องขจัดรักษาได้"

ฉื่อบู้ยังคงไม่วางใจกล่าวว่า "แต่ว่านาง..."

นางอันใด? มันเองยังกล่าวกระไรได้? มันเพียงเป็น *"คนนอก"* ผู้หนึ่ง ส่วนถังฮวงเป็นหญิงสาวที่ทั้งงดงามทั้งมีชื่อเสียงเรียงนาม เป็นยอดฝีมืออายุเยาว์ที่มีชาติตระกูลสูงส่ง

ในยามนั้น ถังฮวงบนเวทีพลันขยับเคลื่อนไหวคราหนึ่ง ส่งเสียงครางอย่างแผ่วเบาออกมา

ถังนาไซไม่ขยับเคลื่อนไหว กระทั่งไหล่ไม่ขยับ หัวเข่าไม่งอพับ ปลายเท้าไม่แตะสัมผัสก็กระโดดขึ้นเวทีไป

ถังฮวงกล่าวเสียงอ่อนล้าว่า "...**ยี่จับสี่เจ่ก** *(อาที่ยี่สิบสี่)* ข้าพเจ้า...

เป็นโหงวจับฉิกเจ่ก *(อาที่ห้าสิบเจ็ด)* และพวก..."

ถังนาไซกุมมือน้อยๆ ของนาง กล่าวว่า "เราทราบ เจ้าวางใจเถอะ"

มุมปากถังฮวงปรากฏรอยยิ้มวูบหนึ่ง สำนึกรอยยิ้มยังไม่ลุล่วง นางก็หลับตาลง ไม่ทราบเป็นเพราะอ่อนล้าเกินไป หรือว่าสลบไสลไป

รอยยิ้มของนางยังไม่เด่นชัด แต่รอยลักยิ้มที่ข้างแก้มยังลึกยิ่ง

ฉื่อบู้เฝ้ามองดู ลอบทอดถอนใจคำหนึ่ง

มันพลันได้ยินเสียงทอดถอนใจคำหนึ่ง

'เป็นของมันเองหรือ?'

'แต่ว่ามันสะกดกลั้นใจไม่ทอดถอนใจออกมาชัดๆ'

...ที่แท้เป็นผู้ใดทอดถอนใจ?

...เหตุใดทอดถอนใจ?

ฉื่อบู้กวาดตามองรอบข้าง ยังหาตัวบุคคลที่ทอดถอนใจแทนมันไม่พบ เมื่อมันกวาดสายตากลับไปบนเวที ถังนาไซก็สั่งคนประคองถังฮวงจากไปแล้ว

บนพื้นเวทีลุยไถยังทิ้งขวานที่ฉาบพิษเล่มนั้นเอาไว้

'นางไปแล้ว'

'ทุกประการสิ้นสุดลงแล้วหรือ?'

'ไม่ทราบวันเดือนปีและเวลาใด เราจึงได้พบนางอีก?'

'อาการบาดเจ็บของนางจะทุเลาหรือไม่? พิษร้ายขจัดรักษาได้หรือไม่? นางจะฟื้นคืนเป็นปรกติหรือไม่?'

'นางเมื่อเข้าสู่สาขาห้าทองบิน เราก็ไม่อาจติดตามเข้าไป หรือจะแยกทางกันในลักษณะนี้? ในใจนางยังจดจำเราได้หรือไม่?'

ฉื่อบู้บังเกิดความเลื่อนลอย นึกถึงนางไม่ทราบเมื่อใดจึงทุเลาหายดี เมื่อใดมันจึงได้พบกับนางอีก เมื่อถึงเวลานั้นเกรงว่าลืมเลือนบุคคลเช่นมันไปโดยสนิทใจแล้ว นึกไปนึกไป ขอบตาต้องเปียกชุ่มอยู่บ้าง

แต่ว่าลูกผู้ชายไหนเลยหลั่งน้ำตาได้? มันรีบยกมือปาดเช็ดเงาน้ำตา แต่ไม่อาจปาดลบความรู้สึกที่พลัดพรากตายจากประการหนึ่งไปจากใจได้

พลันได้ยินฝูงชนบังเกิดความปั่นป่วนวุ่นวายขึ้นมา

ที่แท้ทั้งหมดพบศพศพหนึ่งที่หลังเวทีลุยไถ โฉมหน้าถูกทำลายไป เพียงพบเห็นอาวุธลับลักษณะแปลกประหลาดจำนวนหนึ่งอยู่ในถุงอาวุธลับของมัน ทั้งสลักอักษรคำ *'ถัง'* คำหนึ่ง

...คาดว่าคงเป็นศิษย์ตระกูลถังที่ไร้ชื่อเสียงเรียงนามผู้หนึ่ง

ที่ผ่านมาอาวุธลับตระกูลถังจัดสรรผ่านระบบที่เข้มงวด ต้องถือฉลากไปขอเบิกมา ดังนั้นศิษย์ตระกูลถังไม่อาจปลอมแปลงได้ หนึ่งนั้นฝีมือซัดอาวุธลับยากที่จะลอกเลียนแบบ สองอาวุธลับของสำนักถังไม่มีทางปลอมแปลงได้

ฉื่อบู้หัวใจตายด้าน ยามกะทันหันคล้ายไม่มีที่พึ่งพิง ปราศจากหลักแหล่ง ถึงกับไม่อาจปลุกปลอบความคิดมีชีวิตสืบไป ดังนั้นไม่ให้ความสนใจต่อทุกเรื่องราว

ไม่นานให้หลัง ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าควบขับมาถึง ในฝูงชนมีคนร้องอุทานว่า

"ยอดฝีมือสำนักถังมาแล้ว"

"มาได้รวดเร็วนัก ทางด้านนี้เพิ่งพบศพ ทางด้านนั้นเพิ่งถอนกำลังไป เวลานี้ก็ปรากฏกองกำลังรุดมาอีกขบวนหนึ่ง"

"ดูท่าขุมกำลังตระกูลถังไม่อาจประมาทดูแคลนได้"

"ปีศาจดำ พวกเราระมัดระวังให้มากไว้ อย่าได้ล่วงเกินคนของ

สำนักถัง"

ฉื่อบู้ก็รู้สึกเคลือบแคลงสงสัยอยู่บ้างแต่ไม่ได้สดับตรับฟังโดยละเอียด

มันก็มีความรู้สึกว่าคนของสำนักถังรุดมารวดเร็วนัก

แต่ความรู้สึกที่ลึกล้ำยิ่งกว่าคือ ถังฮวงไปแล้ว ทุกประการยุติลงอย่างรวดเร็วนัก

...นางทราบหรือไม่ว่า มันมีชีวิตอยู่เพื่อนาง?

...นางทราบหรือไม่ว่ามันมีชีวิตอยู่เพราะเพื่อนาง?

...นางทราบหรือไม่ว่าหากปราศจากนางมันก็ไม่อาจมีชีวิตอยู่ได้?

ซึ่งความจริงฉื่อบู้หาทราบไม่ว่าทุกประการไม่ได้ยุติ หากแต่เพิ่งเริ่มต้น

...เป็นการเริ่มต้นของแผนอุบายและปฏิบัติการทำลายล้างแผนอุบาย

"ฉื่อเสียวเฮียบ *(ผู้กล้าอายุเยาว์แซ่ฉื่อ)*"

ฉื่อบู้เดินโดยไร้จุดหมาย ตระเตรียมออกจากเก๋งเจ่กฮวงเต้ง โดยที่ไม่ทราบไปยังแห่งหนใด ทุกฝีเท้าก้าวย่างอดมองไปทางหมู่ตึกจึงเท้าปักมิได้ แต่แล้วมีคนเรียกหามัน

มันเหลียวหน้าไป ก็แลเห็นชายชราที่มีสีหน้าแฝงแววเศร้าหม่นหมองผู้หนึ่ง

...คนผู้นี้มีประกายตาดุร้าย เค้าใบหน้าเคร่งเครียด แต่ฉื่อบู้พอเหลือบแลเห็นมัน อดบังเกิดความรู้สึกสนิทสนมประการหนึ่ง

เนื่องเพราะที่ข้างแก้มของชายชราผู้นี้ก็มีรอยลักยิ้ม

รอยลักยิ้มที่ลึกล้ำสองรอย

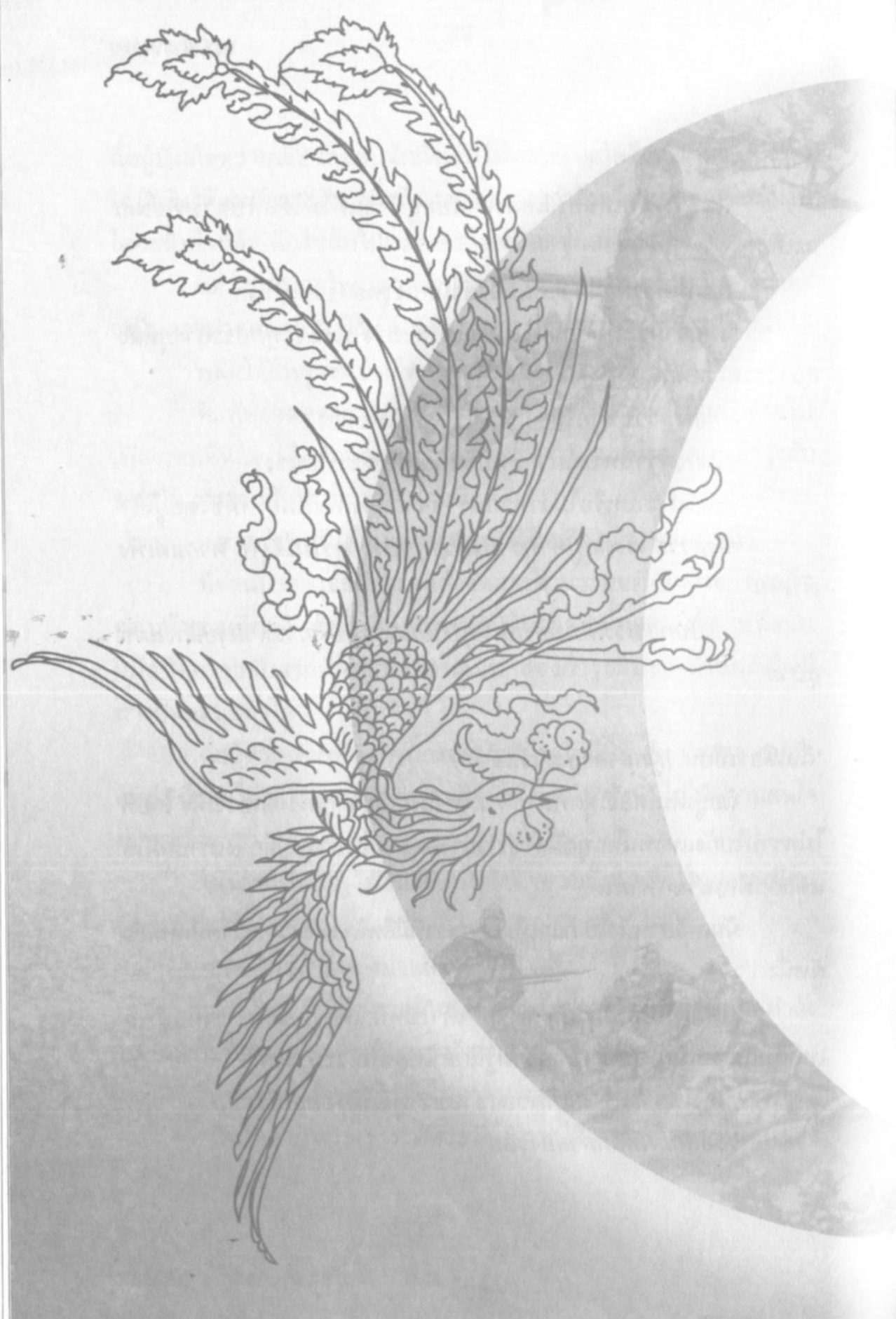

ตอนที่ 6
หญิงสาวลายมือขาด

ในที่สุดนางเห็นเขาแล้ว

...แต่ว่าเขามีรูปลักษณะเยี่ยงไร?

สมควรมีคิ้วเรียวดุจกระบี่ ตาสุกใสดั่งดวงดาว ตามที่คนโบราณบรรยายบุรุษเอาไว้ แต่ว่าคิ้วเรียวตาสุกใสเป็นลักษณะเยี่ยงไร? คาดว่าคงเฉกเช่นต้นไม้หยกกลางสายลม ตามที่ผู้คนมากหลายใช้บรรยายบุคลิกท่วงท่าของชายชาตรี แต่ว่าต้นไม้หยกกลางสายลมมีรูปลักษณะเยี่ยงไร?

นางค่อยพบว่า ในจิตใจของนาง *'เขา'* ยังมิใช่คนที่สมบูรณ์แบบผู้หนึ่ง เพียงแต่กอปรด้วยบุคลิกท่วงท่าชนิดหนึ่ง แฝงสีครามดั่งชะล้างชนิดหนึ่ง ที่แล้วมานางจำแนกความรักความชังอย่างชัดแจ้ง หากมิใช่สีดำก็เป็นสีขาว

นางพบว่าคนที่นางคิดถึงที่สุด ที่แท้พบหน้าเพียงไม่กี่ครั้ง ทั้งจดจำไม่ชัดเจน เขาในความทรงจำของนางมักผูกโยงเข้ากับวัตถุเรื่องราวรอบกายของเขา ที่ริมธารชำระบุปผา บนเส้นทางสายง่อไบ๊ ยามอรุณที่หมอก

หนาหนัก บทเพลงที่แฝงความเศร้าหดหู่ ร้องไปร้องไป เขาค่อยเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา

...**เซียวตั่วกอ** *(พี่ใหญ่แซ่เซียว) เราเคยร่วมเป็นร่วมตายกับท่านมา*

ความรู้สึกเช่นนี้นำมาซึ่งความรู้สึกที่เป็นสุขแก่นาง

ความสุขนี้คล้ายย้อนกลับไปยังชีวิตในวัยเด็ก ตอนนั้นมารดาจูงนางไปตามท้องถนน สองฟากข้างล้วนเป็นของเล่นลานตา นางเห็นโคมกระดาษที่งามกะทัดรัด นางมีเงินติดตัวแต่ไม่ได้ซื้อ นางมองดูหมั่นโถวในซึ้งนึ่งรู้สึกหิวอยู่บ้าง แต่ไม่ได้รับประทาน นางดูนั่นดูนี่ ลูบคลำสิ่งนี้เดินไปที่นั้น บางครั้งนางก็ซื้อสิ่งของบางอย่างด้วยจุดประสงค์เดียวกับที่ออกมาเดินเล่น นางชมชอบมองดูคนที่ซื้อสิ่งของและคนเร่ขายสิ่งของ ท่าทางของพวกมัน สีหน้าของพวกมัน สินค้าของพวกมัน ความครื้นเครงของพวกมัน มองดูอาหารที่ปรุงสุกนึ่งเสร็จและทอดเสร็จ ทั้งชมชอบสูดกลิ่นต่างๆ แม้กระทั่งแพรพรรณสักผืน ไม่ว่าสิ่งของใด นางชมชอบใช้มือลูบคลำดู ไม่ว่าจะเป็นปลาที่สวยงามชิ้นหนึ่ง หรือขนมแป้งสาลีชิ้นหนึ่งก็ตาม นางชมชอบความรู้สึกจากการสัมผัสด้วยปลายนิ้ว แต่ว่าไม่บังคับว่าสิ่งของที่น่าดูน่าสนใจเหล่านั้นตกเป็นของตัวเอง จวบกระทั่งพบพานเขา...

คิ้วเรียวโค้งนั้น ตาสุกใสนั้น รูปร่างราวต้นไม้หยกนั้น

นางเห็นว่าชาติปางก่อนนางคงเคยพบกับคนผู้นี้ ชาติภพหน้ายังจะพบพานอีก มิหนำซ้ำคล้ายติดค้างนางอันใด ให้ความรู้สึกที่งดงามแก่นาง

นางมิใช่สตรีที่พบพานตุ๊กตาผ้าที่รักชอบก็คิดยึดครองเป็นของตัวเอง ความรู้สึกที่นางมีต่อเขาคล้ายร่มกระดาษน้ำมันคันหนึ่ง ที่เบื้องนอกฝนตกพรำ หากปราศจากเขาคอยปกป้องบนเส้นทางชีวิตที่ฝนพรั่งพรู นางคงต้องเปียกปอน คงต้องเหน็บหนาวสะท้าน....

แต่ว่าเขาอยู่ที่ใด?

นางแลเห็นเขาแล้ว

'นั่นเป็นเขาหรือ?'

เขาเดินเข้าหานาง

'นั่นเป็นเซียวตั่วกอหรือ?'

เซียวชิวจุ้ยเป็นนามที่กระเดื่องนัก คำ **"จุ้ย"** *(ชลธาร)* ของเขาหากรวมกับชื่อ *'ฮวง'* ของนางไยมิใช่แปลว่าอยู่ด้านหนึ่งของชลธาร?

'แต่ว่าร่างของเขาไฉนลอยอยู่?'

'หรือว่าร่างของเราจึงลอยอยู่?'

'เขาเดินเข้าหาเราหรือ?'

'เขาผู้นี้ คือเขาหรือ?'

'เราคือเราหรือ?'

'สตรีนางนั้นคือเราหรือ?'

'มิใช่...มิใช่'

'สตรีนางนั้นเหลียวหน้ามา ยิ้มออกมา นางมีรอยลักยิ้มที่ลึกล้ำราวกับเป็นเครื่องประดับชิ้นหนึ่ง สตรีนางนี้งามราวคมดาบ ชวนให้เมามายดั่งสุรา แต่ว่านางเป็นเราหรือ? ไม่นางมิใช่เรา เซียวตั่วกอไม่เดินเข้าหาเรา กลับเดินเข้าหานาง'

'โอ สตรีนางนั้นก็พบเห็นเรา นางมองมาทางเรา เค้าใบหน้ายิ่งมายิ่งคลับคล้ายเรา ยิ่งมายิ่งใกล้เข้ามาทุกขณะ ต่อจากนั้นนางลุกขึ้นมาสะท้านตื่นจากความฝัน ค่อยทราบว่าตัวเองฝันไป'

'ในฝันของนางมีเรา'

'แต่ว่าเราเล่า?'

'เซียวตั่วกอเล่า? เขาอยู่ในฝันของนาง อย่างนั้นเราอยู่ในฝันของผู้ใด?'

'เราที่แท้จมลง หรือว่าลอยขึ้น? ที่แท้เรานึกยินดีหรือกังวล? เหตุใดแขนขาของเราจึงคล้ายไม่ฟังคำสั่ง กลับระโหยโรยแรง? เราเป็นใคร? เราอยู่ที่ใด? ที่แท้เป็นเพราะเกิดฝนตก หรือว่าเราหลั่งน้ำตา เราจึงหนาวเย็นจึงยะเยือก รู้สึกเศร้าหดหู่ ไร้ที่พึ่งพิง?'

ถังฮวงสะท้านตื่นขึ้นมา

ที่เบื้องนอกฝนตกพรำ ฝนตกใส่ใบ**ง่อทั้ง*** ดูเหมือนตกมาระยะเวลาหนึ่งแล้ว ที่เบื้องนอกมีสระบัวแห่งหนึ่ง แมลงปอแตะผิวน้ำ ผีเสื้อกางปีกบินแสงอาทิตย์เป็นจุดแต้ม สายลมโชยหน้าต่าง แต่ว่าความฝันของเราเล่า?

หากว่าเหตุการณ์เมื่อครู่ไม่เป็นความจริง เหตุใดจึงเห็นเซียวตั่วกออย่างชัดเจนถึงเพียงนั้น? หากว่าเหตุการณ์เมื่อครู่เป็นความจริง เหตุใดไม่เห็นเซียวตั่วกอ? สตรีนางนั้นเป็นใคร? เหตุใดทั้งแปลกหน้าทั้งคุ้นเคย? ที่แท้เราฝันถึงนางหรือว่านางฝันถึงเรา? หรือว่าพวกเราเฝ้าฝันร่วมกัน? ฝันจนตื่นจากความฝันรู้สึกเหน็บหนาว ฝันจนความทรงจำหลงลืม?

นึกไปนึกไป ถังฮวงพลันบังเกิดความเศร้าเสียใจ ขณะที่นางเศร้าเสียใจจะใช้นิ้วมือลูบไล้หัวคิ้วที่ขมวดมุ่นให้คลายออก ตอนที่มารดาถึงแก่กรรม ช่างเจ็บปวดใจนัก เจ็บปวดใจจนหัวคิ้วขมวดมุ่น สองมือล้วนเย็นเฉียบ มือของนางยังเย็นเฉียบกว่ามารดา นางใช้มือข้างหนึ่งกุมมือมารดา ทราบว่ามารดาเป็นห่วงนางไม่ยอมปล่อยมือออก นางจึงใช้มืออีกข้างหนึ่งลูบไล้หัวคิ้วขมวดมุ่นของมารดาให้คลายออก

...ท่านแม่ ท่านวางใจเถอะ ท่านอย่าได้เพิ่มรอยย่นบนหน้าผากเพราะเราอีก

...ท่านแม่ เมื่อเห็นรอยย่นของท่าน ช่างเจ็บปวดใจนัก ข้าพเจ้าเจ็บปวดแทนท่าน ดีหรือไม่?

---

* *ภาษาจีนกลางอ่านว่าอู๋ถง เป็นชื่อไม้ยืนต้นชนิดหนึ่ง*

นึกถึงใบหน้าตอนเสียชีวิตของมารดา หากมิใช่ท่านผู้เฒ่าขมวดคิ้วจนยับย่น นางยังเข้าใจว่ามารดาเพียงหลับไป ไม่ได้ลาโลกไป ยามนี้นางใช้นิ้วมือลูบไล้หัวคิ้วที่ขมวดมุ่นให้คลายออก นึกถึงความฝันนั้น นางก็บอกต่อตัวเองว่า

'อย่าได้คิดถึงเขาอีกแล้ว เรากับเขาเพียงนัดหมายเมื่อชาติปางก่อนว่าจะพบกันในชาตินี้ หากมีวาสนาอาจได้สานรักสืบต่อในชาติหน้า แต่ว่าเรายังรักท่านไม่เพียงพอ ชาติภพหนึ่งกระชั้นสั้นถึงเพียงนั้น วันเวลาที่ผ่านมาต้องเผชิญศัตรูเข้มแข็ง ตกอยู่ในห้วงความรู้สึกที่พลุ่งพล่าน พวกเรากระทั่งรูปร่างหน้าตายังจดจำไม่ชัดเจน หากว่าพบกันในชาติหน้า ท่านยังเป็นท่านหรือ? เรายังเป็นเราหรือ? ท่านยังจดจำเราออกหรือ? เราอาจเป็นบุปผาร่วงที่ตกลงบนหัวไหล่ท่าน หรือเป็นแมลงเม่าที่ไร้หลักแหล่งพักพิง? ค่ำคืนแรกฤดูใบไม้ผลิเหน็บหนาว ชาติหน้ายังสามารถอิงแอบเพิ่มความอบอุ่น คลอเคลียอย่างใกล้ชิดอีกหรือ?'

...ถือว่าทุกประการเฉกเช่นความฝันตื่นหนึ่งเถอะ

...แต่ว่าความรู้สึกที่คล้ายลอยตัวอยู่ไฉนจริงแท้ถึงเพียงนั้น?

หลังจากฟื้นตื่นมา ถังฮวงจำแนกไม่ออกว่าอยู่ในฝันหรือนอกความฝัน เป็นนางฝันเห็นผู้อื่น หรือว่าในฝันของผู้อื่นฝันเห็นนาง นางนึกถึงบุคคลที่ใกล้ชิดที่สุด ทั้งเซียวชิวจุ้ยและมารดา...แต่มีเกิดความรู้สึกว่าฝันไป

แต่ว่าความรู้สึกไร้ที่ยึดเหนี่ยวไร้เรี่ยวแรงยังลึกล้ำกว่าความฝันอีก

...นั่นมิใช่ความฝัน แต่เป็นความจริง

นางถึงกับไม่มีเรี่ยวแรงกระโดดลงจากเตียง

นางสูญเสียเรี่ยวแรงทั้งมวล

...นางกลายเป็นคนที่ไร้เรี่ยวแรงผู้หนึ่ง

ในยุทธจักรที่ผู้เข้มแข็งกลืนคนอ่อนแอ คนที่ไร้เรี่ยวแรงจะมีผลบั้นปลายอย่างไร?

ในม่านมุ้งยังมีความอบอุ่นของร่างกายนางหลงเหลือ ในผ้าห่มยังแฝงกลิ่นหอมจากเรือนร่างของนาง บนปลอกหมอนก็มีเส้นผมของนางหลายเส้น นี่เป็นสถานที่ตกแต่งอย่างงดงาม แม้แต่โต๊ะเครื่องแป้งก็คัดสรรมาเป็นพิเศษ บนโต๊ะเลี้ยงปลาทองอ่างหนึ่ง ล้วนมีสีสันสดใส แหวกว่ายอย่างเสรี พวกมันกำลังฝันหรือไม่?

นี่ที่แท้เป็นสถานที่ใด?

"ถังฮวง เจ้าฟื้นแล้ว?"

สุ้มเสียงที่อ่อนโยนเสียงหนึ่งดังขึ้น ทำให้ผู้ฟังเกิดความง่วงเหงาคิดหลับใหล มันกล่าวเสริมว่า "เจ้าฟื้นตื่นมาก็ประเสริฐ"

ถังฮวงเพ่งตามอง พบว่าผู้ที่เดินเข้ามาคือถังนาไซ

นี่ทำให้นางประหวัดนึกถึงเรื่องที่นางถูกพิษที่ฉาบอยู่บนขวานของถังปุกช้วนลอบทำร้ายจนล้มพับบนเวทีลุยไถ

นางเรียกหา "**ยี่จับสี่เจ่ก** *(อาที่ยี่สิบสี่)* พลางดิ้นรนหมายลุกขึ้น

ถังนาไซเดินเข้ามาพร้อมกับบุคคลอีกคนหนึ่ง ทางหนึ่งกล่าวว่า "เป็นไร? พอฟื้นตื่นมาก็มีโทสะถึงเพียงนี้?"

ถังฮวงเกิดความรู้สึกเท้าลอยตัวเบา ปวดศีรษะแทบระเบิด แม้ขยับดิ้นรน ยังไม่อาจลงจากเตียง ตรงกันข้ามศีรษะยิ่งปวดแปลบกว่าเดิม คล้ายกับถูกขวานจามใส่ก็มิปาน

นางเป็นโรคปวดศีรษะตั้งแต่เล็ก เข้าใจว่าตัวเองคงเป็นโรคร้ายยากรักษา แต่ถังปุ้ยที่มีรูปร่างอ้วนฉุเคยบอกว่า "โรคร้ายยากรักษา? ท่านเข้าใจว่า พอคิดเจ็บป่วยก็ป่วยเป็นโรคนี้หรือ?" ถังปุ้ยปลอบโยนนางว่า

"วางใจเถอะ ท่านลายมือขาด เส้นชีวิตยืดยาว ปลายคางกลมมน **ยิ่นตง*** อีก ท่านจะมีอายุยืนกว่าพวกเราอีก"

แต่ว่าอาการปวดศีรษะตอนนี้ ต่างกับอาการปวดศีรษะเมื่อกาลก่อน กาลก่อนจะปวดศีรษะแทบระเบิด คล้ายกับมีคนคิดเจาะผ่านจากเบื้องนอก ยามนี้กลับคล้ายปรากฏวัตถุธาตุที่ปลายแหลมมากเหลี่ยมมุมคิดมุดออกจากภายใน สุดท้ายชอนไชถึงหน้าอก แม้แต่หัวใจก็ปวดบิดขึ้นมา

ถังฮวงครวญครางคำหนึ่ง กล่าวอย่างเคียดแค้นว่า "ถังปุกช้วนเป็นมันแพร่พิษ...."

ถังนาไซกล่าวเสียงราบเรียบว่า "พวกเราล้วนทราบแล้ว **โหงวจับฉิกเจ่ก** *(อาที่ห้าสิบเจ็ด)* ของเจ้าถูกคุมตัวกลับสำนักถังไปรับโทษ ลุ้ยเป่ากวงกับลุ้ยเปี่ยงก็ถูกมันลงโทษแล้ว"

ถังฮวงค่อยสังเกตผู้ที่เดินเข้ามาพร้อมกับถังนาไซ คำ "มัน" ของถังนาไซหมายถึงคนผู้นี้

นางพอเห็นคนผู้นี้ ก็นึกถึงคำ 'สัประยุทธ์'

คนผู้นี้มีอายุไม่มากนัก ใบหน้าก็ปราศจากรอยแผลเป็นริ้วรอยดาบ แขนขาก็ครบถ้วน หาขาดพร่องไม่ แต่ถังฮวงพอเห็นมันก็นึกถึงคำ*'สัประยุทธ์'* ขึ้นมา

สีหน้าและสายตาของมันทอแววเด็ดเดี่ยว คล้ายกับผ่านการต่อสู้ช่วงชิงนับครั้งไม่ถ้วน ยังสามารถมีชีวิตรอดมาได้ มิหนำซ้ำจนบัดนี้ยังต่อสู้ช่วงชิง

การดำรงคงอยู่ของมัน กอปรด้วยความหมายเดียวกับการ *"ต่อสู้ช่วงชิง"*

คนผู้นั้นยิ้มให้กับนาง แม้แต่ตอนที่มันยิ้ม ถังฮวงที่ดื้อรั้นยังมี

---

* *รอยร่องที่อยู่เหนือริมฝีปาก*

ความรู้สึกว่าสู้มันไม่ได้ รอยยิ้มของมันทรงพลังนัก

มันกล่าวว่า "เจ้าอาจเคยได้ยินชื่อของเรา เราคือลุ้ยอีซิ่งแห่งตึกอสนีบาตแดนกังหนำ และเป็น**ยี่ตึงแก** *(หัวหน้าที่สอง)* ของสาขาห้าทองบิน"

ถังฮวงอุทานดังอากล่าวว่า "มิน่าเล่า"

คนผู้นั้นถามว่า "มิน่าเล่าอันใด?"

ถังฮวงกล่าวว่า "มิน่าเล่าข้าพเจ้าพอเห็นท่านก็นึกถึงการต่อสู้ช่วงชิง ที่แท้ท่านเป็น**ลุ้ยยี่เจ่ก** *(อาที่สองแซ่ลุ้ย)*"

ลุ้ยอีซิ่งกล่าวว่า "ฟังว่าระหว่างนี้ในสำนักถังมีสตรีที่ชวนให้ลุ่มหลงตายนางหนึ่ง ประกอบด้วยความฉลาดหลักแหลม รู้ใจคนเป็นอย่างดี คงเป็นเจ้าแล้ว?"

ถังฮวงยิ้มอย่างเฉิดฉันกล่าวว่า "อย่าได้เอาแต่เอ่ยถึงด้านดี ในยุทธจักรวิจารณ์ว่าข้าพเจ้าอารมณ์นิสัยดื้อรั้น เจ้าแง่แสนงอน หุนหันพลันแล่นมากกว่า"

ลุ้ยอีซิ่งผงกศีรษะกล่าวว่า "กล่าวมีเหตุผล ขณะที่เรารักษาอาการบาดเจ็บให้กับเจ้า ยังดูลายมือของเจ้า เจ้าเป็นสตรีลายมือขาดผู้หนึ่ง"

ถังฮวงบังเกิดความหวั่นวิตกอยู่บ้าง กล่าวว่า "อย่างนั้นนิสัยใจคอของข้าพเจ้าใช่ย่ำแย่จนไม่อาจเยียวยาหรือไม่?"

ลุ้ยอีซิ่งกล่าวว่า "หากเจ้าเพียงเป็นหญิงสาวธรรมดา อยู่บ้านเชื่อฟังบิดา แต่งงานเชื่อฟังสามี ดูแลการบ้านการเรือน ช่วยเหลือสามีอบรมบุตรธิดาเกรงว่ามีปัญหาอยู่บ้าง" หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ "เจ้าเมื่อออกเที่ยวผาดโผนในยุทธจักร ลายมือขาดกลับหนุนส่งให้กระทำการตามลำพัง ตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยว"

ถังนาไซกล่าวด้วยความเมตตาว่า "ลายมือขาดยังส่งผลกระทบถึงอารมณ์และจิตใจ ไม่เช่นนั้นเจ้าคงไม่ไปยังหมู่บ้านจึงเท้าปัก ขอเบิกอาวุธ

ลับย้อนกลับมายังเก๋งเจ่กฮวงเต้ง ถล่มถังโหงวจับฉิกกับลุ้ยเป่ากวง ไม่ว่าอย่างไรพวกมันถือเป็นผู้อาวุโสของเจ้า"

ถังฮวงบังเกิดความละอายอยู่บ้าง เกิดความกระดากจนมองดูฝ่ามือตัวเอง การมองครั้งนี้ต้องอุทานออกมาคำหนึ่ง

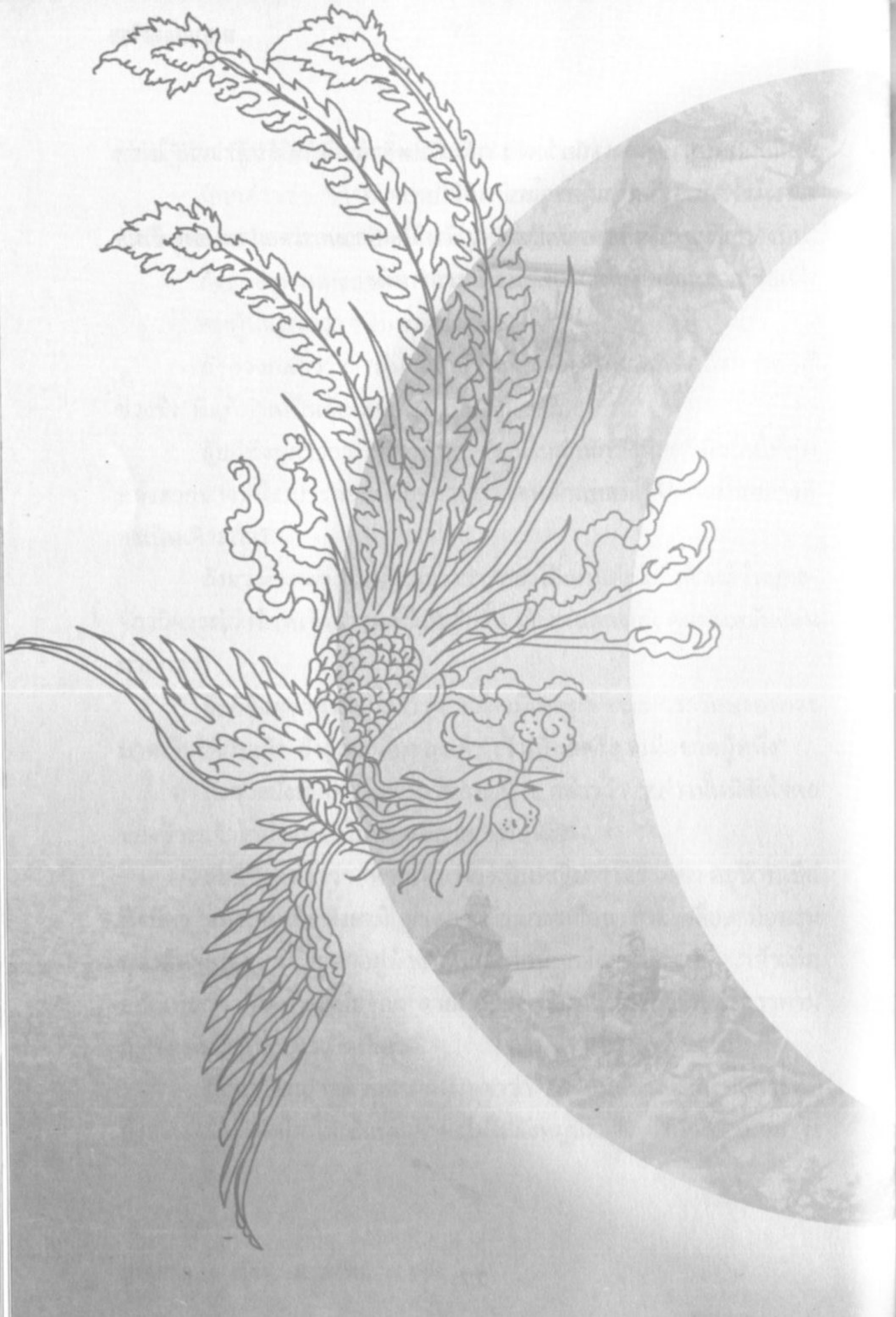

ตอนที่ 7
สี่กระเซ็นซ่าน

มือซ้ายของนางคล้ายแกะสลักจากหยกขาว ใจกลางฝ่ามือความจริงเป็นสีแดงระเรื่อ แต่ตอนนี้คล้ายผนึกน้ำแข็งชั้นหนึ่ง ชวนให้ผู้คนบังเกิดความเย็นเยียบจับใจ

ที่แล้วมามือของถังฮวงมักเย็นเยียบ ครั้งกระโน้นเซียวชิวจุ้ยกุมมือของนาง ก็รู้สึกถึงความเย็นของนาง กล่าวว่า "มือของท่านไฉนเย็นถึงเพียงนี้" แต่ว่าตอนนี้มือซ้ายของนางเย็นราวน้ำแข็ง เมื่อใช้มือขวากุมมือซ้ายไว้ รู้สึกว่ามือขวาคล้ายแสงอาทิตย์คราใบไม้ผลิ

ถังฮวงถูกความเย็นของมือตัวเองคุกคามจนสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บคราหนึ่ง

ถังนาไซอธิบายว่า "พิษของลมเร็วรี่ร้ายกาจยิ่ง หากมิใช่**อุนเล่าสี่** *(อันดับสี่แซ่อุน)* ที่เป็นยอดฝีมือด้านพิษอยู่ด้วย ยังมี**ลุ้ยยี่กอ** *(พี่รองแซ่ลุ้ย)* ใช้เข็มทองกรุยจุดโดยผสมดินระเบิดเพื่อกระตุ้น ทั้งยังใช้เหล้าดินดนำ**จุดเหี่ยออ*** จนบัดนี้ จนบัดนี้เจ้ายังลุกไม่ขึ้น" มันกล่าวย้ำว่า "พวกมันเพราะ

---

* *ชื่อวัชพืชชนิดหนึ่ง นำใบมาอบให้ร้อน ใช้เป็นส่วนประกอบในการฝังเข็มรักษาโรค*

รักษาอาการบาดเจ็บของเจ้า ต่างสิ้นเปลืองเรี่ยวแรงไม่น้อย"

ถังฮวงนอกจากหนาวเหน็บ ยังรู้สึกวิงเวียนศีรษะ จึงกล่าว "ข้าพเจ้าไฉนเป็นเช่นนี้?"

ถังนาไซกล่าวว่า "เจ้ายังไม่ทุเลาหายดี ต้องดูอาการอีกระยะหนึ่ง ตอนนี้เจ้ารั้งอยู่ที่นี่**เหล่าตึงแก** *(หัวหน้า)* ของสาขาห้าทองบินยินดีต้อนรับ เราจะขอให้ถังมีกับถังม้วยดูแลเจ้า"

ถังฮวงพอฟัง บังเกิดท้อแท้ใจยิ่ง

นางนึกถึงความฝันที่ผ่านมานั้น

ลุ้ยอีซิ่งปลอบโยนว่า "ไม่ต้องร้อนรุ่มโรคภัยจะค่อยๆ หายดี พลังฝีมือก็จะฟื้นคืนมาทีละน้อย อาวุธลับของเจ้าจัดวางอยู่หลังอ่างปลาบนโต๊ะ วันใดที่เจ้าสามารถใช้อาวุธลับเหล่านั้น แสดงว่าเจ้าทุเลาหายดี พิษภายในกายเจ้าก็ขจัดหมดสิ้น"

ถังฮวงกล่าวว่า "**ยี่จับสี่เจ่ก** *(อาทิตย์สิบสี่)* **ลุ้ยแป๊ะแปะ** *(ลุงแซ่ลุ้ย)*... เพราะเรื่องของข้าพเจ้าสร้างความวุ่นวายให้กับพวกท่านแล้ว" กล่าวไปกล่าวไป สุ้มเสียงสั่นเครืออยู่บ้าง รู้สึกว่าตัวเองอยู่ในสภาพไม่มีเรี่ยวแรงฆ่าไก่ นางที่องอาจกล้าหาญตลอดเวลา อดบังเกิดความท้อแท้มิได้ แต่ว่าหลังเหตุการณ์ที่เก๋งเจ่กฮวงเต้ง นางสัตย์สาบานกับตัวเองว่าจะไม่หลั่งน้ำตาต่อหน้าคนนอกอีก เพียงกล่าวว่า "หากว่าสะดวก ข้าพเจ้าคิดกราบขอบคุณ**ตั่วตึงแก** *(หัวหน้าใหญ่)* กับ**ตึงแก** *(หัวหน้า)* ทุกท่านของที่นี้"

ถังนาไซกับลุ้ยอีซิ่งสบตากันแวบหนึ่ง

ถังฮวงถามด้วยความสงสัยอยากรู้ว่า "มีอันใดไม่สะดวกหรือ?"

ลุ้ยอีซิ่งกล่าวว่า "ไม่มี เมื่อสมควรพบหน้าเจ้าจะได้พบกับมัน ถึงแม้ว่ามันไม่แน่ว่าจะพบกับเจ้าก็ตาม"

ถังฮวงรับฟังไม่เข้าใจ ส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงถาม

ถังนาไซเดินเตร่ถึงริมหน้าต่าง เปลี่ยนเป็นถามว่า "เป็นอย่างไร ชมชอบ**อี้เฮียงแจ** *(เรือนย้ายความหอม)* นี้หรือไม่?"

ถังฮวงตอบว่า *"ชมชอบ"* แต่ที่นางชมชอบยิ่งกว่าคือ หนึ่งท่องผาดโผนในยุทธจักร สองกลับบ้านของตัวเอง ตอนนี้นางเพิ่งทราบว่าหลังจากที่รับบาดเจ็บ มีบ้านช่องให้คืนกลับเป็นความสุขอย่างหนึ่ง นางเห็นว่าที่นี้ต่อให้งดงามกว่านี้ ก็ให้ความรู้สึกที่แปลกหน้า คนเหล่านี้ต่อให้ดีต่อตัวเอง ก็เป็นคนแปลกหน้า

นางเป็นสตรีที่ฉลาดหลักแหลม ฟังออกว่าถังนาไซหันเหหัวเรื่อง ดังนั้นนางก็หันเหหัวเรื่องตาม เบือนหน้าไปถามลุ้ยอีซิ่งว่า "ท่านมักต่อสู้อยู่บ่อยครั้ง?"

ลุ้ยอีซิ่งตอบว่า "ไม่บ่อยนัก"

"ต่อสู้ทั้งสิ้นกี่ครั้ง?"

ลุ้ยอีซิ่งกล่าวว่า "สองร้อยสิบสี่ครั้ง...สำหรับชาวยุทธจักรผู้หนึ่ง จำนวนนี้ไม่ถือว่ามาก เรามีอายุสี่สิบแปดปีแล้ว"

"ล้วนแล้วแต่ได้ชัย?"

ลุ้ยอีซิ่งผงกศีรษะรับ กล่าวช้าๆ ว่า "หากไม่มีความมั่นใจเอาชัย เราจะไม่ต่อสู้"

"ผู้ที่ถูกท่านโค่นพ่ายแพ้รุดมาทวงถามความแค้นจากท่านหรือไม่?"

ลุ้ยอีซิ่งไม่ตอบคำ หากแต่ใช้แววตา *'สัประยุทธ์'* ชนิดหนึ่งมองดูถังฮวง

ถังนาไซย้อนถามว่า "เจ้าถามถึงเรื่องเหล่านี้ไยกัน?"

ถังฮวงยิ้มออกมา เผยเห็นรอยยิ้มอันลึกล้ำกล่าวว่า "ข้าพเจ้าสงสัยอยากรู้ ข้าพเจ้าไม่เข้าใจว่า**ลุ้ยแป๊ะแปะ** *(ลุงแซ่ลุ้ย)* ไม่มีท่าทางดุร้ายหมายขวัญ ไฉนมีฉายาว่า**สี่เยี่ยงฮวย** *(สี่กระเซ็นซ่าน)*?"

ถังนาไซก็ยิ้มออกมา

มันก้มศีรษะลงแคะดินเลนบนเล็บนิ้ว

ยามนั้นภายในห้องมีแต่เสียงแคะเล็บนิ้วของมัน ยังมีเสียงปลาในสระบัวบนลานตึกเบื้องนอกโผล่ขึ้นผิวน้ำ พ่นฟองอากาศเป็นเสียงดังเบาๆ

ไม่ทราบเพราะเหตุใด ถังฮวงรู้สึกขนลุกเกรียวอยู่บ้าง

ลุ้ยอีซิ่งถามว่า "เจ้าต้องการทราบจริงๆ?"

ถังฮวงความจริงหวั่นไหวใจอยู่บ้าง คิดตอบว่า *'ไม่ต้องแล้ว'* แต่คำพูดมาถึงมุมปาก นางที่ดื้อรั้นกลับกล่าวว่า

"ถูกแล้ว"

ทันใด ที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงระเบิดคราหนึ่ง สะเก็ดน้ำกระเซ็นใส่หน้าต่าง บังเกิดเสียงเกรียวกราว กระดาษที่ติดอยู่บนหน้าต่างถูกซัดทะลุหลายแห่ง แม้กระทั่งห้องหับก็สั่นคลอนคราหนึ่ง อ่างปลาบนโต๊ะแตกทำลาย เศษกระจกกระจายทั่วพื้นดิน

ถังฮวงในยามนี้ร่างกายอ่อนแอ แทบพลัดตกลงจากเตียง ถังนาไซไม่ทราบมาถึงข้างเตียงตั้งแต่เมื่อใด ยื่นมือประคองนางไว้

ถังนาไซกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า "นี่คือสี่กระเซ็นซ่าน เจ้าดู ขณะที่เกิดการระเบิด มิใช่ปรากฏสะเก็ดน้ำกระเซ็นซ่านทั้งสี่ทิศหรอกหรือ?"

ทันใด ที่นอกหน้าต่างปรากฏเงาคนเคลื่อนไหว อย่างน้อยมีผู้คนยี่สิบสามสิบคนถืออาวุธครบมือเร้นกายมาถึง หากทว่าปราศจากสุ้มเสียงผิดปรกติใด

ลุ้ยอีซิ่งล้วงธงที่ปักรูปดวงตาห้าข้างจากอกเสื้อผืนหนึ่ง โบกสะบัดคราหนึ่ง ผู้คนที่เร้นกายมาโดยไร้สุ้มเสียง ก็หายวับไปโดยไร้สุ้มเสียง

...ดูท่าที่นี้ซ่อนมังกรซุมนุมพยัคฆ์ วางมาตรการป้องกันอย่างเข้มงวด หาเป็นรองป้อมตระกูลถังไม่

ขณะที่เกิดการระเบิด ปรากฏปลาตัวหนึ่งกระเด็นเข้ามาตกลงบนพื้น ลำตัวท่อนล่างถูกระเบิดแหลกลาญ แต่ท่อนบนยังกระเสือกกระสนดิ้นรนอยู่บนพื้น อ้าปากหายใจอย่างยากเย็น

ถังฮวงมองดูสภาพอันทุรนทุรายของมัน ปรารถนาใคร่ซัดอาวุธลับฆ่ามัน แต่ว่านางสูญเสียขีดความสามารถในการลงมือ...ดูท่าหากปลาที่รับบาดเจ็บตัวนี้คิดฆ่านาง ยังง่ายดายกว่านางฆ่ามันเสียอีก

ลุ้ยอีซิ่งกล่าวว่า "เมื่อครู่เจ้าถามเราว่าผู้ที่ถูกเราโค่นพ่ายแพ้รุดมาทวงถามความแค้นจากเราหรือไม่?" มันกล่าวย้ำทีละคำว่า "เจ้าเห็นว่าหลังการระเบิด พวกมันยังสามารถทวงถามความแค้นหรือ?"

ถังฮวงนิ่งเงียบงันไป จากนั้นกล่าวว่า "**ยี่จับสี่เจ่ก** *(อาทิ่ยี่สิบเจ็ด)* ท่านช่วยเหลือข้าพเจ้าเรื่องหนึ่ง"

ถังนาไซมองดูลุ้ยอีซิ่ง ปากกล่าวว่า "เจ้าบอก"

ถังฮวงกล่าวเสียงอ่อนล้าว่า "ฆ่าปลาตัวนั้นให้กับข้าพเจ้า"

...ที่สร้างความประหวั่นพรั่นใจแก่นาง มิใช่การระเบิดนั้น มิใช่สะเก็ดน้ำกระเซ็นซ่าน ถึงกับมิใช่ปลาที่ร่อแร่ใกล้ตาย หากแต่เป็นเพราะนางสูญเสียความสามารถในการต่อสู้ขัดขืน มิหนำซ้ำนางขบคิดไม่เข้าใจว่าลุ้ยอีซิ่งนั่งอยู่ที่นี้สนทนากับนาง มันทำให้สระบัวเบื้องนอกเกิดการระเบิดได้อย่างไร?

ยามนั้นหยดน้ำที่เมื่อครู่กระเซ็นใส่หน้าต่างห้องค่อยหยดลงบนพื้นทีละหยด บังเกิดเสียงติ๊กคราหนึ่ง

สุ้มเสียงเบายิ่ง

"ท่านเห็นเป็นอย่างไร?"

"พิษของลมเร็วรี่ล้วนขจัดหมดสิ้นแล้ว"

"เราไม่ได้ถามถึงข้อนี้"

"ส่วนพิษของ**จับซาเตี้ยม** *(สิบสามจุดแต้ม)* แทรกซึมไปในกระเพาะและม้ามของถังฮวง รับรองว่านางไม่รู้สึกตัว ต่อให้รู้สึกตัว นางไม่มีความรู้ด้านพิษร้าย ไม่มีทางขจัดได้"

"เช่นนี้เป็นว่า..."

"นางจะตกอยู่ในสภาพแขนขาไร้เรี่ยวแรง ง่วงเหงาคิดหลับใหล ซูบซีดผ่ายผอมลงทุกวัน"

"เราถามว่านางยังมีกำลังภายในหรือไม่?"

"มี แต่ไม่อาจโคจรพลัง"

"กำลังภายในที่ไม่อาจโคจรหมุนเวียน ไม่สามารถใช้ออก เท่ากับไม่มีกำลังภายใน"

"ถูกต้อง"

"ซึ่งก็หมายความว่าหากตอนนี้นางคิดทดลองใช้อาวุธลับ ก็มีแต่เคล็ดวิชาโดยปราศจากพลังฝีมือ?"

"ถูกต้อง"

"...ถังมีกับถังม้วยไว้วางใจได้หรือไม่?"

"ไว้วางใจได้ ขอเพียงถังฮวงคิดฝึกวิชาอาวุธลับ เนื่องจากนางสูญเสียพลังฝีมือ ไม่อาจฝึกซ้อมภายในห้อง ไม่เช่นนั้นอาจพลั้งมือทำร้ายตัวเอง ได้แต่ฝึกซ้อมที่สวนดอกไม้ อย่างนั้นต้องไม่อาจรอดพ้นจากหูตาของถังมีกับถังม้วย มิหนำซ้ำต้องรายงานต่อเรา"

"ท่านก็จะแจ้งต่อเรา"

"ย่อมแน่นอน **ยี่กอ** *(พี่รอง)* ยังต้องรายงานต่อ**ซากอ** *(พี่สาม)* อย่างนั้นเคล็ดวิชาสะบัดหมึกถ่ายทอดสำนึก กับวิชาเว้นพื้นที่จารึกบทกวีที่ปราศจากพลังลมปราณหนุนเสริมจะปรากฏแก่สายตาพวกเรา"

"อืมม์ นี่เป็นไม้ตายของนางเฒ่าปีศาจ หลายปีมานี้ท่านกับ**เล่ายี่** *(อันดับสอง)* ทุ่มเทแรงใจมากหลาย แต่ต้องเรียนรู้ท่วงท่าสะบัดหมึกจึงใช้กระบวนท่าถ่ายทอดสำนึกออกได้ ทั้งยังต้องสร้างอารมณ์กวี ค่อยเว้นพื้นที่ว่างได้ หากคลี่คลายทำลายอาวุธลับทั้งสองชนิดนี้ไม่ได้ ก็ไม่สามารถจัดการกับนางเฒ่าปีศาจ ตราบใดที่นางเฒ่าปีศาจยังกุมอำนาจอยู่ ป้อมตระกูลถังจะไม่ตกเป็นของพวกท่าน"

"ถูกต้อง ดังนั้นต้องให้ถังฮวงใช้เคล็ดวิชาออกมา นางเฒ่าปีศาจรักถนอมนาง ถ่ายทอดไม้ตายสองแขนงนี้แก่นาง แต่นางมีนิสัยดื้อรั้น หากบีบบังคับนาง นางต้องยอมตายไม่ยอมบอกออกมา ดังนั้นพวกเรานิ่งเฉยแทนลำบากใช้วิธีการนี้แทน..."

"นางต้องรั้งอยู่ที่นี้ ผ่านวันเดือนปีไม่สิ้นสุด พร้อมกับเวลาที่พ้นผ่าน วัยสาวก็เลือนลับ ดูว่าหญิงสาวที่ฉลาดเฉลียวและกระปรี้กระเปร่าแจ่มใสเช่นนางจะอดทนได้อย่างไร?"

"ยังคงเป็นหมากของ**ยี่กอ** *(พี่รอง)* ร้ายกาจกว่า ทั้งที่วางแผนทำร้ายนาง นางยังยึดถือพวกเราเป็นผู้มีพระคุณ"

สีหน้าลุ้ยอีซิ่งทอแววิตกกังวลอยู่บ้าง ทำให้ดวงตาฉายแววฆ่าฟันรุนแรงกว่าเดิม กล่าวว่า "แต่ว่าถังฮวงเป็นสตรีที่ชาญฉลาด หากนางยืนกรานฝึกซ้อมภายในห้อง เสี่ยงกับการทำร้ายตัวเองไม่ยอมฝึกซ้อมอาวุธลับที่ลานตึก มิให้เคล็ดวิชารั่วไหลออกไปเล่า?"

ถังนาไซกล่าวว่า "วางใจเถอะ ต่อให้นางตบยุงอยู่ภายในห้อง พวกเรายังทราบว่าตบตายไปกี่ตัว" มันกล่าวเสริมว่า "นางเมื่อมาถึงที่นี้ ยังกลัวนางโบยบินขึ้นฟ้าไปหรือ? เพียงแต่นางต้องการกราบขอบคุณ**ตั่วตึงแก** *(หัวหน้าที่หนึ่ง)* นี่จะจัดการอย่างไรดี?"

"ให้นางพบเถอะ ไม่เช่นนั้นนางขุ่นเคืองใจขึ้นมา กลับเกิดเหตุ

แทรกซ้อนขึ้น"

"ใช่แล้ว จัดการนางให้เรียบๆ ร้อยๆ วันหน้าตบแต่งนางเป็นภรรยาน้อย นางจะได้อยู่ในโอวาท"

"ท่านไม่กลัวนางถือทิฐิอันดื้อรั้นหรือ?"

"มีอันใดน่ากลัว? เราจะจัดการนางจนคิดมีชีวิตรอดก็ไม่สำเร็จ เมื่อปราศจากพลังฝีมือ สุดท้ายอาวุธลับยังถูกทำลายไป เราต้องการให้นางทำอย่างไร นางได้แต่ทำเช่นนั้น"

"แต่ว่านางคิดใคร่ตายยังกระทำได้ อีกประการนางถือเป็นผู้เยาว์รุ่นหลังร่วมสำนักเดียวกับเรา ในความเห็นเรา ท่านยังคงสงบจิตรักษาใจยกนางให้กับเราเถอะ"

"**ยี่กอ** *(พี่รอง)* คิดครอบครองนาง เราไหนเลยกล้าช่วงชิงด้วย มิน่าเล่าเมื่อครู่ยี่กอมองดูนางเป็นพิเศษ...ก่อนหน้านี้ยี่กอบอกให้**อุนเล่าสี่** *(อันดับสี่แซ่อุน)* อย่าได้ใช้ยารุนแรงไป ตอนนี้เราค่อยเข้าใจแล้ว"

"เข้าใจก็ดี หากมิใช่นางยังมีประโยชน์ใช้สอย เมื่อครู่ตอนที่นางยังไม่ฟื้นคืนสติมา เราคงสมมาดปรารถนาแล้ว สรุปแล้วปฏิบัติการ**โต้วชัง***ซึ่งเป็นความร่วมมือระหว่างตระกูลลุ้ย ถัง และอุนครั้งนี้ ต้องเรียนรู้เคล็ดวิชาอาวุธลับของนางเฒ่าปีศาจทั้งสองแขนง จึงจะลงมือสัมฤทธิผล ยังคงรอจนทำงานสำเร็จลุล่วง ค่อยหาความสุขใส่ตัว ไม่ว่าอย่างไรต้องสะกดอดกลั้นไว้ก่อน"

"ขอเพียงถังปุยซื้อแห่งหมู่บ้านจึงเท้าปักไม่มาก่อกวน แผนการนี้ต้องบรรลุผลแน่นอน"

"ถังปุยซื้อมีกำลังขวัญกล้าพอหรือ? ต่อให้มันระแวงสงสัย ยังมีหลัก

---

* *โต้วชังแปลตรงตัวว่าวางแผนที่ถึงที่สุด หมายถึง สมัยเลียดก๊ก จิงเคอขันอาสาไท่จื่อต้นแห่งรัฐเอี้ยนปลงพระชนม์ฉินอ๋องเจิ้ง โดยซ่อนมีดสั้นในแผนที่ เมื่อเข้าเฝ้าฉินอ๋องเจิ้ง จะคลี่ภาพแผนที่ออก หยิบฉวยมีดสั้นลงมือ แต่แผนลอบสังหารล้มเหลว ฉินอ๋องเจิ้งก้าวขึ้นเป็นจิ๋นซีฮ่องเต้ ในที่นี้ต้องการสื่อความหมายว่าที่สุดของแผนการจะเปิดเผยเจตนารมณ์ออกมา*

ฐานอันใด? นอกจากมันเชื้อเชิญนางเฒ่าปีศาจที่ไม่เคยออกจากสำนักถังมาสามสิบปีให้ลงจากเขา ไม่เช่นนั้นมันกล้าบุกรุกสาขาห้าทองบิน ซึ่งเป็นการรวมตัวของตระกูลใหญ่แซ่ฮวย ลุ้ย ถัง และอุน หากนางเฒ่าปีศาจออกศึกด้วยตัวเองก็ยิ่งดี เท่ากับรนหาที่ตาย พวกเราขอความช่วยเหลือจากสำนักใหญ่ห้าทองบิน ปฏิบัติการที่สุดของแผนที่จะเลื่อนเร็วขึ้น"

"ดังนั้นถังฮวงเฉกเช่นร่ำร้องต่อฟ้าไม่ขานรับ ตะโกนต่อดินไม่ได้ยิน ได้แต่ปล่อยให้พวกเราเชือดเฉือนสถานเดียว"

ลุ้ยอีซิ่งกล่าวคำ "ถูกต้อง" มันกับถังนาไซเดินพลางสนทนาพลางบังเกิดความกระหยิ่มใจ เนื่องเพราะทุกประการอยู่ในความควบคุมของพวกมัน ไม่ต้องเปลืองสมองความคิดอีก จึงหันเหหัวเรื่องว่า "**เล่าซา** *(อันดับสอง)* ไฉนยังไม่กลับมา"

ถังนาไซกล่าวว่า "มันกับถังปุกช้วน ลุ้ยเป่ากวงและพวกยังมีเรื่องต้องกระทำ ทางด้านเก๋งเจ่กฮวงเต้งต้องสะสางให้เรียบร้อย และจับตาดูทางหมู่บ้านจึงเท้าปัก นอกจากนี้**โหงวจับฉิกตี๋** *(น้องที่ห้าสิบเจ็ด)* ถูกเราตบหน้าต่อหน้าผู้คน รู้สึกคับข้องใจ มันจึงต้องปลอบขวัญแทนเรา..."

ทั้งสองเดินอ้อมสระบัวไป ภายในสระยังลอยไว้ด้วยบุปผายับเยิน ก้านบัวหักหมุนอยู่ในสายน้ำวนตลอดเวลา

ตอนที่ 8
คุณชายสามไห

เสียงหยดน้ำอ้างว้างยิ่ง เสียงน้ำไหลก็เช่นเดียวกัน ถึงอย่างไรชีวิตเป็นความอ้างว้างอยู่แล้ว

ถังฮวงมองดูสายน้ำในสระบัวถูกสูบไปยังทางระบายน้ำลับ ต่อจากนั้นพ่นออกมาทางปากมังกร สายน้ำไหลเวียนในลักษณะนี้ กลีบดอกหลายกลีบหมุนวนบนผิวน้ำ ไม่หลุดพ้นออกไป เช่นเดียวกับชีวิตของนาง ซึ่งไม่สำเร็จเป็นชิ้นเป็นอัน ไม่มีสิ่งใดให้รอคอย

อาจเป็นเพราะไม่มีทางออกนั่นเอง

โรคของนางไม่ดีขึ้น ทั้งอ่อนระโหยลงทุกวัน ถังฮวงที่สามเดือนก่อนหมดจดสดใส และคล่องแคล่วปราดเปรียว ถูกอาการป่วยกัดกร่อนจนเหลือแต่ความเหนื่อยล้า ยังมีนิสัยอันดื้อรั้นดื้อดึงซึ่งอยู่เป็นเพื่อน

นางใช้มือตะครุบสายน้ำ

น้ำอุ่นยิ่งนัก

...อากาศอบอุ่นขึ้นแล้วหรือ?

...หรือว่ามือของนางเย็นเกินไป?

...วันนี้ดีขึ้นบ้างหรือไม่?

...สมควรดีกว่าเมื่อวานกระมัง?

ซึ่งความจริงนางไม่ได้ดีขึ้น...พิษที่แพร่ใส่วันละครั้ง รังแต่สะสมพิษเพิ่มกว่าเดิม ไหนเลยดีขึ้นได้

แต่ว่านางมีความรู้สึกว่าแต่ละวันดีขึ้นกว่าวันที่ผ่านไป

"วันนี้รู้สึกเป็นอย่างไร?"

นางได้ยินผู้คนถามนาง ในความเลื่อนลอยคล้ายเป็นอาทิตย์อันอบอุ่นสอบถามนาง

ซึ่งความจริงคนที่ถามนางถามเป็นครั้งที่สามแล้ว

...นางอ่อนล้าจนแทบสูญเสียโสตประสาทการรับฟังไป

นางส่งเสียงดังอืมม์เป็นเชิงถาม

คุณชายหน้าตาอมโรค ส่งกลิ่นสุราคละคลุ้งผู้หนึ่งถามว่า "รู้สึกดีขึ้นหรือไม่?" พลางทรุดนั่งลงบนไหสุราที่มันพกนำมา ถามไถ่ด้วยความห่วงใยกังวล

ถังฮวงตอบว่า "ดีขึ้นบ้าง" นางตอบตามปรกติ คล้ายกับกล่าวโป้ปดคำหนึ่ง

คุณชายนั้นถามว่า "รับประทานยาหรือไม่?"

ถังฮวงผงกศีรษะรับ

คุณชายนั้นกล่าวว่า "ให้เราแตะตรวจชีพจรแก่ท่าน"

ถังฮวงยื่นมือให้แก่มัน ชายหนุ่มผู้นี้หน้าตาอมโรค ทั้งส่งกลิ่นสุราคละคลุ้ง แต่ว่าดวงตาทอแววอันเที่ยงธรรม เนื่องเพราะดวงตามันฉายแววอันเที่ยงธรรม จึงไม่กล้าจ้องมองถังฮวงตรงๆ

...อย่างน้อยมันอธิบายต่อตนเองเช่นนี้ โดยไม่ยอมรับว่าถังฮวง

งดงามพริ้งพราย

มือที่อ่อนแอใต้แสงอาทิตย์ ใบหน้างามงดที่สะท้อนจากสายน้ำบันดาลให้ผู้คนรู้สึกว่านี่เป็นภาพวาดในแดนดิน

ถังฮวงย้อนถามว่า "เป็นอย่างไร?"

คุณชายนั้นก้มลงมองดูไหสุรา ปากกล่าวว่า "ดีขึ้นบ้าง"

ถังฮวงก็มองดูไหสุรา กล่าวว่า "ท่านดื่มสุราอีกแล้ว"

คุณชายนั้นถอนใจเบาๆ กล่าวว่า "คนมีชีวิตในโลกหล้า ไหนเลยไม่เมามายได้?"

ถังฮวงเม้มปากกล่าวว่า "คิดเมามายไม่แน่ว่าต้องดื่มสุรา"

คุณชายนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า "การดื่มสุราเป็นการเสพสุขในโลกหล้า เมื่อเมามายจึงปล่อยตัวไม่สำรวม และกระทำตามอำเภอใจได้"

ถังฮวงโต้แย้งว่า *"คิดกระทำตามอำเภอใจ ใคร่ปล่อยตัวไม่สำรวมจริงๆ ไยต้องพึ่งพาสุรา? หากว่าดื่มสุราค่อยกระทำตามอำเภอใจ ดื่มจนเมามายแล้วค่อยสง่าผ่าเผย อย่างนั้นก็มิใช่น้ำใสใจจริง ไม่โอ่อ่าผ่าเผยอย่างแท้จริง"*

คุณชายนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า "เนื่องเพราะท่านไม่ดื่มสุรา หรือไม่รู้ซึ้งถึงเล่ห์อุบายทางโลก ท่านสมควรเมามายกับเราสักครั้ง"

ถังฮวงยิ้มพลางกล่าวว่า "ข้าพเจ้าป่วยถึงขั้นนี้ ยังสามารถดื่มสุรา?"

คุณชายนั้นยิ้มอย่างถือดีกล่าวว่า "อาการป่วยของท่านไม่เกี่ยวกับสุรา ดื่มสุราหามีอันตรายไม่ นี่เป็นคำกล่าวของเรา**ซากึงกงจื้อ** *(คุณชายสามไห)* ในโลกไม่มีผู้ใดกล้าบอกว่าไม่ถูกต้อง"

...ที่แท้คุณชายผู้นี้เป็นชนชั้นหัวหน้าของสาขาห้าทองบิน ทั้งเป็นยอดฝีมือตระกูลอุนที่ถนัดในการใช้พิษ ฉายาคุณชายสามไหอุนเยียกอั้ง

ถังฮวงกล่าวว่า "อาศัยการศึกษายาพิษและค้นคว้าตัวยาของท่าน

ผู้ใดกล้าควงขวานต่อหน้า**ลู่ปัง*** เพียงแต่ข้าพเจ้าไม่ชมชอบดื่มสุรา หากคิดเลี้ยงสุราข้าพเจ้า ถือเป็นศัตรูคู่แค้นของข้าพเจ้า"

อุนเยียกอั้งกล่าวด้วยความเสียดายว่า "เนื่องเพราะท่านไม่เคยเมามาย หากเมามายจะทราบว่าช่างวิเศษแท้"

ถังฮวงกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเมามายแต่แรกแล้ว ไยต้องดื่มจนเมามายอีก?"

อุนเยียกอั้งมองดูสตรีที่แม้ล้มป่วยแต่ยังงามเฉิดฉัน ทอดถอนใจอย่างอับจนปัญญากล่าวว่า "ตกลง ท่านเมื่อไม่ยอมเมามาย ก็ปล่อยให้เราเมามายตามลำพัง พรุ่งนี้เราค่อยมาเยี่ยมท่าน"

ถังฮวงพลันถามว่า "เมื่อใดข้าพเจ้าจึงได้กราบพบ**ฮวยตั่วตึงแก** *(หัวหน้าที่หนึ่งแซ่ฮวย)* คงมิใช่รอถึงวันกราบลามัน ค่อยได้พบกันกระมัง?"

อุนเยียกอั้งคล้ายบังเกิดความตื่นตระหนกกล่าวว่า "อะไร จนบัดนี้ท่านยังไม่ได้พบกับฮวยตั่วตึงแก?"

ถังฮวงรู้สึกแสงอาทิตย์แรงกล้า เป็นเหตุให้ศีรษะมึนงงตาพร่าพราย อาการฟ้าหมุนคว้างดินโคลงเคลงเช่นนี้ยิ่งมายิ่งรุนแรงกว่าเดิม มิหนำซ้ำกระชั้นถี่ขึ้น

นางเริ่มรู้สึกว่าหัตถ์มัจจุราชเฉียดกรายมาถึงข้างกายตัวเอง คิดปิดเปลือกตาของตัวเอง ยามที่ใจลอย นางจะหลับใหลไปโดยไม่รู้สึกตัว หลับใหลไปตลอดวัน โดยที่นางเข้าใจว่าเพียงนั่งสัปหงกไปงีบหนึ่ง ประการนี้สร้างความเศร้าหดหู่แก่นางยิ่ง

ไม่ ก่อนที่มันจะคลี่คลุมนางเอาไว้ นางต้องผลักไสความอ่อนโยนนี้ออกไป กระชากผ้าห่มที่คิดห่อหุ้มชีวิตของนางให้หลุดพ้นไป

ถังฮวงกล่าวราวกับร้องทุกข์ว่า "นับตั้งแต่ข้าพเจ้ามาถึงที่นี้ ก็

** ลู่ปังเป็นยอดสถาปนิกสมัยเลียดก๊ก คำควงขวานต่อหน้าลู่ปังเป็นสุภาษิตบทหนึ่ง ตรงกับสำนวนมะพร้าวห้าวมาขายสวนของไทย*

ร้องขอจนถึงบัดนี้" นางควบคุมน้ำเสียงไว้ จนไม่ถึงกับเป็นความโกรธขึ้ง กล่าวอีกว่า "จนบัดนี้ข้าพเจ้ายังไม่ทราบว่าฮวยตั่วตึงแกเป็นบุรุษหรือสตรี?"

อุนเยียกอั้งกล่าวราวกับตัดสินใจอันใดว่า "ตกลง เราจะจัดการให้กับท่าน"

ถังฮวงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า "อย่างนั้นเมื่อใดข้าพเจ้าจึงสามารถไปจากที่นี้?" นางมีความรู้สึกว่าหมอวิเศษที่นิยมสุราผู้นี้ยังเป็นมิตรต่อนาง ดังนั้นนางจึงถามเช่นนี้

อุนเยียกอั้งคล้ายสะท้านขึ้นดุจถูกสายฟ้าฟาดใส่ จากนั้นกล่าวว่า "ท่านป่วยหนักถึงเพียงนี้ เกรงว่าไม่ทันก้าวพ้นจากประตู ก็ล้มลงก่อนแล้ว" จากนั้นมันกล่าวอย่างรีบร้อนว่า "เรามีงานต้องกระทำ ต้องไปแล้ว"

ถังฮวงหักห้ามความผิดหวังในอกไว้ ยิ้มพลางกล่าวว่า "เป็นไร? **กงจื้อ** *(คุณชาย)* คิดรีบรุดไปดื่มสุราอีกสามไหหรือ?"

อุนเยียกอั้งไม่ตอบคำ ลากฝีเท้าที่โซซัดโซเซเพราะฤทธิ์สุรา หากแต่แท้ที่จริงซวนเซเพราะคิดหลีกหนีจากไป

มันทางหนึ่งเดินทางหนึ่งยกสองมือโอบไหสุรา ดื่มสุราลงไปสิบกว่าอึก จากนั้นพึมพำว่า "ในสุราของเราความจริงผสมยาขจัดสำหรับท่าน ท่านไม่ล่วงรู้ความในใจของเรา ล้วนผิดที่ท่านไม่ยอมดื่มสุรา"

มันรำพึงด้วยความสะท้อนใจ ถังฮวงย่อมไม่ได้ยิน อย่าว่าแต่โสตประสาทของนางไม่ปราดเปรียวเช่นเก่าก่อนแล้ว

มันยืดคอหมายดื่มสุราอีก กลับเห็นภายในไหสะท้อนภาพของถังฮวงที่แย้มยิ้มพริ้มพราย

...มันดื่มนางลงไปได้หรือ?"

.....

"ฮวยตั่วตึงแกต้องการพบท่าน"

"เมื่อใดกัน?"

"ตอนนี้"

.....

ตอนนี้เป็นยามไต้เข้าไฟ

ถังฮวงยังไม่เคยเดินสำรวจหมู่ตึกนี้ สตรีที่รักสนุกเช่นนาง ไม่มีเหตุผลไม่เดินชมหมู่ตึกที่งดงามราวภาพวาด น่าเสียดายที่นางเดินไม่ไหว

นางเดินไปไม่กี่ก้าว ก็บังเกิดความเหนื่อยล้าจนคล้ายแขนขาแทบหลุดจากร่าง แต่ทุกวันนางเฝ้าครุ่นคิด *'เรานับว่าดีกว่าเมื่อวานอยู่บ้าง'*

ต่อให้นางเดินได้ ภายในหมู่ตึกติดตั้งกลไก ก่อขบวนค่ายกล หากปราศจากคนชี้แนะนำทางก็ไม่สามารถเดินผ่านไป

ยามนี้มีเด็กหญิงสองนางประคับประคองนางช่วยพยุงนาง สำหรับกับนาง ต้องมีคนคอยประคับประคองเดินไปได้

ม่านพลบค่ำคลี่คลุมลง นกนางแอ่นลอดขื่อคานข้ามสันหลังคากลับคืนสู่รวงรัง ถังฮวงค่อยฉุกคิดว่าตัวเองไม่ได้ใช้วิชาตัวเบา**อี้จื้อปวยฮุ้นจง** *(นางแอ่นทะยานเมฆ)* เป็นเวลานานแล้ว

ที่นี้กว้างใหญ่กว่าที่คาดคิดไว้มากนัก เดินข้ามภูเขา เดินผ่านสายน้ำ ข้ามสะพานทะลุเก๋ง อ้อมตัวหอเลียบรางระเบียงคดเคี้ยว ทุกที่ทางเงียบสงบ ทิวทัศน์แผงแววเศร้าหดหู่อยู่บ้าง

ถังฮวงจะอย่างไรถือกำเนิดจากป้อมตระกูลถัง ดูออกว่าที่นี้ดูเผินๆ เงียบสงบไร้ระลอก แท้ที่จริงเกิดคลื่นลับก่อตัว ท่ามกลางศาลาหอเก๋งที่วิจิตรงดงาม ปานประหนึ่งภาพวาด มิเพียงรักษาการณ์อย่างเข้มงวด ทั้งยังมีอันตรายรายล้อมรอบ

...ที่น่าประหลาดคือ ถึงแม้อยู่ในห้องหับของตัวเอง ถังฮวงก็รู้สึกถึงภัยอันตรายเช่นนี้

'นี่ที่แท้เป็นเรื่องราวใด?'

'ที่นี้เกิดเรื่องขึ้น หรือว่ากำลังจะเกิดเรื่องอันใด?'

...**ยี่จับสี่เจ่ก** *(อาที่ยี่สิบสี่)* **ซาจับยี่เจ่ก** *(อาที่สามสิบสอง)* ยังมี**ลุ้ยแป๊ะแปะ** *(ลุงแซ่ลุ้ย)* **อุนกงจื้อ** *(คุณชายแซ่อุน)* ล้วนดีต่อตัวเอง ทั้งยังมีบุญคุณช่วยชีวิต ทั้งหมดนี้เป็นเพราะตัวเองไม่เข้มแข็งพอ เป็นเหตุให้ล้มป่วยลง

นางพลันชะงักเท้าลง

พวกนางมาถึงหน้าประตูห้องหลังหนึ่ง

เด็กหญิงซึ่งมีนามว่า**ถังเซี่ยวโกย** *(ลูกไก่)* กับ**ถังเซี่ยวอะ** *(ลูกเป็ด)* รีบชะงักเท้าลง

ดูจากสีหน้าท่าทีที่เคารพนบนอบของพวกนาง มิเพียงแต่ไม่กล้าก้าวล่วงแม้สักก้าวหนึ่ง คล้ายกับว่าหากก้าวเท้าออกไป จะเดินถึงสุดทางของชีวิต เผชิญพิษร้ายแล่นจู่โจมถึงหัวใจ

เมื่อมองจากที่นี้ ภายในห้องมืดครึ้มยิ่ง

ห้องหับมืดครึ้มยิ่ง

"เข้ามา"

คนในห้องกล่าวด้วยน้ำเสียงเชิงออกคำสั่ง สุ้มเสียงเยียบเย็นยิ่ง

ถังฮวงเดินเข้าไป

มีแต่นางคนเดียว

...นางแม้เหน็ดเหนื่อย ทั้งยังอ่อนล้า แต่ว่านางหากลัวไม่

...นางแม้อายุเยาว์ ยุทธจักรที่ทะลวงฝ่าแฝงคลื่นลม แต่ยังไม่เคยเผชิญกับคลื่นลมรุนแรง นางไม่เคยกลัวผู้ใดมาก่อน ยิ่งเป็นศัตรูเข้มแข็ง

นางยิ่งไม่กลัว นางมีแต่บังเกิดความคึกคักเข้มแข็ง

ถึงแม้นางเพียงบุกฝ่ายุทธจักรเล็กๆ แต่ว่านางกอปรด้วยกำลังขวัญอันยิ่งใหญ่

ซึ่งความจริงยุทธจักรไม่แบ่งแยกว่าใหญ่หรือเล็ก เมื่อกล้าบุกฝ่าถือเป็นยุทธจักร

ภายในห้องไม่ได้จุดโคมไฟ แต่มีแสงสว่าง

แสงสว่างสาดลอดจากเบื้องนอกเข้าไป ดังนั้นอ่อนจางจนแทบเลือนราง

นางเห็นคนที่งดงามผู้หนึ่ง

เป็นบุรุษ

...บุรุษที่บันดาลให้ผู้คนเกิดความรู้สึก *"งามโศกซึ้ง"* ชนิดหนึ่ง

หัวคิ้วของมันแฝงแววหม่นหมอง ประกายตาดูเหมือนลึกล้ำ แต่ก็สะท้อนความอ้างว้างที่ว่างเปล่าออกมา...อาจบางทีนั่นไม่คล้ายเป็นดวงตา หากแต่เป็นอัญมณีที่ฝังอยู่ใต้ทะเลลึกหนึ่งพันเก้าร้อยแปดสิบเก้า**ไห่ลี่*** มิหนำซ้ำยังฝังอยู่เป็นเวลาหนึ่งพันเก้าร้อยแปดสิบเก้าปี

ถังฮวงกล่าวขึ้นก่อนว่า "ที่นี้มืดครึ้มยิ่ง"

คนผู้นั้นกล่าวว่า "ท่านมิใช่ต้องการพบเราหรอกหรือ?"

ถังฮวงกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่อาจเห็นรูปลักษณะของท่าน"

คนผู้นั้นกล่าวว่า "ต่อให้จุดโคม ท่านก็ไม่อาจเห็นเราชัดตา"

ถังฮวงกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่ชมชอบบุคคลที่มีลับลมคมใน"

คนผู้นั้นกล่าวว่า "ท่านต้องการพบเราเพื่อกล่าวคำพูดนี้?"

ถังฮวงกล่าวว่า "ความจริงยังมีอีก แต่ว่าท่านวางก้ามเขื่องโข แสร้งเป็นลึกลับ ข้าพเจ้าไม่ชมชอบท่าน ดังนั้นไม่คิดกล่าวแล้ว"

---

* *ไม่ล์ทะเล*

คนผู้นั้นกล่าวว่า "ท่านพักอยู่ในสถานที่ของเรา ตัวเองไร้เรี่ยวแรงยังกล้าแสดงความดุร้ายถึงเพียงนี้?"

ถังฮวงยิ้มออกมา กล่าวว่า "หรือว่าท่านต้องการให้ข้าพเจ้าอดทนเฝ้ารอ รอจนวันหนึ่งกระทั่งเรี่ยวแรงลุกขึ้นมายืนยังสูญสิ้นไป แล้วค่อยตีฝีปากกับท่าน? ข้าพเจ้าไม่ดุร้ายตอนนี้ จะรอถึงเวลาใด?"

คนผู้นั้นพลันถามว่า "ท่านมีรอยลักยิ้มกระมัง?"

ถังฮวงกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า "ท่านไม่รู้จักดูเอง?"

คนผู้นั้นพลันวกกลับเข้าสู่หัวข้อสนทนาเดิมว่า "ท่านหมายความว่าหากท่านฟื้นฟูพลังฝีมือ ท่านจะอ่อนโยนกว่านี้ ใช่หรือไม่?"

ถังฮวงยิ้มอีกครา กล่าวว่า "ความอ่อนโยนที่แสดงให้ท่านเห็นมิใช่ความอ่อนโยน ความงามของตัวเอง ความอ่อนโยนของตัวเองจึงเป็นความอ่อนโยนที่แท้จริง เมื่อทั้งงดงามทั้งอ่อนโยนยิ่งสมควรดุร้าย ไม่เช่นนั้นจะถูกผู้คนข่มเหงรังแก"

คนผู้นั้นคล้ายปรากฏรอยยิ้มขึ้นกล่าวว่า "ท่านมักมีเหตุผลที่ดุร้าย" ต่อจากนั้นถามว่า "ท่านดูไปไม่คล้ายเจ็บป่วย"

ถังฮวงกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเจ็บป่วย...ในเมื่อร่างกายข้าพเจ้าไม่สบาย เหตุใดข้าพเจ้าไม่อาจทำจิตใจให้เบิกบาน?"

คนผู้นั้นเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว "เนื่องเพราะท่านไม่ได้ล้มป่วยมาก่อน"

ถังฮวงยิ้มพลางกล่าวว่า "ข้าพเจ้าป่วยหนักจนแทบล้มลงแล้ว ยังบอกว่าไม่ป่วยอีก?"

คนผู้นั้นปรากฏรอยยิ้มขึ้นจริงๆ รอยยิ้มกระตุ้นบุคลิกความงามที่โศกซึ้งของมัน คล้ายความงามที่มีชีวิตชนิดหนึ่งโบยบินเข้าหามัน มันกล่าวถามว่า "ท่านงดงามยิ่ง? หญิงงามมีสองประเภท ประเภทหนึ่งคือ

งามพิสุทธิ์ ประเภทหนึ่งคืองามหยาดเยิ้ม ท่านจัดอยู่ประเภทใด?"

ถังฮวงกล่าวเป็นเชิงหยอกล้อว่า "สายตาของท่านย่ำแย่ยิ่ง ข้าพเจ้าย่อมมีทั้งสองอย่าง"

คนผู้นั้นยิ้มออกมา ยิ้มพลางกล่าวว่า "ถังฮวงโกวเนี้ย ท่านเมื่อไม่ยอมมากราบพบเรา เราก็คารวะท่านก่อน เราคือ**ตั่วตึงแก** *(หัวหน้าใหญ่)* ของสาขาห้าทองบินฮวยเตี้ยมง้วย ยินดีที่ได้พบ"

*ถังฮวงก็ยิ้มพลางกล่าวว่า "**ฮวยตั่วตึงแก** (หัวหน้าที่หนึ่งแซ่ฮวย) ท่านสบายดี?"*

ตอนที่ ๙
ทุกวันล้วนเป็นเช่นนี้

ทั้งสองสนทนาอยู่ครู่หนึ่ง รู้สึกถูกคอยิ่ง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่วางก้ามเขื่องโข

...หากบอกว่าวางก้ามเขื่องโข เกรงว่าถังฮวงที่สูญเสียพลังฝีมือยังวางก้ามกว่าฮวยเตี้ยมง้วยอีก

เพียงแต่นับตั้งแต่แรกเริ่มจนถึงบัดนี้ ฮวยเตี้ยมง้วยเพียงสนทนาปราศรัย หาได้ลุกขึ้นยืนไม่

ฮวยเตี้ยมง้วยบางครั้งมองดูผู้คน แต่ไม่คล้ายมองดูผู้คน มันกล่าวว่า "ฟังว่าที่เก๋งเจ่กฮวงเต้งจัดการประลองอาวุธลับ ท่านสู้แพ้จนร้องไห้ออกมา ใช่หรือไม่?"

ถังฮวงกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า "คำเล่าลือช่างน่ากลัวจริงๆ ข้าพเจ้าร้องไห้เพราะได้รับการปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม ภายหลังแค้นที่ตัวเองไม่รักดียิ่งโกรธแค้นยิ่งร้องไห้"

ฮวยเตี้ยมง้วยหัวร่อออกมา กล่าวว่า "ตัวเองหลั่งน้ำตา ไม่ยินยอมให้ในโลกหลั่งน้ำตา"

ถังฮวงกล่าวว่า "ในโลกหลั่งน้ำตาหรือไม่ หาเกี่ยวข้องกับข้าพเจ้าไม่" นางสำรวจมองดูมันด้วยความสนใจ กล่าวว่า "ท่านกลับมีจิตปณิธานไม่น้อย มิน่าเล่าจึงเป็นพี่ใหญ่ของสาขาห้าทองบิน"

*ฮวยเตี้ยมง้วยยิ้มพลางกล่าวว่า "ภูเขาสูงจันทร์กระจ้อยร่อย จิตปณิธานใหญ่ปัญญาเบาบาง เมื่อ***น้ำลดก้อนหินโผล่***** แหวกหญ้าก่อกวนงูตื่น"*

ถังฮวงกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า "คำพูดสองประโยคหลังหมายความกระไร?"

ฮวยเตี้ยมง้วยตอบว่า "ไม่มีใด คำพูดสองประโยคหลังเป็นเราด่าตัวเอง พลันเอียงหน้ามาถามว่า "ท่านเลียริมฝีปาก?"

ถังฮวงงงงันวูบ จากนั้นกล่าวอย่างเปิดเผยว่า "ถูกแล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกคอแห้งอยู่บ้าง ท่านมีสายตาไม่เลว"

คนผู้นั้นถามอีกว่า "ชาดที่ทาปากคงน่ารับประทานยิ่งกระมัง?"

ถังฮวงงงงันอีกครา กล่าวว่า "น่ารับประทานหรือไม่ เกี่ยวข้องใดกับท่าน?"

ฮวยเตี้ยมง้วยกล่าวว่า "หากว่าน่ารับประทาน เราคิดทดลองดู"

กล่าวจบมันลอยตัวขึ้น ใช้นิ้วชี้ข้างขวาแตะสัมผัสริมฝีปากของถังฮวงอย่างรวดเร็ว จากนั้นกลับไปยังที่นั่งดังเดิม คล้ายกับไม่ได้เคลื่อนไหวมาก่อน

ถังฮวงทราบว่าต่อให้นางไม่สูญเสียพลังฝีมือถึงแม้ว่าใช้ตัวเบานางแอ่นทะยานเมฆ ก็ไม่อาจหลบรอดจากการแตะสัมผัสที่รวดเร็วทั้งลี้ลับพิสดารนี้

ได้ยินฮวยเตี้ยมง้วยกล่าวว่า "ชาดทาปากของท่านมีกลิ่นสุรา"

ถังฮวงหัวร่ออย่างขุ่นเคืองกล่าวว่า "สำหรับกับสตรีที่สูญเสียความสามารถในการตอบโต้ผู้หนึ่ง ท่านลงมือเช่นนี้ไม่เหมาะสมกับตำแหน่งตั่ว

---

* *ตรงกับสุภาษิตน้ำลดตอผุดของไทย*

ตึงแก *(หัวหน้าที่หนึ่ง)"*

ฮวยเตี้ยมง้วยกล่าวว่า "ซึ่งความจริงได้เป็นตั่วตึงแกหรือไม่ เราหานำพาไม่ เพียงแต่พลังฝีมือของท่านยังไม่ฟื้นฟูจริงๆ"

ถังฮวงยิ้มพลางกล่าวว่า "หากว่าฟื้นฟู ข้าพเจ้าคงลงมือต่อท่านตั้งแต่แรก"

ฮวยเตี้ยมง้วยกล่าวถามว่า "ท่านเป็นคู่มือของเราหรือ?"

ถังฮวงแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ในโลกไหนเลยมีการต่อสู้ที่ได้ชัยแน่นอน บางครั้งต่อให้สู้ไม่ได้ ก็ขอสู้สักครา"

ฮวยเตี้ยมง้วยกล่าวว่า "ประเสริฐ ยากนักที่ท่านสูญเสียพลังฝีมือแต่ยังรักษาความองอาจไว้" พลางตบไหสุราที่ข้างกาย กล่าวว่า "ท่านกระหายน้ำ นี่เป็นสุราที่คุณชายสามไหมอบต่อเรา นับเป็นสุราดี ท่านลองดื่มสักหลายจอก รับรองไม่มีพิษ"

มันรินสุราถ้วยใหญ่ จากนั้นจับถ้วยสุราช้าๆ คล้ายกำลังจับปลาตัวหนึ่งให้มั่น แล้วค่อยรินเข้าปากช้าๆ กระทั่งเสียงสุราไหลลงลำคอของมันยังได้ยิน เนื่องด้วยมันดื่มสุราด้วยระมัดระวัง คล้ายกับเป็นสุราที่ต้องระมัดระวังชนิดหนึ่ง

ถังฮวงหมุนตัวไป ปากกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่ดื่ม"

ฮวยเตี้ยมง้วยวางถ้วยสุราลง กล่าวด้วยความเสียดายว่า "สุราที่ดีถึงเพียงนี้ ท่านยังไม่ดื่ม"

ถังฮวงกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่ชมชอบก็ไม่ดื่ม"

ฮวยเตี้ยมง้วยถามว่า "ท่านยังถือสากระบวนท่าที่เราใช้ต่อท่านเมื่อครู่หรือ?...เรามิใช่ไม่ให้เกียรติท่าน...เรามีความคับแค้นอันจำเป็น"

ถังฮวงกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ข้าพเจ้าดูไม่ออกว่าท่านมีความคับแค้นอันจำเป็นใด"

ฮวยเตี้ยมง้วยถอนใจเบาๆ คิดกล่าวกระไรแต่แล้วกลั้ำกลืนไว้

ถังฮวงกล่าวว่า "ชีวิตข้าพเจ้าได้รับการช่วยเหลือจากคนของหมู่ตึกเกียงเท้าน้ำท่าน พิษก็ได้รับการขจัดจากพวกท่าน ดังนั้นข้าพเจ้ารุดมากราบขอบคุณท่าน" นางกล่าวสืบต่อ "ตอนนี้กราบขอบคุณแล้ว สมควรกราบอำลา"

ฮวยเตี้ยมง้วยกล่าวว่า "ท่าน...ท่านยังจะมาหาเราหรือไม่?"

ถังฮวงยิ้มออกมา

ยิ้มอย่างอ่อนหวาน

นางกล่าวว่า "จะอย่างไรในเวลาอันสั้นข้าพเจ้าไม่ทุเลาหายดี ข้าพเจ้ายังอยู่ในหมู่ตึก ท่านเป็นเจ้าของหมู่ตึก ขอเพียงท่านพอใจ ท่านสามารถไปหาข้าพเจ้าได้ทุกเมื่อ"

นางเป็นสตรีที่เข้มแข็งแกร่งกร้าว แต่ไม่เคยผูกใจเจ็บแค้นมาก่อน

นางกลัดกลุ้มใจได้โดยง่าย แต่บังเกิดความเบิกบานรวดเร็วยิ่งกว่า

...อย่าว่าแต่ฮวยเตี้ยมง้วยที่ฝึกปรือยอดวิชา ตอนนี้หาได้กระทำเรื่องราวที่เกินเลยต่อนางที่สูญเสียพลังฝีมือไม่

...ขณะที่ผู้คนสมควรจดจำบุญคุณ เหตุใดจึงนึกถึงความแค้น?

ถังฮวงแม้เจ้าอารมณ์ แต่ก็อ่อนโยนนุ่มนวล

ไหล่บ่าที่แบบบางราวไร้กระดูกของนาง สามารถแบกรับเรื่องราวใหญ่โต ประการสำคัญยิ่งกว่าคือ นางรู้จักสร้างความเบิกบานใจแก่ผู้คน และรู้จักสร้างความเบิกบานใจแก่ตัวเอง

ดอกบัวที่สระบัวบานอีกครั้ง คล้ายลืมเลือนการทำลายล้างเมื่อห้าสิบสองวันก่อน สายน้ำไหลเข้าสู่สระบัว และสูบออกทางระบายน้ำ จากนั้นพ่นผ่านเศียรมังกรลงสู่สระบัว ถึงแม้ผู้อื่นไม่ทราบ แต่ว่าถังฮ่วงทราบ แมลงปอ

บนดอกบัวล่วงรู้ ปลาในสระบัวก็ล่วงรู้

ทุกวี่วันล้วนเป็นเช่นนี้ เมื่อถึงเวลาใกล้ค่ำ อาทิตย์สนธยาลาลับรวดเร็วกว่ายามใด ตกลงที่ขอบฟ้า บังเกิดเสียงดังตง ต่อจากนั้นมีแมวเกียจคร้านที่กินอิ่มแล้วนอนหลับบิดขี้เกียจอ้าปากหาวคราหนึ่ง

ทุกวี่วันล้วนเป็นเช่นเดิม สายน้ำยามค่ำคืนไหลเอื่อยกว่าตอนกลางวัน ไส้เดือนและลูกน้ำในน้ำจะกระฉับกระเฉงกว่าเดิม บางครั้งปลาในสระจะโผล่ขึ้นมาพ่นฟองอากาศคราหนึ่ง คล้ายกับนางสนมในวังต้องห้ามลอบทอดถอนใจคำหนึ่ง

ทุกวันเป็นเช่นนี้ ทุกทิวาเป็นเช่นนี้ คุณชายสามไหอุนเยียกอั้งมาเยี่ยมอาการ ถังนาไซแวะมาให้กำลังใจหมั่นฝึกซ้อมอาวุธลับ อย่าให้การสูญเสียพลังฝีมือจนละเลยวิชาอาวุธลับ ลุ้ยอีซิ่งก็มาหานาง คล้ายมองดูนกคีรีบูนที่มันเลี้ยงดูอยู่ตัวหนึ่ง ต่อจากนั้นไม่แสดงท่าทีว่าพึงพอใจหรือไม่พอใจ เดินมือไพล่หลังจากไป

แต่ละวันเป็นเช่นนี้ แต่ละวันเป็นเช่นเดิม นางมีความรู้สึกว่าถูกแอบดู ราวกับว่าภายในร่างมีคนอีกคนหนึ่ง จับตาดูทุกความเคลื่อนไหวของนาง วันนี้ไม่พอใจ ก็กลืนกินอวัยวะภายในของนางครึ่งหนึ่ง วันพรุ่งนี้บังเกิดความยินดี ก็คายหัวใจที่ไม่เป็นของนางออกมา

ทุกวี่วันล้วนเป็นเช่นนี้ หามีความแปลกใหม่อันใด เรี่ยวแรงของนางถือว่าฟื้นคืนมาทีละน้อย แต่อาการป่วยกลับทรุดหนักลง นางคิดกลับบ้าน นางคิดถึงบ้าน แต่อาการของนางไม่ดีขึ้น **ยี่จับสี่เจ่ก** *(อาทิตย์สิบสี่)* ย่อมคัดค้าน นางก็รู้ตัวดีว่าป่วยหนักถึงเพียงนี้ เกรงว่าไม่อาจก้าวพ้นจากประตูรูปวงเดือน ผ่านระเบียงคดเคี้ยว อ้อมสระบัวตัดผ่านสวนดอกไม้ไปได้

นางมีความรู้สึกว่านี่คล้ายเป็นการควบคุมตัว แต่ว่านางไม่อาจหักใจ

แปรเจตนาดีของผู้ที่ช่วยเหลือนางผิดไป ทุกวี่วันล้วนเป็นเช่นนี้ วันคืนช่างอกสั่นขวัญหาย นางอยู่ว่างไร้เรื่องราว มองดูมดตัวหนึ่งคลานจากเชิงบันไดไปถึงหลังภูเขาจำลอง คล้ายกับว่าหากติดตามมัน สามารถกลับถึงสำนักถังแดนเสฉวน หรือว่ามันจะส่งข่าวของนางไปยังตระกูลเซียวสำนักชำระบุปผา

ระหว่างนี้นางยังพบหน้าฮวยเตี้ยมง้วยหลายครั้ง

...ทุกครั้งเป็นฮวยเตี้ยมง้วยมาหานาง

นางกับฮวยเตี้ยมง้วยสนทนาอย่างถูกคอ

ฮวยเตี้ยมง้วยเป็นบุคคลประหลาด มันคล้ายผ่านเรื่องราวมากมาย ดังนั้นแม้น่าดู แต่ให้ความรู้สึกว่าผ่านโลกมาอย่างช่ำชอง แท้ที่จริงมันอายุเยาว์ยิ่ง

นางยังขบคิดไม่เข้าใจว่า บ้านมีชีวิตซึ่งเป็นที่พักของฮวยเตี้ยมง้วยอยู่ใกล้กับเรือนย้ายความหอมที่ตัวเองพักพำนักอยู่ เหตุใดฮวยเตี้ยมง้วยต้องนั่งเกี้ยวมา?

ฮวยเตี้ยมง้วยปลอบโยนนางว่า "ท่านต้องทุเลาหายดี เรื่องราวเมื่อเลวร้ายถึงที่สุด จะเป็นการเริ่มต้นที่ดี"

ถังฮวงย้อนถามว่า "เหตุใดเมื่อเรื่องราวเลวร้ายถึงที่สุด จะไม่เลวร้ายต่อไป? ท่านทราบได้อย่างไรว่าเมื่อถึงที่สุดต้องเปลี่ยนพลิก?"

ฮวยเตี้ยมง้วยตอบว่า "เพราะหากคิดเช่นนี้จะดีต่อตัวเอง เรื่องราวที่มีส่วนช่วยให้จิตใจของพวกเราดีขึ้น สมควรคิดให้มากไว้"

ถังฮวงได้แต่คาดคิดว่าวันพรุ่งนี้จะทุเลาหายดี

...เมื่อถึงเวลานั้นนางสามารถกระโดดลอยตัวข้ามสระบัว เหินข้ามกิ่งหลิว บินข้ามกำแพงล้อมกลับไปยังยุทธจักรเล็กๆ ในโลกหล้าอันไพศาล...

ขณะที่ครุ่นคิดเช่นนี้ นางทางหนึ่งฮัมเพลงเบาๆ สายตาก็ทอด

มองไปยังที่ไกลตา

...การมองครั้งนี้ นางค่อยพบว่าที่ห่างไปมีคนผู้หนึ่งกลืนร่างกับภูเขาจำลองมองดูนาง

สายตาของมันแปลกประหลาดยิ่ง

ถังฮวงรู้สึกว่าคนผู้นี้คุ้นตาอยู่บ้าง

...คล้ายเคยเห็นจากที่ใด?

คนผู้นี้มองดูนาง สายตาคล้ายถูกพิษสะกดจนเป็นใบ้ สื่อสารอย่างอ้ำๆ อึ้งๆ ที่แปลกประหลาดบางอย่าง

ต่อจากนั้นมันวาดสีหน้าชูนิ้วมือต่อนางหนึ่งนิ้ว แล้วเบือนหน้าไปราวกับไม่เคยเห็นนางมาก่อน

...มันมิใช่ชายหนุ่มที่เคยประลองพ่ายแพ้แก่ตัวเองที่เก๋งเจ่กฮวงเต้งหรอกหรือ?

...มันชูนิ้วมือทำอะไร?

...ช่างเป็นตัวประหลาดจริงๆ

ถังฮวงไม่ได้ขบคิดใคร่ครวญโดยละเอียด ผ่านไปไม่นานนางก็ลืมเลือนคนผู้นี้ไป

แต่ว่าการพบกันชั่วพริบตานี้ ไหนเลยเป็นที่ลืมเลือนของฉื่อบู้ได้?

วันนั้นหลังจากที่ถังนาไซสั่งคนประคองถังฮวงจากไป มันก็บังเกิดความเวิ้งว้างเลือนลอย ราวกับถูกสูบวิญญาณออกไป ไม่มีกิ่งก้านให้ยึดเกาะ ไม่ทราบปรับตัวอย่างไร จวบกระทั่งมีคนเรียกหามันว่า "**ฉื่อเสียวเฮียบ** *(ผู้กล้าอายุเยาว์แซ่ฉื่อ)*"

...ฉื่อเสียวเฮียบ?

มันใช้เวลาอยู่ครึ่งค่อนวัน ค่อยจำแนกแยกแยะออกว่าฝ่ายตรงข้าม

เรียกหาตนเอง

คนที่เรียกหามันมีประกายตาดุร้าย แต่ข้างแก้มมันมีรอยลักยิ้มสองรอย รอยลักยิ้มนี้คล้ายกับถังฮวง แต่เมื่อมันเบ่งบานบนใบหน้าถังฮวงคล้ายวังน้ำวนในความฝัน พอประดับอยู่ข้างแก้มชายชราผู้นี้ กลับคล้ายสะเก็ดแผลบนลำต้นไม้ก็มิปาน

ฉื่อบู้ระงับสติถามว่า "ท่านที่นับถือคือ..."

ชายชรานั้นกล่าวว่า "เราคือถังปุยชื้อ"

ถังปุยชื้อมีนามกระเดื่องเลื่องลือ วิชาอาวุธลับพิสดารปานเนรมิต ทั้งมีศักดิ์ฐานะในยุทธจักรไม่น้อย ฟังว่าถังปุยชื้อเป็นหนึ่งในบุคคลที่รับคำสั่งจากถังเล่าไท้ไถ่โดยตรง

ฉื่อบู้กลับกล่าวอย่างหงอยเหงาว่า "แต่ว่าข้าพเจ้าไม่รู้จักท่าน"

ถังปุยชื้อกล่าวว่า "แต่พวกเรารู้จักท่าน คิดขอสนทนากับท่าน" จากนั้นมันกล่าวเสริมว่า "เป็นเรื่องเกี่ยวกับถังฮวง"

คำพูดประโยคสุดท้ายโยกคลอนจิตใจของฉื่อบู้ขึ้นมา

ฉื่อบู้ติดตามถังปุยชื้อเดินถึงโขดหิน**พิ้งฮวงง้ำ** *(โขดหินฉากกั้น)* หลังเขาที่ตั้ง**เก๋งเจ่กฮวงเต้ง** *(เก๋งลมพายุ)* ที่ด้านหลังถังปุยชื้อยังติดตามด้วยชายหนุ่มหน้าตาหมดจดสดใส จมูกทั้งโด่งทั้งงองุ้มผู้หนึ่ง ที่ใต้คางของมันยังมีรอยแผลดาบสายหนึ่ง ดูไปแหลมคมยิ่ง

ถังปุยชื้อแนะนำว่า "นี่เป็นบุตรชายเรา เรียกว่าชุยชุย ฝึกวิชาตัวเบาได้ไม่เลว ถังฮวงฝึกตัวเบา**อี้จื้อปวยฮุ้นจ้ง** *(นางแอ่นทะยานเมฆ)* ส่วนมันฝึกตัวเบา**อี้จื้อจิ่งเทียน** *(นางแอ่นชอนไชฟ้า)* ล้วนได้รับการชี้แนะจากเล่าไท้ไถ่"

ฉื่อบู้ไม่ชมชอบผู้คนที่มีคล้ายคลึงกับถังฮวง รวมทั้งรอยลักยิ้มบนใบหน้าชายชราผู้นี้ เพียงแต่มันทราบว่าถังฮวงให้ความเคารพต่อถังปุยชื้อ

ตลอดมา ดังนั้นจึงอดทนสนทนากับอีกฝ่าย และอดทนรอให้อีกฝ่ายกล่าวสืบต่อ

ถังปุยชื้อกล่าวว่า "มันมีวิชาตัวเบาเป็นเลิศ ดังนั้นสะกดรอยตามท่านเป็นเวลานาน ท่านกลับไม่รู้สึกตัว" มันกล่าวเสริมว่า "แม้แต่ความเคลื่อนไหวของท่านที่ใช้ผ้าหนาทึบห่อหุ้มขวานซึ่งทิ้งอยู่บนเวทีลุยไถแล้วเก็บรักษาไว้ ก็ตกอยู่ในสายตาของมัน"

ฉื่อบู้แค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่ทราบมาก่อนว่ามีคนเฝ้าจับตาดูข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่เห็นว่าตนเองมีความสำคัญถึงเพียงนี้ ดีที่ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำผิดต่อผู้คน หรือกระทำเรื่องผิดทำนองคลองธรรม ทั้งไม่กลัวถูกผู้คนสะกดรอยตาม" มันอธิบายว่า "ข้าพเจ้าก็รักษาขวานที่ฉาบพิษเอาไว้ เพราะไม่ต้องการให้อาวุธลับเฉพาะของตระกูลถังทิ้งอยู่ที่นั้น หากว่าคนต่ำช้าในยุทธจักรใช้ขวานทำร้ายคน จะกระทบกระเทือนถึงชื่อเสียงของถังโกวเนี้ย หากพวกท่านคิดทวงถามกลับคืน ข้าพเจ้าจะประคองส่งมอบให้"

ถังปุยชื้อกล่าวว่า "ท่านอย่าได้เข้าใจผิด พวกเราเสาะหาท่านเพราะว่าถังฮวงมีภัย"

ฉื่อบู้กล่าวว่า "ข้าพเจ้าไหนเลยไม่ทราบว่าถังโกวเนี้ยถูกพิษรับบาดเจ็บ ข้าพเจ้าเองก็อยู่ในเหตุการณ์"

ถังปุยชื้อกล่าวเสียงหนักว่า "ไม่ พวกเรามาสายก้าวหนึ่ง" คำพูดของมันคล้ายอสนีบาตฟาดทลายว่า "ถังฮวงตกอยู่ในมือคนประดานั้น จึงเป็นเภทภัยที่แท้จริง"

ฉื่อบู้ค่อยใจหายวาบ

ค่อยบังเกิดความตื่นตระหนก

มันกล่าวว่า "ท่านคิดบอกว่า..."

ถังปุยชื้อกล่าวย้ำทีละคำว่า "ถังนาไซและพวกจึงเป็นคนคิดร้ายต่อถังฮวง"

ตอนที่ 10
ร่ายรำเพียงลำพัง

ฉื่อบู้สูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ ถอยกายไปหนึ่งก้าว กล่าวว่า "...ท่านว่าอะไร?"

ถังปุยซื้อมองดูมันอย่างเคร่งเครียด กล่าวว่า "ท่านเคยได้ยินชื่อห้าทองบินมาหรือไม่?"

ฉื่อบู้ผงกศีรษะกล่าวว่า "นี่เป็นหน่วยงานที่ร้านเล่ายี่ห้อตระกูลอุนแห่งเนี่ยน้ำ สำนักถังแห่งเสฉวน ตึกอสนีบาตแดนกังหนำจับมือกันก่อตั้งขึ้นมาใหม่ ทั้งมีมติให้บุตรหลานตระกูลฮวย**หอแชง้วยเล้า** *(หอจันทร์ดารา)* ซึ่งมีความสัมพันธ์กันดีกับตระกูลอุน ถังและลุ้ยเป็นผู้นำ"

ดวงตาถังปุยซื้อทอแววชื่นชม คล้ายเป็นความหมายว่าพวกมันเลือกคนไม่ผิด ปากกล่าวว่า "อย่างนั้นท่านได้ยินเรื่องราวของสาขาห้าทองบินแห่งหมู่ตึกเกียงเท้าน้ำมาหรือไม่?"

ฉื่อบู้กล่าวราวกับจาระไนสมบัติภายในบ้านว่า "นั่นเป็นสาขาที่ใหญ่ที่สุดของห้าทองบิน นำโดย**คงเม้งกิมเปีย** *(ลูกดอกทองเจิดจำรัส)* ฮวยเตี้ยม

ง้วย ส่วน**ตึงแก** *(หัวหน้า)* อีกสี่คนล้วนเป็นบุคคลอันเด่นล้ำของตระกูลใหญ่ทั้งสาม"

ถังปุยชื้อกล่าวว่า "ถูกต้อง แต่จากการกระจายหูตา เก็บรวบรวมข้อมูลของพวกเราเป็นเวลาสามปี พบว่าหน่วยงานห้าทองบินมิเพียงไม่ได้ทำหน้าที่ไกล่เกลี่ยและเชื่อมประสานตระกูลใหญ่ทั้งสาม ตรงกันข้ามกลับเป็นขุมกำลังที่คอยกัดกร่อนและสร้างความแตกแยกในระหว่างตระกูลใหญ่ด้วยกัน"

"...ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ..."

"ซึ่งความจริงหน่วยงานห้าทองบินถูกตึกอสนีบาตแดนกังหนำฮุบกลืนไปตั้งแต่แรก กลายเป็นกองกำลังที่คิดย้อนกลับมาควบคุมตระกูลถังกับตระกูลอุน"

"ท่านหมายความว่า"

"สาขาห้าทองบินในหมู่ตึกเกียงเท้าน้ำ เป็นหนึ่งในแกนหลักของกองกำลังก่อการกบฏ ถังตึ้งเจี่ยซึ่งเป็น**ซาตึงแก** *(หัวหน้าที่สาม)* กับถังนาไซที่เป็น**โหงวตึงแก** *(หัวหน้าที่ห้า)* ตกอยู่ในความควบคุมของ**ยี่ตึงแก** *(หัวหน้าที่สอง)* ลุ้ยอีซิ่ง พวกมันความจริงไม่มีอำนาจวาสนาในสำนักถัง ดังนั้นเข้าร่วมกับตึกอสนีบาตแดนกังหนำ คิดแว้งกัดใส่สำนักถัง"

"นี่นับว่าชั่วร้ายนัก แต่นี่เป็นข้อพิพาทบาดหมางระหว่างพวกท่านทั้งสามตระกูล หามีส่วนเกี่ยวกับข้าพเจ้าไม่"

ถังปุยชื้อกล่าวว่า "แต่ว่าถังฮวงเพิ่งถูกส่งไปยังสาขาห้าทองบินที่หมู่ตึกเกียงเท้าน้ำ ขวานบินที่ท่านเก็บขึ้นมาเมื่อครู่ ความจริงมิใช่ของถังฮวง หากแต่ใช้ลอบสังหารศิษย์ตระกูลถังนามถังนี้เมื่อหลายวันก่อน พิษบนขวานฉาบไว้อยู่ก่อน แผนการนี้ก็วางไว้ตั้งแต่แรก"

"...พวกมันคิดทำอย่างไรกับนาง?"

"ในความคาดเดาของเรา หนึ่ง พวกมันคิดฉวยโอกาสควบคุมตัวถังฮวงไว้ หากภายหน้าเกิดการปะทะขั้นแตกหักกับสำนักถัง พวกมันจะใช้ถังฮวงเป็นเครื่องข่มขู่เล่าไท้ไถ่ ซึ่งรักถนอมถังฮวงเป็นพิเศษ สอง พวกมันคิดข่มขู่หรือหลอกให้ถังฮวงบอกวิธีใช้อาวุธลับสะบัดหมึกถ่ายทอดสำนึกกับเว้นพื้นที่จารึกบทกวีออกมา เพื่อที่ภายหน้าจะได้ใช้จู่โจมทำลายเล่าไท้ไถ่ ซึ่งความจริงทั้งหมดนี้ล้วนเป็น *'แผนการ'* หนึ่ง ถังนาไซกับถังปุกซ้วนและลุ้ยเป่ากวงความจริงเป็นพวกเดียวกัน"

"อย่างนั้นถังโกวเนี้ยไยมิใช่ตกอยู่ในอันตราย?"

"สามารถกล่าวเช่นนั้น"

"อย่างนั้นพวกท่านยังมิรีบไปช่วยเหลือถังโกวเนี้ยอีก?"

"คนตกอยู่ในเงื้อมมือพวกมัน หากหุนหันบุ่มบ่ามจนแหวกหญ้าให้งูตื่น กลับเป็นความไม่ชาญฉลาด อีกประการ ถังฮวงมีนิสัยดื้อรั้น หากใช้ลงมือบีบบังคับยากจะมีผลรับ ถึงอย่างไรถังฮวงรู้วิธีสะบั้นชีพจร ต่อให้สยบจุดไว้ก็ห้ามไม่ได้ ดังนั้นศิษย์ตระกูลถังน้อยครั้งจะตกไปในเงื้อมมือศัตรู ถังนาไซกับถังตึ้งเจี่ยก็ทราบดี ดังนั้นเป็นไปได้อย่างมากว่าจะล่อหลอกให้ถังฮวงบอกเคล็ดวิชาอาวุธลับออกมา ในเวลาอันสั้นต้องไม่ฆ่าถังฮวง"

ฉื่อบู้ยังร้อนรุ่มใจไม่คลายกล่าวว่า "นั่นจะได้อย่างไร? หากพวกมันลงมือบีบบังคับถังโกวเนี้ยจริงๆ อย่างนั้น...อย่างนั้นไยมิใช่..."

"...ฉื่อเสียวเฮียบวางใจ ตึกอสนีบาตแดนกังหนำวางกำลังปะปนอยู่ในป้อมตระกูลถังเรา แต่สำนักถังก็มิใช่ตะเกียงขาดน้ำมัน แม้แต่ในสาขาห้าทองบินที่หมู่ตึกเกียงเท้าน้ำ พวกเราก็วางหูตาไว้ หากมีความเคลื่อนไหวผิดปรกติใด พวกมันจะรายงานต่อเรา"

ฉื่อบู้ยังร้อนรุ่มดุจมดบนกระทะ กล่าวว่า "ไม่ว่าอย่างไรพวกท่านต้องไปช่วยถังโกวเนี้ย ข้าพเจ้ายินดีร่วมทางกับพวกท่าน"

ถังปุยซื้อกล่าวว่า "พวกเราไม่ไป ท่านไปเอง"

ฉื่อบู้งงงันอีกครากล่าวว่า "ให้ข้าพเจ้าไป? พวกท่านไม่ไป?"

ถังปุยซื้อกล่าวว่า "ถูกต้อง นี่คือเหตุผลที่พวกเรามาหาท่าน" มันอธิบายว่า "หากพวกเราตอนนี้ไปช่วยถังฮวง หากช่วยสำเร็จ ก็ได้ไม่เท่ากับเสีย หากว่าช่วยไม่สำเร็จ จะประสบความสูญเสียอย่างใหญ่หลวงเท่าที่พวกเราสืบทราบมา ตึกอสนีบาตตระกูลลุ้ยควบคุมหน่วยงานห้าทองบินไว้ ขอเพียงพวกเราไม่แสดงว่ารู้ระแคะระคายก็สามารถจับตาดูต่อไปล่วงรู้แผนการทั้งหมดของตึกอสนีบาต หากฉีกหน้าเพราะเรื่องนี้ รังแต่แหวกหญ้าจนงูตื่น ยามใดที่สูญเสียเบาะแสรายนี้ไป จะยิ่งไม่รู้ความตื้นลึกหนาบางของศัตรู ดังนั้นคนของสำนักถังเราไม่สะดวกกับการสอดมือเข้าไป"

ฉื่อบู้ค่อยเข้าใจในบัดดล ชี้มือมาที่จมูกตนเอง กล่าวว่า "ดังนั้นพวกท่านมาหาข้าพเจ้า"

ถังปุยซื้อกล่าวว่า "ท่านไม่ได้แซ่ถัง"

ฉื่อบู้ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "ข้าพเจ้ากับสำนักถังไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกันจริงๆ"

ถังชุยชุยกล่าวเสริมว่า "เราสะกดรอยตามท่านพบว่าท่านชมชอบถังฮวง ท่านยอมกระทำทุกสิ่งเพื่อนาง"

ฉื่อบู้ยิ้มอย่างหดหู่ พึมพำว่า "...ถึงแม้เสียสละก็ไม่เสียดาย"

ถังปุยซื้อกล่าวว่า "เรื่องนี้ต้องมีการเสียสละอยู่บ้างจริงๆ หากทำงานล้มเหลว อาจต้องสูญเสียชีวิต"

ฉื่อบู้กล่าวว่า "จะอย่างไรพวกท่านเพียงเสียสละคนนอกผู้หนึ่ง พวกท่านไม่ได้สูญเสียอันใด"

ถังปุยซื้อกลับกล่าวว่า "ถูกต้อง"

ฉื่อบู้กล่าวอีกว่า "หากข้าพเจ้าลงมือพลาดพลั้ง พวกท่านก็ไม่ไปช่วยเหลือข้าพเจ้า"

ถังปุยซื้อกล่าวว่า "ตอนนั้นพวกเราไม่รู้จักบุคคลเช่นท่าน"

ฉื่อบู้แค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า "พวกท่านที่แท้เป็นห่วงความปลอดภัยของถังฮวง หรือไม่ต้องการให้ความปลอดภัยของนางกระทบถึงขวัญของสำนักถังท่าน หาไม่ก็ไม่ต้องการให้เคล็ดวิชาอาวุธลับของสำนักถังรั่วไหลออกไป?"

ถังปุยซื้อเพียงแต่ยิ้ม หาตอบคำไม่

ฉื่อบู้เค้นเสียงจากปากว่า "พวกท่านต่ำช้าสามานย์"

ถังชุยชุยบังเกิดความไม่พอใจ คล้ายคิดเคลื่อนไหว ถังปุยซื้อชิงห้ามปรามไว้ เพียงถามว่า "ท่านยอมไปหรือไม่?"

ฉื่อบู้กล่าวว่า "ข้าพเจ้าไป จะอย่างไรพวกท่านแจกแจงผลได้ผลเสียออกมาแล้ว มีแต่ตัวโง่งมที่ยอมทุบตีข้างเดียวจึงยอมไป ข้าพเจ้าพอดีเป็นตัวโง่งม ดังนั้นข้าพเจ้าไป ทั้งไม่ตัดพ้อตำหนิผู้ใด"

ถังปุยซื้อกล่าวด้วยความเมตตาปรานีว่า "เราทราบว่าท่านต้องรุดไป ท่านเป็นคนถือคุณธรรมมากน้ำใจผู้หนึ่ง"

ฉื่อบู้ยิ้มอย่างขมขื่นกล่าวว่า "ยุคสมัยนี้ผู้ที่ถือคุณธรรมมากน้ำใจต้องอับโชค แต่ว่าข้าพเจ้าอาภัพอับโชคตลอดมา ไม่นำพากับการอาภัพอับโชคอีกครั้ง...ขออำลา"

ถังปุยซื้อถามว่า "ท่านคิดไปที่ใด?"

ฉื่อบู้กล่าวอย่างประหลาดใจว่า "ย่อมไปยังหมู่ตึกเกียงเท้าน้ำเพื่อช่วยถังฮวง"

ถังปุยซื้อกล่าวว่า "ไม่ได้ ท่านไปเช่นนี้มีแต่ไปแล้วไม่กลับมา ทั้งไม่อาจช่วยเหลือถังฮวงได้" มันกล่าวเสริมว่า "ไม่ว่าผู้หนึ่งผู้ใดในหน่วย

งานห้าทองบิน ท่านมิใช่คู่มือด้วย โดยเฉพาะฮวยเตี้ยมง้วยมีพลังฝีมือลึกสุดจะหยั่ง กำลังภายในสูงล้ำสุดยอด ท่านบุกเข้าไปเช่นนี้มิใช่ไปช่วยคน หากแต่ไปหาที่ตาย"

ฉื่อบู้ค่อยได้คิด เช่นนี้ต่อให้สละชีวิตก็ไม่อาจช่วยเหลือถังฮวง จึงถามว่า "อย่างนั้นข้าพเจ้าควรทำอย่างไร?"

ถังปุยซื้อกล่าวว่า "ก่อนอื่นพวกเราต้องช่วงชิงความไว้วางใจจากฝ่ายตรงข้าม ต้องเล็งเป้าหมายล่วงหน้า ท่านคิดโค่นกำแพงแถบหนึ่งต้องสำรวจดูก่อนว่ามันมีรอยแตกหรือไม่ หากว่ามีก็ดำเนินการจากทางด้านนั้น เจาะรอยแตกเป็นช่อง ขยายช่องถ้ำโพรง แล้วค่อยทำลายฐานรากของมัน จากนั้นค่อยผลักเบาๆ พอผลักมันก็ล้มครืนลง"

ฉื่อบู้ถามว่า "รอยแตกของมันอยู่ที่ใด?"

ถังปุยซื้อกล่าวว่า "เป็นถังตี้งเจี่ย"

ฉื่อบู้กล่าวว่า "ฟังว่ามันมีฝีมือสูงเยี่ยม วิชาอาวุธลับยังสูงส่งยิ่งกว่า"

ถังปุยซื้อกล่าวว่า "มันเสียเวลากับการฝึกฝีมือมากเกินไป ดังนั้นใช้สมองน้อยเกินไป" จากนั้นกล่าวว่า "ตอนนี้มันอยู่ละแวกหมู่บ้านจึงเท้าปักจับตาดูความเคลื่อนไหวของพวกเรา เราเสาะหาขุมกำลังที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับสำนักถังเตรียมซุ่มโจมตีมัน ให้ท่านล่วงหน้าไปส่งข่าวต่อมัน มันจะได้หลบหนีอย่างทันท่วงที..."

ฉื่อบู้สอดคำขึ้น "แต่ด้วยพลังฝีมือของถังตี้งเจี่ย สามารถตอบโต้ต่อฝ่ายตรงข้าม เช่นนี้ไยมิใช่เพิ่มคนเสียสละอีกคนหนึ่ง?"

ถังปุยซื้อยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านวางใจ คิดกระทำการใหญ่ ต้องมีคนเสียสละบ้าง"

ฉื่อบู้คิดถามมันว่า *'ท่านเองไม่เสียสละหรือ?'* พลันบังเกิดสุ้มเสียงหยาบกร้านเสียงหนึ่งดังว่า "เราคือผู้เสียสละคนนั้น"

ฉื่อบู้เหลียวหน้าไป เห็นต้าอ๋องภูเขาทิกั่งยืนอยู่ที่ห่างไป

ฉื่อบู้ถามว่า "ท่านไฉนยอมเสียสละ?"

ต้าอ๋องภูเขาตอบว่า "เพราะว่าเราโง่งม" ต่อจากนั้นกล่าวเสริมว่า "ที่แล้วมาเราเห็นคนของห้าทองบินเป็นที่ขัดตา คนของตึกอสนีบาตเพียงคิดประกอบการค้าทำกำไร พวกมันขายดินระเบิดแก่ศัตรูคู่อริของเรา ระเบิดพี่น้องของเราตายไปหลายคน"

หลังจากนั้นมันกล่าวด้วยความขุ่นข้องรำคาญว่า "สตรี สตรี รังแต่สร้างปัญหาวุ่นวาย ถึงแม้ช่วยเหลือก็ช่วยเปล่า"

ฉื่อบู้ไม่แยแสสนใจคำพูดตอนท้ายของมัน เพียงครุ่นคิด *'ด้วยขุมกำลังของต้าอ๋องภูเขาซุ่มโจมตีหัวหน้าที่สามแห่งห้าทองบิน นับเป็นคู่อันเหมาะสม ถังตี้งเจี่ยคิดจัดการกับมันไม่ง่ายนัก'*

ฉื่อบู้เพียงคิดไม่ถึงว่าต้าอ๋องภูเขายอมกระทำเรื่องเช่นนี้ ดังนั้นถามถังปุยซื้อว่า "หลังจากนั้นต้องทำอย่างไร?"

ถังปุยซื้อกล่าวว่า "ท่านช่วยเหลือถังตี้งเจี่ย ต้าอ๋องภูเขาจึงระบายโทสะใส่ท่าน ออกตามล่าท่าน ท่านได้แต่ขอความคุ้มครองจากถังตี้งเจี่ย มันนำท่านกลับหมู่ตึกเกียงเท้าน้ำให้ท่านเข้าร่วมกับหน่วยงานห้าทองบิน ท่านมีวิชาตัวเบาเป็นเลิศ ทั้งยังศึกษาวิชาค่ายคูประตูกล ขอเพียงเข้าสู่พื้นที่ของพวกมัน จะตรวจสอบได้ไม่ยากนัก หากคิดช่วยเหลือถังฮวงต้องประสานทั้งภายนอกภายใน ต้าอ๋องภูเขาถือเป็นภาระหน้าที่ที่ไม่ปฏิเสธ เพียงแต่ต้องล่วงรู้ทางลับ ตลอดจนขบวนค่ายกลในสาขาห้าทองบิน จึงจะรุกรับได้ นี่ถือเป็นเรื่องรีบด่วนเฉพาะหน้า" มันกล่าวเสริมว่า "ตอนนี้หน่วยงานห้าทองบินคิดก่อการ กำลังต้องการใช้คน พวกมันต้องรับท่านเอาไว้ แต่ก็เฝ้าระวังท่าน มิให้ท่านล่วงรู้เส้นทางกลไก ทางหนึ่งลอบจับตาดูท่านว่าสมควรชุบเลี้ยงหรือไม่"

ฉื่อบู้กล่าวว่า "อย่างนั้นหลังจากเข้าร่วมกับหน่วยงานห้าทองบิน ทุกความเคลื่อนไหวได้แต่พึ่งพาตัวเอง?"

ถังปุยซื้อตอบว่า "มิผิด"

ฉื่อบู้ยิ้มเล็กน้อย รอยยิ้มเต็มไปด้วยแววเย้ยหยันกล่าวว่า "ไม่ว่าข้าพเจ้าช่วยถังฮวงได้หรือไม่ ศักดิ์ฐานะของข้าพเจ้าจะถูกเปิดโปงหรือไม่ พวกท่านจะไม่ช่วยเหลือข้าพเจ้า เรื่องนี้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับพวกท่านแม้แต่น้อย"

ถังปุยซื้อไม่มีสีหน้าละอายแต่อย่างไร ตอบว่า "ถูกต้อง ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งสิ้น แต่หลังจากที่ท่านเข้าสู่หมู่ตึกเกียงเท้าน้ำ พวกเรามีวิธีการให้ท่านติดต่อกับพวกเราเอง"

ฉื่อบู้หัวร่อฮาฮากล่าวว่า "เช่นนี้เป็นว่าพวกท่านมั่นคงปลอดภัย ส่วนข้าพเจ้าพาตัวเข้าถ้ำเสือ ผู้ใดรับภารกิจนี้ มิเพียงเป็นตัวโง่งม ทั้งยังเป็นคนเสียสติ"

ถังปุยซื้อมองดูมันอย่างสงบ ถามอย่างจริงจังว่า "ท่านที่แท้ไปหรือไม่?"

ฉื่อบู้กล่าวอย่างหนักแน่นว่า "ไป เรื่องเช่นนี้ข้าพเจ้าไม่ไป จะให้ผู้ใดไป?"

ฉื่อบู้ความจริงไม่ลดตัวลงกระทำเรื่องนี้ การทำหน้าที่ "ไส้ศึก" เป็นที่หยามดูแคลนของชาวยุทธจักร แต่ว่ามันกลับกระทำเพื่อถังฮวง

ก่อนหน้านี้เพื่อใกล้ชิดถังฮวง มันมิใช่ละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่เสียดายกับการเปลี่ยนตัวเองเพื่อแลกกับการเหลือบแลจากถังฮวงหรอกหรือ? ตอนนี้เพื่อช่วยเหลือถังฮวงพ้นจากห้วงวิกฤต ยิ่งถือเป็นหน้าที่ไม่อาจปฏิเสธ ขอเพียงสามารถเข้าใกล้ถังฮวง ได้เห็นถังฮวง คุ้มครองถังฮวง ไม่ว่าเรื่อง

ใดมันล้วนยินยอมกระทำ ดังนั้นเรื่องนี้มันไม่ไปได้หรือไม่?

มันไม่วิตกกังวลต่อภัยอันตรายเฉพาะหน้า ตรงกันข้ามกลับบังเกิดความลิงโลดที่ได้พบกับถังฮวงอีก...ถังฮวง...ถังฮวง โลกหล้ากว้างไพศาลกลับดลบันดาลให้เราได้พบท่าน หากท่านเกิดเรื่องขึ้น เราก็ไม่ขอมีชีวิตอยู่ แม้ตายก็ขอตายร่วมกัน

มันร้อนรุ่มราวกับปลาที่เกยตื้น ปรารถนาใคร่ลงน้ำไปในบัดดล

ทุกประการดำเนินไปตามแผน

สามารถสมความปรารถนา

ล้ำค่าดั่งทองคำถังตึ้งเจี่ยยังคงมาสืบหยั่งขุมกำลังของถังปุยซื้อที่หมู่บ้านจึงเท้าปัก ต้าอ๋องภูเขาก็ระดมกำลังซุ่มโจมตีมัน ฉื่อบู้ล่วงหน้าไปส่งข่าวต่อถังตึ้งเจี่ย ถังตึ้งเจี่ยกลับระแวงสงสัยฉื่อบู้ ควบคุมตัวฉื่อบู้ไว้ แต่ว่าต้าอ๋องภูเขาเปิดฉากจู่โจมตามหมายกำหนดการจริงๆ

ถังตึ้งเจี่ยนำกำลังมือดีมาสิบเอ็ดคนปรากฏว่าเสียชีวิตไปหกคน แม้แต่เอี้ยทุกก็อยู่ในจำนวนนี้ ถังตึ้งเจี่ยตอบโต้กลับไป ต่อสู้กับต้าอ๋องภูเขาจนรับบาดเจ็บทั้งสองฝ่าย แต่ต้าอ๋องภูเขาแม้หลั่งโลหิต กลับบังเกิดความคิดต่อสู้กว่าเดิม ยิ่งต่อสู้ยิ่งห้าวหาญ สุดท้ายถังตึ้งเจี่ยพกความพ่ายแพ้ล่าถอย

ต้าอ๋องภูเขาประกาศว่าจะฆ่า "เจ้าอุบาทว์ชาติชั่วฉื่อบู้ที่มาส่งข่าว" ฉื่อบู้ได้แต่ติดตามถังตึ้งเจี่ยหลบหนี หลบหนีกลับสาขาห้าทองบิน

แต่ถังนาไซไม่ไว้วางใจมัน มันพอเข้าสู่สาขาห้าทองบิน ก็ทราบว่าอาจประสบผลบั้นปลายสองประการ หนึ่งคือขับไล่มันออกไป สองคือฆ่าปิดปากมัน

ฉื่อบู้บังเกิดความเย็นเยียบจับใจ

มันคิดจากไปให้หมดเรื่องสิ้นราว

...แต่เพราะเพื่อถังฮวง มันไม่ยอมจากไป

...ถึงแม้เพียงพบหน้าแวบเดียว มันก็ไม่ละทิ้งเด็ดขาด

ถังตี้งเจี่ยคัดค้านข้อเสนอของถังนาไซ มันเห็นว่าตนเองติดค้างน้ำใจของฉื่อบู้ ดังนั้นฉื่อบู้สามารถรั้งอยู่ในสาขาห้าทองบิน

แต่ว่ามันพบว่าถังปุกช้วนแสดงท่าทีไม่เป็นมิตรต่อมัน ลุ้ยเป่ากวงกับลุ้ยเปี่ยงก็จับตาดูมัน ผู้ที่มันกลัวเกรงมิใช่คนเหล่านี้ หากแต่เป็นลุ้ยอีซิ่งที่เงียบขรึม คล้ายไม่ได้สังเกตสนใจมัน นับตั้งแต่มันเข้าสู่หมู่ตึกเกียงเท้าน้ำ มันไม่เคยพบพานหน้าหัวหน้าใหญ่ฮวยเตี้ยมง้วย กลับพบเห็นกงจื้อสามไหอุนเยียกอั้งที่ร่ำสุราเมามายอยู่เสมอ หากทว่าบุคคลที่มันต้องการพบที่สุด ยังไม่ได้ประสบพบพาน...

มันยอมเสี่ยงอันตรายมาถึงที่นี้ กระทำเรื่องราวที่ไม่ต้องกระทำ ทั้งอาจชักนำเภทภัยถึงแก่ชีวิตได้ทุกเมื่อ แต่ว่าจนบัดนี้ยังไม่พบหน้าผู้ที่มันต้องการพบ โกวเนี้ยนั้นที่แท้อยู่ที่ใด? นางยังขังรอยลักยิ้มที่ข้างแก้มมุมปากประดับด้วยรอยยิ้มน้อยๆ ในใจนึกถึงเราหรือไม่?

ฉื่อบู้* ทบทวนหวนนึก มันมาเพื่อนาง มันมีชีวิตอยู่เพื่อนาง มันเห็นว่านี่เป็นการร่ายรำเพียงลำพังฉากหนึ่ง มันร่ายรำเพื่อนาง แต่ว่าสุดท้ายอาจไม่มีอันใดทั้งสิ้น

นางมักปรากฏขึ้นในฝันของมัน หากลืมเลือนนาง มันจะสูญเสียความทรงจำ และไม่มีความฝันอีก คล้ายกับว่านางแย้มยิ้มต่อมันครั้งเดียวจะสร้างความเบิกบานใจแก่มันสักหกเดือนหนึ่งปี ขอเพียงนางบอกต่อมันว่าขอให้ท่านมีความสุข มันจะมีความสุขขึ้นมา

ถึงแม้ว่ามันร่ายรำเพียงลำพัง มิใช่ร่ายรำร่วมกัน ร่ายรำผ่านแดนกังหนำ รูปโฉมโนมพรรณนั้นไหนเลยลืมเลือนได้...ถังฮวง...ถังฮวง

---

* *คำบู้แปลว่าร่ายรำ*

ท่านยังสบายดีหรือ? ท่านทราบหรือไม่ว่าเราคิดถึงท่าน?

ขณะที่มันอดรนทนรอ เผชิญการเคี่ยวกรำอันเนื่องมาจากความคิดถึง มีอยู่วันหนึ่งลุ้ยอีซิ่งพลันกล่าวกับมันว่า "ท่านไปตรวจดูสระบัวที่ลานตึกหน้าเรือนย้ายความหอม กลไกภายในคล้ายเสียหาย กระแสน้ำไม่สามารถไหลวนกลับมา"

หน้าที่นี้หาแปลกพิเศษไม่

ที่ผ่านมาท่าร่างของฉื่อบู้คล้ายเมฆลอยเลื่อนสายน้ำไหล พอขึ้นฝั่งสามารถร่ายรำ เมื่อลงน้ำแหวกว่ายด้วยความชำนาญ

ถังเซี่ยวโกย *(ลูกไก่)* ชักนำมันมายังสวนอันร่มรื่น บอกว่าจะไปปลดทุกข์เบา ทิ้งให้ฉื่อบู้อยู่ที่ลานตึกเพียงลำพัง สระบัวเงียบสงัด ใบบัวพอสั่นไหว คล้ายกับตัดแสงแยกเงาออกเป็นชิ้นๆ แมลงปอแดงตัวหนึ่งบินเฉียงๆ มาตามลม นำความฝันใฝ่ของมันมา

มันได้ยินบทเพลงนั้น คล้ายกับดังจากในน้ำ ภายในมีวิญญาณดวงหนึ่งครวญเพลงเบาๆ

มันแทบเข้าใจว่าอยู่ในความฝัน

...คล้ายความฝันคล้ายภาพหลอน มันเหลือบแลเห็นเงาร่างอันแช่มช้อยที่อยู่ฝั่งตรงข้ามกับสระบัว

ตอนที่ 11
คล้ายคนละยุคสมัย

มันพอพบเห็นนาง ปฏิกิริยาประการแรกคือ ***'เราพบกับนาง ในที่สุดเราพบกับนางแล้ว...'***

แต่ว่าปฏิกิริยาที่ตามมาคือ *'ระวัง ไม่อาจชะล่าใจ ต้องมีคนจับตาดูพวกเรา หากว่าเผยพิรุธความพยายามที่แล้วมามิเพียงสูญสลายสิ้น ทั้งยังสร้างความลำบากแก่ถังฮวง'*

หลังจากที่เข้าสู่หมู่ตึกเกียงเท้าน้ำ มีอยู่หลายครั้งที่มันแทบถูกฝ่ายตรงข้ามเปิดโปง ภายใต้การถูกจับตาดู และความกดดันให้กระทำเรื่องราวที่ตนเองไม่คิดกระทำ ฉื่อบู้ที่ยืนหยัดโดยไม่ย่นย่อไม่พังทลาย เพียงเพื่อบรรลุจุดประสงค์ประการหนึ่ง นั่นคือช่วยเหลือถังฮวงออกไป

...มันพาตัวเข้าถ้ำเสือ เพียงเพราะเพื่อถังฮวง

...ขอเพียงช่วยเหลือถังฮวงเป็นผลสำเร็จ ต่อให้มลายเป็นผุยผง มันก็ยินยอม

ยามนี้ที่ครุ่นคิดคำนึงถึง ในที่สุดบันดาลให้มันได้พบแล้ว

แต่ว่ามันไม่อาจแสดงความแตกตื่น

ไม่อาจแสดงความยินดี

ถึงกับไม่กล้าทำความรู้จัก

'หากว่าฝ่ายตรงข้ามจงใจให้เราพบกับถังฮวงสังเกตดูว่าเรามีปฏิกิริยาอย่างไร หากแม้นเราพลุ่งพล่านใจ ความพยายามทั้งมวลคงสูญเปล่าแล้ว'

มันข่มความปีติยินดีจนมีเลือดไหลซึมจากเหงือก หัวใจมันกระทบกระแทกกระดูกซี่โครงอย่างรุนแรง นางซูบผอมแล้ว นางซีดเซียวกว่ากาลก่อน เมื่อถูกกักอยู่ที่นี้ นางคงไม่เบิกบานใจ เราสมควรบอกต่อนางอย่างไร เราจะช่วยนางออกไปให้จงได้

ถังฮวงจดจำมันออก ยิ้มออกมาราวพบเห็นญาติสนิท

รูปโฉมดังเช่นดอกท้อ

รอยยิ้มเฉิดฉันใต้แสงอาทิตย์

...นั่นเป็นช่วงเวลาที่ฉื่อบู้รอคอยมาเนิ่นนาน

แต่ว่ายามนี้ได้แต่รักษาความเยือกเย็นไม่ระแคะระคาย ถึงกับไม่แสดงความรู้สึกสงบทางสีหน้า ชูนิ้วชี้ข้างขวาต่อนาง

...นิ้วนี้ถือเป็นการทักทายหรือ?

'ร้อยคำพันคำในนิ้วนี้ ถังฮวงฟังเข้าใจหรือ?'

.....

ไม่เข้าใจ

กบตัวหนึ่งกระโดดลงน้ำ ส่งเสียงฟังราวกับเป็นคำ *'ไม่เข้าใจ'*

ดูจากสีหน้าของถังฮวง คล้ายมองดูแมวที่ซุกซนตัวหนึ่งกำลังตะครุบจับผีเสื้อ

*ถึงแม้เพียงกั้นด้วยสระบัวแห่งหนึ่ง แต่ฉื่อบู้มีความรู้สึกว่าพวกมันคล้ายอยู่คนละยุคสมัย หญิงงามที่อยู่อีกฟากหนึ่งของสายนทีคล้าย**เซี่ยวฮวง***

(ฮวงน้อย) ในยุคถังรุ่งเรืองเฟื่องฟู ส่วนตัวมันโชคร้ายอยู่ในยุคซ้องที่เหี่ยวเฉาโรยรา

ไม่ว่าอย่างไรหลังจากนั้นฉื่อบู้ใช้ความพยายามอย่างเต็มที่ มันเสียเวลามากมาย จนได้รับความไว้วางใจจากถังตึ้งเจี่ย ทำความเข้าใจว่าเดินเข้ามายังที่นี้อย่างไร และเดินออกจากที่นี้อย่างไร มันยังลดทอนความระแวงสงสัยของถังนาไซไปทีละน้อย ทั้งทำความเข้าใจว่าใช้วิธีใดติดต่อกับคนภายนอก

จนบัดนี้มันยังหาตัว *'ไส้ศึก'* ที่ถังเล่าไท้ไถ่กับถังปุยซื้อวางอยู่ในหน่วยงานห้าทองบินไม่พบ แต่ก็สร้างมิตรภาพกับ**ถังเซี่ยวอะ** *(ลูกเป็ด)* ทราบจากปากคำของอีกฝ่ายว่าถังฮวงฟื้นฟูพลังฝีมือแล้ว แต่เนื่องเพราะเจ็บป่วย จนบัดนี้ยังไม่ทุเลา โรคนี้ไม่อาจปะทะลม ไม่อาจรอนแรมเดินทางไกล ไม่เช่นนั้นจะสลบเหมือดไป ดังนั้นถังฮวงได้แต่รั้งอยู่ที่นี้ รอจนอาการดีขึ้นค่อยจากไป

ฉื่อบู้ทราบว่าพวกมันไม่ปล่อยให้ถังฮวงหายดี

มันต้องแจ้งต่อถังฮวง แต่ตอนนี้ยังไม่ถึงเวลา

มันเฝ้ารอคอยโอกาส

...ถังฮวงป่วยหนัก มันไม่อาจเสี่ยงอันตราย

...หากเพียงมันคนเดียว อื่นๆ อาจทำไม่ได้ แต่หากคิดไปจากที่นี้ยังไม่ยากนัก

มันเพียงพยายามส่ง *"ข่าว"* ออกไป

...ถังปุยซื้อไม่ต้องการให้มันล่วงรู้สายที่วางอยู่ในหน่วยงานห้าทองบิน แต่ต้องทราบข่าวที่ฉื่อบู้ส่งออกไปจากที่นี้ เนื่องเพราะข่าวคราวเหล่านี้คือข้อมูลของศัตรู

นอกจากถังปุยซื้อแห่งหมู่บ้านจึงเท้าปักแล้ว ฉื่อบู้ทราบว่ามันยังมีสหายที่สามารถไว้วางใจคนหนึ่ง นำกำลังไพร่พลจำนวนหนึ่งรอฟังข่าวของมัน ห่วงใยความปลอดภัยของมัน

นั่นย่อมเป็นต้าอ๋องภูเขา

...ขณะที่ตกลงดำเนินแผนการ ต้าอ๋องภูเขาตบไหล่มันโดยแรงกล่าวว่า *"อย่าลืมว่าที่เบื้องนอกยังมีเราต้าอ๋องภูเขา"* ขณะกล่าวมันใช้ดวงตาจ้องมองไปในดวงตาของฉื่อบู้ จนบัดนี้ฉื่อบู้คล้ายยังรู้สึกถึงคลื่นความร้อนและความเจ็บปวดในดวงตาและที่หัวไหล่

มันทราบว่าต้าอ๋องภูเขาแม้รังเกียจสตรี แต่ก็เป็นลูกผู้ชายที่กอปรด้วยน้ำใจไมตรี ความระอุคุกรุ่นและความฮึกเหิมห้าวหาญ

มันทราบว่าที่ต้าอ๋องภูเขากล่าวเป็นคำพูดจากใจ

วิธีการติดต่อส่งข่าวกับภายนอกของฉื่อบู้แปลกพิเศษยิ่ง

...ถึงแม้สาขาห้าทองบินแห่งนี้รักษาการณ์อย่างเข้มงวด ต่อให้นกพิราบสักตัวไม่อาจบินเข้ามา สุนัขแสนรู้สักตัวก็ไม่อาจเล็ดลอดออกไป แต่ว่าฉื่อบู้มีวิธีการรักษาการติดต่อกับโลกภายนอก

มันพึ่งพามด

เป็นมดแดง

...มดตัวเล็กๆ มีขีดความสามารถใหญ่หลวง

มดตัวหนึ่งคาบข้าวสารเม็ดหนึ่ง

มันแกะสลักอักษรตัวหนึ่งบนข้าวสารแต่ละเม็ด

ความสามารถประจำตัวของมันคือฝึกนกปลาและมด

การแกะสลักอักษรบนเม็ดข้าว ยิ่งเป็นไม้ตายประจำตัวของมัน

...ดังนั้นมันสามารถใช้สอยมดคาบเม็ดข้าวที่แกะสลักอักษรตัวแล้ว

ตัวเล่าออกไป ที่เบื้องนอกย่อมมีคนรอรับ

ต้าอ๋องภูเขาส่งขุนพลซ้ายเล่าฮื้อกับขุนพลขวาเซี่ยวงี้มา ส่วนถังปุยซื้อส่งนางแอ่นชอนไชฟ้าถังชุยชุยซุ่มอยู่ละแวกใกล้เคียง ทั้งวางกำลังคนไว้

ดังนั้นฉื่อบู้เค้นสมองความคิด ตั้งอกตั้งใจ นึกหาวิธีการ ดำเนินแผนทั้งมวลเพื่อเตรียมการเรื่องหนึ่ง

...ทำอย่างไรจึงช่วยเหลือถังฮวงออกไปโดยปลอดภัย

เพื่อไม่เผยพิรุธ มันตกลงใจว่ารักษาความเยือกเย็นไว้

...ไม่ถึงขั้นสุดท้าย ถึงกับไม่อาจให้ถังฮวงล่วงรู้

อย่างน้อยด้วยนิสัยใจคอของถังฮวง ขอเพียงนางไม่ทราบว่าคนที่อยู่ข้างกายล้วนเป็นบุคคลที่คิดร้ายต่อนาง นางกลับสงบจิตใจ ไม่เกิดเหตุแทรกซ้อนขึ้น

ฉื่อบู้อดรนทนรอ

รอถึงวันนั้น

...วันที่จะช่วยถังฮวงออกไป

.....

วันนั้นจะมาถึงเมื่อใด?

ที่แท้มีวันนั้นหรือไม่?

แต่ว่าถังฮวงหาล่วงรู้เรื่องเหล่านี้ไม่

นางไม่ทราบว่าเรื่องราวจะซับซ้อนยอกย้อนถึงเพียงนี้

...นางเห็นว่าทั้งหมดล้วนดีต่อนาง เพียงแต่ตัวเองใช้การไม่ได้ปล่อยให้โรคภัยรังควานไม่เลิกรา นางคิดกลับป้อมตระกูลถัง นางคิดท่องยุทธจักร แต่ถังนาไซห้ามปรามไว้ ถังตี้งเจี่ยก็ไม่เห็นด้วย นางเชื่อว่าพวกมันล้วนหวังดีต่อนาง นางเพียงมีความรู้สึกว่าถูกผู้คนจับตาดู

เป็นผู้ใดจับตาดูนาง? หากให้อธิบายหามีเหตุผลไม่ เพียงเป็นความรู้สึกประการหนึ่ง

แต่ว่านางเป็นสตรีที่มีลางสังหรณ์อันปราดเปรียว เพราะความรู้สึกเช่นนี้ นางยอมที่จะไม่ฝึกซ้อมวิชาสะบัดหมึกถ่ายทอดสำนึกกับเว้นพื้นที่จารึกบทกวี ซึ่งเป็นไม้ตายอาวุธลับสองแขนง...ถึงแม้ว่าวิชาอาวุธลับสองแขนงนี้ต้องฝึกซ้อมอยู่ทุกวันโดยไม่ว่างเว้น ต้องฝึกซ้อมจนเกิดความชำนาญ เฉกเช่นใช้ฟันขบเคี้ยวอาหาร เพื่อให้กระเพาะย่อยสลายจึงจะใช้ออกได้ตามใจปรารถนาก็ตาม

แต่ว่านางมีความรู้สึกว่า *'มีคนเฝ้าจับตาดูเรา'*

...ไม้ตายทั้งสองแขนงนี้เป็นความลับขั้นสุดยอดของสำนักถัง หากเปิดเผยออกไป ตามกฎของสำนักมีโทษตายสถานเดียว คราก่อน**ฉิกเปียเฮีย** *(ลูกพี่ลูกน้องที่เป็นชายคนที่เจ็ด)* ของนางนามถังคิ้ว เพราะเปิดเผยวิธีจัดสร้าง**ซิมอู่โชยโชยเปีย** *(ลูกดอกพันเงื่อนหัวใจ)* ดังนั้นถูกลงโทษประหารชีวิต

ประการนี้สร้างความประหวั่นพรั่นใจแก่ถังฮวง

ดังนั้นนางไม่ได้ฝึกซ้อมอาวุธลับทั้งสองแขนงนี้ ในสภาพแวดล้อมที่แปลกถิ่น ถึงแม้ว่าจะเริ่มคุ้นเคยทีละน้อยก็ตาม

พลังฝีมือของนางแม้ฟื้นฟูสามารถโคจรพลังใช้กำลัง แต่พื้นฐานพลังลมปราณยังอ่อนล้ายิ่ง

นี่สร้างความท้อแท้ใจแก่นาง

...วันนั้นที่ริมสระบัว นางเห็นคนผู้นั้น ความจริงรู้จักกันชัดๆ แต่มันกลับแสร้งแกล้งทำท่า ทั้งชูนิ้วมือต่อตัวเองนิ้วหนึ่ง ไม่ทราบหมายความว่ากระไร อาจบางทีคราก่อนมันพ่ายแพ้แก่ตัวเอง จึงไม่สะดวกกับการพบกับนาง

เพิ่งว่างเว้นไม่ได้ออกท่องยุทธจักรช่วงหนึ่ง ดูเหมือนว่าไม่เป็นเช่นเดิม ทุกสิ่งล้วนเปลี่ยนไป ถังฮวงนึกถึงตอนนี้ ยิ่งกลัดกลุ้มใจกว่าเดิม ...ไม่ทราบเมื่อใดอาการป่วยนี้จึงทุเลาหายดี?

หลังจากนั้นค่อยพบหน้าคนที่อยู่ฝั่งตรงข้ามกับสระบัวนั้นบ่อยขึ้น ท่าทางค่อยเป็นธรรมชาติกว่าเดิม แต่ว่าถังฮวงรู้สึกว่ามันมีท่าทีลับๆ ล่อๆ มักรอให้ไม่มีผู้อื่นอยู่ด้วย ค่อยเข้ามาสนทนาอยู่หลายคำ

"ถังโกวเนี้ย ยังจำข้าพเจ้าได้หรือไม่? ข้าพเจ้าคือฉื่อบู้"

ถังฮวงความจริงไม่แยแสสนใจมัน แต่เห็นมันข่มความพลุ่งพล่านจนหน้าแดงก่ำ สุ้มเสียงก็สั่นสะท้าน จึงไม่อาจหักใจกล่าวว่า "ฉื่อ...บู้? ใช่แล้ว ท่านเป็นคนที่ทางหนึ่งเต้นรำทางหนึ่งซัดอาวุธลับ แต่ยังพ่ายแพ้แก่ข้าพเจ้า" นางกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "หลังจากนั้นท่านคอยปรบมือให้กับข้าพเจ้าตลอดเวลา"

ฉื่อบู้พอเห็นถังฮวงจดจำมันได้ ถึงกับพลุ่งพล่านใจจนน้ำตาคลอเบ้า

ถังฮวงถามอย่างยิ้มแย้มว่า "วันนั้นข้าพเจ้าคิดทักทายท่าน แต่ว่าท่านทำท่าประหลาดพิกล คล้ายไม่รู้จักกัน ใช่แล้ว หลังการประลองที่เก๋งเจ่กฮวงเต้ง ท่านไปยังที่ใด? ใช่ขึ้นเวทีลุยไถอีก พบกับความพ่ายแพ้ซ้ำสองหรือไม่?"

ถังฮวงถามโดยปราศจากข้อกริ่งเกรง

แต่ฉื่อบู้ยามกะทันหันไม่อาจตอบได้

...ยังคงไม่เปลี่ยนแปลง คนผู้นี้หากมิใช่ครึ่งบ้าครึ่งเสียสติ ก็ต้องพิกลพิการ มิใช่น้ำตาคลอเบ้า ก็หน้าแดงก่ำ พูดจาอ้ำๆ อึ้งๆ มีต้นไม่มีปลาย ปรกติแอบๆ ซ่อนๆ ลับๆ ล่อๆ ยามใดที่ให้ความสนใจมัน มันก็คล้ายกับจะร้องไห้ออกมา ยังคงระวังป้องกันให้มากไว้

นางตั้งใจว่าครั้งหน้าพบกับฮวยเตี้ยมง้วยจะสอบถามว่านี่เป็นคน

เยี่ยงไร อย่าให้ผู้อื่นปะปนเข้ามาก่อเรื่องในสถานที่สำคัญของตระกูลใหญ่ทั้งสาม

นางเพียงคิดสอบถามฮวยเตี้ยมง้วย ไม่คิดถามไถ่**ตึงแก** *(หัวหน้า)* อีกสี่ท่าน นางเห็นว่าลุ้ยอีซิ่งลึกซึ้งเกินไป ถังตึ้งเจี่ยใจร้อนเกินไป ถังนาไซมักไม่ให้คำตอบที่แน่ชัด อุนเยียกอั้งก็เอาแต่ดื่มสุรา มิน่าเล่าแม้แต่โรคของนาง มันยังรักษาไม่ได้...ยังคงสนทนากับฮวยเตี้ยมง้วยถูกคอกว่า

...นอกจากว่ายามสนทนาไม่มองดูผู้คน ราวกับว่านางไม่งดงามพอให้มันเหลือบแลแล้ว ฮวยเตี้ยมง้วยมีอัธยาศัยไมตรีอันดี ไม่เคยวางก้ามมาก่อน มิหนำซ้ำหลังจากที่ไป "กราบพบ" ครั้งนั้น ฮวยเตี้ยมง้วยมักมาที่เรือนย้ายความหอม มากกว่านางไปหามันที่บ้านมีชีวิต

ถังฮวงนึกถึงเรื่องนี้ไม่ลืมเลือน

แต่ว่าพอพบหน้าฮวยเตี้ยมง้วยอีก นางกลับไม่ได้ถามไถ่

...เนื่องเพราะการ "พบหน้า" ครั้งนี้ พอประสบพบหน้าก็ลงมือ ถังฮวงยามอับอายร้อนรุ่ม ไหนเลยนึกถึงฉื่อบู้ที่อาภัพอับโชค?

ฉื่อบู้กลับไม่ลืมเลือน

ครั้งแรกที่ฉื่อบู้พบกับถังฮวง เหลือบเห็นดอกไม้ก่อน กลีบดอกสีขาวคล้ายนิ้วมือห้านิ้ว ถือถ้วยหยกใบหนึ่ง ต่อจากนั้นมันพบว่านั่นมิใช่ดอกไม้ หากแต่เป็นนิ้วมือจริงๆ

ตอนนั้นถังฮวงกำลังเด็ดดอกไม้ขาวช่อหนึ่ง แสงอาทิตย์คัดกรองผ่านพุ่มใบลงมา สะท้อนใบหน้าถังฮวงเป็นเงาประกายชนิดหนึ่ง คล้ายช่วงเหตุการณ์ที่ยากลืมเลือนในวัยเด็ก สีหน้าของถังฮวงก็ฉายแววไร้เดียงสาและองอาจ ลูกตาดำกับตาขาวแบ่งแยกอย่างชัดเจน ข้างริมฝีปากที่เม้มสนิท ปรากฏรอยลักยิ้มอันอ่อนหวานสองรอย...*อันความดื้อดึงยืนกรานกับแง่งอนยินดี ความจริงไม่สามารถหลอมรวมเข้าด้วยกัน แต่กลับปรากฏบนวงพักตร์นั้นอย่างชัดแจ้ง*

ภายหลังประหวัดหวนนึก ฉื่อบู้ค่อยเข้าใจว่านั่นเป็นความตื่นตะลึง เป็นความตื่นตะลึงต่อความงาม

...เพราะความงามที่สร้างความตื่นตะลึงนี้ นับแต่นั้นมาฉื่อบู้ไม่อาจไถ่ถอนตัวเอง มันก็ไม่ต้องการไถ่ถอนตัวเอง รูปโฉมโนมพรรณนั้นไหนเลยลืมเลือนได้?

แต่ถังฮวงไม่ทราบว่าตัวเองสร้างความตื่นตะลึงแก่บุรุษ

...เนื่องเพราะนางเป็นสตรี

สตรีน้อยครั้งจะ *"ตื่นตะลึงต่อความงามของบุรุษ"*

...ซึ่งความจริงบุรุษอย่างมากบันดาลให้ผู้คนหลงรัก เทิดทูน หวั่นไหวใจ น้อยครั้งจะสร้างความตื่นตะลึงต่อผู้คน

ตัวถังฮวงเองพอพบพานสตรีที่งามเฉิดฉัน กลับตื่นตะลึงต่อความงามของอีกฝ่าย

ถึงแม้ว่านางไม่ทราบเรื่องที่บุรุษจะหลงรักนางถึงเพียงนี้ แต่ว่านางยังเชื่อมั่นในตัวเอง...ครั้งนั้นที่เก๋งเจ่กฮวงเต้ง ขณะที่นางอาบน้ำชำระกาย ชายหนุ่มที่ประพฤติแหลกเหลวเหล่านั้นบุกรุกเข้ามา ถึงแม้นางให้พวกมันได้รับความลำบาก อีกทั้งแน่ใจว่านางปกปิดอย่างมิดชิด พวกมันไม่เห็นอันใด แต่นางยังยึดถือเป็นความอัปยศอันยิ่งใหญ่ พอนึกถึงยังเกิดความอับอาย

ดีที่นางเป็นธิดาบู๊ลิ้ม ที่แล้วมาประพฤติอย่างอาจหาญ ถึงแม้เจ็บแค้น แต่ไม่เห็นว่านั่นเป็นเรื่องราวใหญ่โตอันใด

เพียงแต่นับแต่นั้นเป็นต้นมา เวลาที่นางอาบน้ำชำระกาย จะระมัด

ระวังตัวกว่าเดิม

นางไม่ต้องการให้เกิดสภาพอันกระอักกระอ่วนขึ้นอีก

นางสัตย์สาบานในใจ *'หากมีบุรุษบุกรุกเข้ามาอีก หากว่ามันมิใช่สามีของเรา เราจะควักลูกตาของมันออกมา'*

สุดท้ายมีคนบุกรุกเข้ามาจริงๆ

ที่แล้วมาหมู่ตึกเกียงเท้าน้ำรักษาการณ์อย่างเข้มงวด ผู้ใดกล้าบุกรุกเข้ามา? อีกประการที่หน้าห้องอาบน้ำยังมีถังเซี่ยวโกยกับถังเซี่ยวอะคอยเฝ้ารักษา ถึงแม้ถังฮวงจะล้มป่วย แต่ก็รักษาอารมณ์ที่แจ่มใส ที่ผ่านมาปลงได้ตก เห็นซึ้งกระจ่าง นางจึงไม่ปล่อยให้ความรู้สึกที่ว่าถูกคน *'จับตามอง'* อยู่ตลอดเวลา ทำให้ตัวเองนึกหวาดผวา ราววิหคหวาดเกาทัณฑ์

...คนผู้หนึ่งหากตกอยู่ใต้เงาทะมึน ถึงแม้เป็นช่วงเวลาแห่งความสุข ก็ไม่สุขสำราญ

ถังฮวงเมื่อเข้าสู่ยุทธจักร ก็ตัดสินใจตกลงใจแน่วแน่ว่าจะยกขึ้นวางลงได้ หากว่ายกขึ้นแต่วางลงไม่ได้ อย่างนั้นก็ไม่ต้องวางลง แต่ว่าหากยกขึ้นแล้ววางไม่ลง ก็ไม่ต้องวางแล้ว เมื่อครุ่นคิดเช่นนี้ ก็ไม่มีใดต้องยกขึ้นวางลงอีก

เช่นนี้ดีที่สุด

...เมื่อใจกว้างย่อมอยู่ว่าง

แต่ว่าครั้งนี้ไม่อาจ *"อยู่ว่าง"*

ถังฮวงชมชอบอาบน้ำชำระกาย

...การอาบน้ำให้ความรู้สึกที่สะอาดสะอ้านแก่ผู้คน

...ขณะที่อาบน้ำ จิตใจย่อมปลอดโปร่งโล่งสบาย

ครั้งนี้ที่ไม่สามารถอยู่ว่าง เป็นเพราะประตูห้องน้ำพลันถูกกระแทก

ปลิวไปโดยไร้สุ้มไร้เสียง

...มิใช่ถูกกระแทกเปิดออก และมิใช่ถูกกระแทกทำลาย หากทว่าแม้กระแทกปลิวไปยังปราศจากสุ้มเสียง นี่ต้องมีพลังฝีมือขั้นสุดยอดค่อยกระทำได้

...คนผู้หนึ่งผลักเก้าอี้ล้อเลื่อนบุกรุกเข้ามา

...ขณะที่ถังฮวงอาบน้ำชำระกายพลันบุกรุกเข้ามา หรือคิดเกิดเหตุการณ์ตื่นตะลึงต่อความงามอีกครั้ง?

ประตูปลิวกระเด็นกำแพงพังทลาย

ถังฮวงที่อับอายขุ่นเคืองบังเกิดเพลิงอำมหิตขึ้น

นางโกรธเคืองผู้อื่นรบกวนการนอนของนาง ยิ่งไม่ชมชอบที่ตอนอาบน้ำชำระกายมีคนบุกรุกเข้ามา

อย่าว่าแต่นั่นเป็นบุรุษผู้หนึ่ง ส่วนนางเพิ่งผ่านเหตุการณ์อันน่าแค้นใจที่เก๋งเจ่กฮวงเต้งมา

ดังนั้นวันนี้นางไม่ไว้ไมตรีอีก

...หลังจากเกิดเหตุการณ์ที่เก๋งเจ่กฮวงเต้ง ถึงแม้ตอนที่อาบน้ำ นางก็จัดวางอาวุธลับในตำแหน่งที่เอื้อมมือถึง

ตอนนี้พอดีใช้ออกได้

นางไม่ได้ใช้อาวุธลับมานานแล้ว

ถึงกับไม่ได้ฝึกซ้อมเป็นเวลานาน

...แต่ว่ามีคนประเภทหนึ่งไม่แน่ว่าต้องหมั่นฝึกซ้อม จึงพบกับความสำเร็จ หากทว่าเขาหรือนางกอปรด้วยพรสวรรค์ที่ติดตัวมาแต่กำเนิด ถึงแม้ไม่ขยันหมั่นเพียร แต่พอลงมือยังเป็นยอดฝีมือผู้หนึ่ง

ถังฮวงเป็นคนประเภทนี้

...แต่ว่าคิดประสบความสำเร็จไม่ยากนัก หากกอปรด้วยสติปัญญาอยู่บ้าง ตลอดจนความขยันหมั่นเพียรอยู่บ้างก็กระทำได้ แต่หากคิดประสบความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ ต้องพึ่งพาความขยันหมั่นเพียรอย่างยิ่งยวดและพรสวรรค์ที่เหนือคนแล้ว

...ถังฮวงเล่า?

พริบตาที่ถังฮวงลงมือ ก็เห็นชัดตาว่าผู้มาเป็นใคร

...เป็นบุรุษผู้หนึ่ง

นางพอใช้อาวุธลับออก ค่อยพบว่าผู้มาเป็นหัวหน้าหมู่ตึกเกียงเท้าน้ำ เป็น**ตั่วตึงแก** *(หัวหน้าใหญ่)* ของสาขาห้าทองบิน ฉายาลูกดอกเจิดจำรัสฮวยเตี้ยมง้วย

พริบตานั้นถังฮวงนึกเสียใจอยู่บ้างที่ใช้ขวานสะบัดหมึกออกไป

.....

'ฮวยเตี้ยมง้วยที่สมควรตาย'

'มันคล้ายมองไม่เห็นขวานบิน'

'มันเพียงใช้สายตาที่เวิ้งว่างเปล่ามองดูตัวเอง'

ถังฮวงทั้งโกรธแค้นทั้งเคืองขุ่น แต่ก็ไม่คิดฆ่าคนผู้นี้ หากทว่าฮวยเตี้ยมง้วยคล้ายมองไม่เห็นอาวุธลับ ถึงกับไม่เห็นเรือนร่างของถังฮวง สายตาเวิ้งว่างเปล่าคล้ายมองผ่านถังฮวง มองไปยังผนังกำแพงที่ด้านหลังถังฮวง ยิ่งคล้ายกับมองทะลุผนังกำแพง มองไปยังสถานอันไกลโพ้น

พริบตานี้ถังฮวงถึงกับคิดร่ำร้องออกมาว่า "มองอันใด ยังมิรีบหลบอีก?"

ตอนที่ 12
ลูกธนูอันงดงาม

ฮวยเตี้ยมง้วยไม่ได้ถลันหลบ

มันยังนั่งอยู่บนเก้าอี้ราวกับถูกจับตรึงเอาไว้

แววตาของมันยังคงอ้างว้างและหม่นหมอง

อาจบางทีพริบตานั้นมัน *"กระทำ"* เรื่องหนึ่ง

...ที่ใช้คำว่า *"อาจบางที"* เนื่องเพราะถังฮวงไม่ทราบว่าในสถานการณ์เช่นนี้ ที่แท้เป็นฮวยเตี้ยมง้วย *"กระทำ"* หรือไม่ ถึงกับไม่ทราบว่าใช่เป็น *"การกระทำของคน"* หรือไม่

เสื้อผ้าที่ทรวงอกของมันพลันเบ่งพองขึ้น คล้อยฟองอากาศฟองหนึ่ง เสียงทึบเมื่อขวานบินปักใส่เสื้อผ้าส่วนที่เบ่งพองขึ้น คล้ายกับงูพิษที่ถูกดึงส่วนหลังออก พลังจู่โจมสูญสลายสิ้น

ฮวยเตี้ยมง้วยผงกศีรษะกล่าวว่า "ขวานบินอันยอดเยี่ยม"

ถังฮวงอับอายขุ่นเคืองถึงที่สุด กระซากเสียงว่า "น่าเสียดายที่ฆ่าท่านไม่ได้"

ฮวยเตี้ยมง้วยกลับถามว่า "ท่านไม่มีเรื่องใดกระมัง?"

ถังฮวงสวนคำว่า "ท่านจึงมีเรื่อง" นางกล่าวสำทับว่า "ข้าพเจ้ายังมีลูกธนู หากท่านมองดูอีก ข้าพเจ้าจะยิงดวงตาท่านให้บอดไป"

ฮวยเตี้ยมง้วยงงงันวูบ ทวนคำ "มองดู?" กล่าวถามว่า "มองดูอะไร?"

ถังฮวงขุ่นแค้นถึงที่สุด

...ดูจากสีหน้าฮวยเตี้ยมง้วย คล้ายมองไม่เห็นอันใด

...ฟังจากน้ำเสียงฮวยเตี้ยมง้วย สิ่งที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้าไม่คู่ควรกับการเหลือบแล

หญิงสาวที่งดงามเช่นถังฮวง บวกกับเรือนร่างที่งามเปล่งปลั่งถึงที่สุด ฮวยเตี้ยมง้วยกลับไม่เห็นอยู่ในสายตา ออกจะหยิ่งยโสไปแล้ว

...สำหรับกับหญิงสาวที่งดงามจนบุรุษส่วนใหญ่ที่พบพานล้วนบังเกิดจิตปฏิพัทธ์นางหนึ่ง ถึงแม้ว่าการถูกบุรุษพบเห็นร่างเปลือยของนางจะสร้างความอับอายโกรธเคืองแก่นาง แต่ที่สร้างความโกรธแค้นแก่นางยิ่งกว่าคือ คนผู้นั้นคล้ายกับมองดูเก้าอี้ภายในห้องตัวหนึ่ง ยังคงวางตัวเป็นปรกติ ปราศจากความยินดียินร้ายอันใด

'ความอัปยศนี้จะทนทานได้อย่างไร'

ในที่สุดนางยิงลูกธนูออกไป

เนื่องเพราะพลุ่งพล่านใจเกินไป หรืออาจบางทีนางว่างเว้นจากการฝึกซ้อมไปนาน ขณะที่ยิงลูกธนูออก ปรากฏสะเก็ดน้ำกระเซ็นซ่าน

สะเก็ดน้ำพอดีบดบังสายตาผู้คน

ลูกธนูมุ่งใส่ดวงตาทั้งสองของฮวยเตี้ยมง้วย

ลูกธนูแฝงสะเก็ดน้ำพราวพรั่ง ช่างน่าดูถึงเพียงนั้น

...ลูกธนูสีแดงเล็กๆ ยังไม่ทันทำร้ายคนก็แดงราวโลหิต พอลงมือคล้ายเป็นความงามที่น่าตื่นตะลึงฉากหนึ่ง ต่อให้ถูกทำร้ายใต้ลูกธนูของมันก็ถือเป็นความงามที่น่าตื่นตะลึงฉากหนึ่ง

นี่เป็นลูกธนูที่สวยงามน่าดูอย่างแท้จริง

ลูกธนูมาถึงกลางคัน ยังคล้ายคำพร่ำพลอดของคนรัก ตำแหน่งทิศพลันเปลี่ยนไป ลูกธนูข้างซ้ายความจริงมุ่งใส่ดวงตาข้างขวาของผู้คน ลูกธนูข้างขวาความจริงยิงใส่ดวงตาข้างซ้ายของผู้คน ยามนี้กลับสลับตำแหน่งกัน

ถังฮวงพอยิงลูกธนูออก ก็รู้สึกว่าตัวเองลงมือด้วยอำมหิตไป

...อย่างมากเพียงทำร้ายดวงตามันข้างหนึ่งก็พอ

ดูจากลักษณะท่าทางของฮวยเตี้ยมง้วยยังคงเป็นปรกติดังเดิม

มันยังคงคล้ายมองไม่เห็นเรือนร่างของถังฮวง

ยังคงไม่สังเกตเห็นลูกธนูที่คิดจุมพิตดวงตาทั้งสองของมัน

แต่ว่าสีหน้าปรากฏแววที่ฉุกใจได้คิดชนิดหนึ่ง

ถังฮวงใจอ่อนลง แทบส่งเสียงร้องว่า "รีบหลบ ไม่เช่นนั้นจะกลายเป็นตาบอดแล้ว"

...แต่ว่าสุ้มเสียงของนางไหนเลยรวดเร็วเท่ากับลูกธนูของนาง?

.....

ลูกธนูสีแดงเล็กๆ ทั้งสองดอก ใช้ระดับความเร็วที่น่าตระหนกสะท้อนความงามที่น่าตื่นตะลึงของมันออกมา

.....

ในยามนั้นแว่วเสียงขวับขวับ แขนเสื้อซ้ายขวาของฮวยเตี้ยมง้วยปรากฏประกายสีทองสองสายแลบพุ่งออกมา ลูกธนูที่ยิงมาถึงถูกต้านทานเอาไว้ ปักฉึกฉึกในอ่างไม้ที่ถังฮวงใช้อาบน้ำชำระกาย

ประกายสีทองหดหายไปในแขนเสื้อของมันใหม่

มันเอียงใบหู คล้ายสดับฟังอันใด ชั่วครู่จึงกล่าว "ที่แท้ท่านกำลังอาบน้ำ" ต่อจากนั้นถอนดึงขวานเล็กๆ ออกจากเสื้อผ้า จัดวางลงบนพื้น

ต่อจากนั้นมันผลักดันเก้าอี้ล้อเลื่อนกลับออกไปอย่างช้าๆ ทางหนึ่งกล่าวว่า "ขออภัย เราไม่ทราบมาก่อน ดังนั้นเสียมารยาท"

จวบกระทั่งออกพ้นจากประตูห้อง มันยังทิ้งถ้อยคำอันขมขื่นไว้ว่า *"ท่านคงเห็นแล้วว่าเรานอกจากสองเท้าพิการ ทั้งยังเป็นคนตาบอด เราได้ยินผู้คนบอกว่าท่านคับขันอันตราย จึงรีบรุดมา"*

ถังฮวงยามกะทันหันลืมเลือนถอนดึงลูกธนูขึ้นจากถังไม้ และไม่ทราบว่าสมควรอาบน้ำต่อไปหรือไม่?

เมื่อตอนที่มันแรกพบนาง คล้ายคนที่ถูกกักอยู่ในบ่อแห้งขอดผู้หนึ่ง ประกายดาวเป็นสิ่งที่รอคอย แต่ไม่มีความคิดปลิดลงมา จนกระทั่งวันหนึ่งปรากฏหญิงสาวที่เลอโฉมนางหนึ่งบดบังประกายดาวมองดูมันแวบหนึ่ง

มันไม่ทราบว่านางเหลือบมองมันหรือไม่ เพียงทราบว่ามันเห็นนางแล้ว รูปโฉมโนมพรรณที่แลเห็นทำให้มันร่ายรำที่ก้นบ่อราวบ้าคลั่ง ในใจถูกความงามชนิดหนึ่งยึดครองไว้ จนบังเกิดความคิดโบยบิน มันทราบว่าตนเองไม่นับเป็นอย่างไร เมื่อนางลดตัวลงมาเหลือบแล ล้วนเป็นความภาคภูมิใจ ดังนั้นมันรู้สึกว่าตนเองเป็นบุคคลคนหนึ่งแล้ว

รูปโฉมของนางทำให้ผู้คนถูกอารมณ์ความรู้สึกครอบงำ มันเพราะเพื่อสามารถเห็นนาง ดังนั้นไม่เสียดายกับการทุบอิฐรื้อผนัง ทำลายบ่อบ่อนี้ไป

ในเสียงพังครืนลงมา มันค่อยสะท้านตื่นจากความฝัน พบว่ามันยังอยู่ก้นบ่อ

...นางที่อยู่นอกบ่ออันตรธานไปตั้งแต่แรก

สาขาห้าทองบินคือบ่อบ่อใหม่ของมัน

...นี่เป็นบ่อที่ล่อให้มันกระโดดลงไปฆ่าตัวตาย เพราะว่านางอยู่ในบ่อ

เนื่องเพราะนางอยู่ภายในบ่อ ดังนั้นสามารถเห็นนางอยู่เสมอ

มันสามารถใกล้ชิดกับนางทีละน้อย แต่ยังไม่บอกความจริงต่อนาง

เพราะว่ายังไม่ถึงเวลา

มันรู้สึกว่านางไม่เบิกบานใจ

ความเย็นชาของนางสามารถทำลายความยินดีของมันไปจนหมดสิ้น

นางดูไปกอปรด้วยความงามที่อับจนปัญญาชนิดหนึ่ง แต่ความงามเฉิดฉันที่ดูไปคล้ายไม่ตั้งอกตั้งใจนี้ เพียงพอกับการสะกดพิชิตเหล่าผู้กล้าสามารถคร่าชีวิตผู้คน

...ใกล้ถึงเวลาแล้ว

มันใช้ *"มด"* ฝากจดหมายฉบับสุดท้ายของแผนการที่ตั้งชื่อว่า **ปี้ฮิ่ง*** *(มีดสั้นปรากฏ)* ออกไป

จดหมายฉบับสุดท้ายมีใจความว่า "วันขึ้นห้าค่ำเดือนสี่**ยามไห** *(สามถึงห้าทุ่ม)* มีดสั้นปรากฏ"

...ความหมายของคำ *"มีดสั้นปรากฏ"* คือมันจะช่วยเหลือถังฮวงออกไป ขอให้ไปรอรับยังสถานที่นัดหมายกันไว้

...เพื่อป้องกันความผิดพลาด มัน *"จัดส่ง"* จดหมายไปทั้งสิ้นสองเที่ยว

ที่สมควรกระทำมันล้วนกระทำแล้ว

มันฝากความหวังทั้งมวลไว้ที่มด

...มดตัวเล็กๆ

---

* *คำปี้ฮิ่งหากนำไปรวมกับคำโต้วข้งในตอนที่ผ่านมา จะเป็นคำโต้วข้งปี้ฮิ่ง แปลว่าเมื่อคลี่แผนที่ถึงที่สุด มีดสั้นจะปรากฏขึ้น*

ถังฮวงไม่เคยฆ่ามด

ทุกครั้งที่นางจับมดได้ จะคล้ายจับตัวเด็กที่ซุกซน พูดจากับมันอยู่ครึ่งค่อนวัน ต่อจากนั้นคล้ายทำความตกลง บรรลุข้อสัญญาไม่รุกรานต่อกัน ค่อยทิ้งมันลงจากหอ ปล่อยให้มดลอยอยู่ในอากาศ พัดไปตามสายลม จัดฉากการเดินทางที่หวาดเสียวแต่ไม่มีอันตรายฉากหนึ่ง

ฟังว่าแมวตกลงจากที่สูงยังไม่ได้รับบาดเจ็บ มดมีตัวเบายิ่งกว่า ย่อมไม่ได้รับอันตราย หากมิใช่พวกมันมาขโมยขนมเปียะ ผลไม้แช่อิ่มของนาง นางจึงไม่จับตัวพวกมันไว้ เป็นพวกมันละเมิดสนธิสัญญาสุภาพบุรุษ มันไม่รักษาคำมั่น เราก็ไม่ไว้ไมตรี โยนพวกมันลงจากชั้นบนหอ ขู่ขวัญพวกมันสักครา ดูว่าครั้งหน้ามันยังกล้าชักชวนพวกพ้องมารบกวนเราหรือไม่

ถังฮวงเพื่อไม่นึกถึง**ตั่วตึงแก** *(หัวหน้าใหญ่)* ที่เปลือกนอกน่าดูทั้งเป็นคนดี แท้ที่จริงเป็นคนตาบอดผู้หนึ่ง ได้แต่หันไปพูดจากับมด

...บางครั้งพูดจาไม่ลงรอย ยังทะเลาะกับมด

นางความจริงบังเกิดข้อสงสัยประการหนึ่ง มีอยู่หลายครั้งนางเห็นฉื่อบู้ย่อตัวลง ปากพร่ำบ่นพึมพำ แต่บนพื้นไม่มีอันใด มีเพียงมดไม่กี่ตัว หรือมดแถวหนึ่ง...มันกับมด *"ติดต่อค้าขาย"* อันใด?

สุดท้ายนางพบว่ามดตัวหนึ่งแบกข้าวสารเม็ดหนึ่ง นางตาแหลมคม เหลือบเห็นบนเม็ดข้าวคล้ายมีอักษรตัวหนึ่ง

นางบังเกิดความสงสัยอยากรู้ขึ้นมา

นาง *"แย่งชิง"* ข้าวสารที่มดแบกอยู่เม็ดหนึ่ง

...นี่คงเป็นการ *"ปล้นชิงเสบียง"* แล้ว

ต่อจากนั้นนางเห็นบนเม็ดข้าวสลักตัวหนังสือคำ **"ชิว"** *(วัน)*

นางอดรนทนรอ ไม่นานให้หลังก็เห็นมดอีกตัวหนึ่งอ้อมมุมกำแพงมา เม็ดข้าวที่แบกไว้ย่อมถูกถังฮวง *"ปล้นชิง"* ไป

บนข้าวสารเม็ดนี้แกะสลักคำ **"โหงว"** *(ห้า)*

...วันขึ้นห้าค่ำมิใช่วันพรุ่งนี้หรอกหรือ?

ถังฮวงรักษาความเยือกเย็นไว้ สืบเสาะตามขบวนมดไว้ ค้นพบเห็นคำ **"ไห" "ซี้"** *(ยามไห)* ทั้งยังเห็นฉื่อบู้ลับๆ ล่อๆ อยู่ที่ลานตึก *"ส่งมอบ"* ข้าวสารแก่มด

...เด็กน้อยนี้ร้ายกาจมาก

...มันกินในเอาใจออกห่าง กลับกล้าก่อการในกองกำลังผสมของตระกูลถัง ลุ้ย อุน

...มันคงทำหน้าที่ *"ไส้ศึก"*

...ความเคลื่อนไหวนี้แสดงว่าติดต่อกับคนภายนอก

'ตอนแรกมันแสร้งเป็นไม่รู้จักเรา จากนั้นเข้ามาชวนสนทนา พูดจากตะกุกตะกัก ที่แท้มีจุดมุ่งหมาย'

'วันเวลาที่ผ่านมา มีคนลอบจับตาดูเราอยู่ตลอดเวลา หรือว่าเป็นมัน?'

*'มันมิใช่บอกว่า**ยามสุก** (หนึ่งทุ่มถึงสามทุ่ม) คืนนี้จะมาหาเราหรอกหรือ?'*

'ดีที่เราประสบพบเหตุก่อน'

...

ยุทธจักรไม่แบ่งแยกว่าใหญ่หรือเล็ก เมื่อกล้าบุกฝ่าถือเป็นยุทธจักร

ถังฮวงเห็นว่าสาขาห้าทองบินแห่งนี้ก็เป็นยุทธจักรเล็กๆ แห่งหนึ่ง

...แต่ว่านางหาทราบไม่ว่า การ "บุกฝ่า" บางครั้งสามารถสร้างชื่อเสียง แต่บางครากลับก่อกวนเป็นเภทภัย

ในที่สุดฉื่อบู้รอคอยถึงคืนนี้แล้ว

'เราสมควรบอกต่อนางอย่างไรดี?'

'หลังจากที่นางออกไป ยังจะแยแสสนใจเราหรือไม่?'

'นางจะโทษว่าเราปกปิดความจริงต่อนางหรือไม่?'

'ยังมีนางจะเชื่อคำพูดของเราหรือไม่?'

ฉื่อบู้กลัวว่าตนเองพอพบกับถังฮวง ไม่ทราบกล่าวกระไรดี ถึงกับพูดไม่ออก ดังนั้นมันหากระดาษแผ่นหนึ่ง วาดเป็นแผนที่ บอกทางออกทุกสาย ตลอดจนวิธีฝ่าค่ายกลภายในอย่างละเอียด

แต่หลังจากที่จัดทำแล้วเสร็จ มันกลับขยำกระดาษเป็นก้อนกลมขว้างทิ้งกับพื้น ในใจบังเกิดกำลังขวัญประการหนึ่งขึ้น รำพึงในใจ...ฉื่อบู้เจ้าเมื่อกล้าเข้าสู่ถ้ำเสือ เหตุใดไม่กล้าบอกกล่าวต้นสายปลายเหตุต่อหน้าถังโกวเนี้ย นำนางไปจากที่นี้ ยังวาดภาพแผนที่เขียนจดหมายอันใด?

มันตกลงใจว่าจะไม่สร้างโอกาสหลบหนีให้กับตนเอง

มันพกพาโลหิตที่อุ่นระอุ หัวใจที่ร้อนผ่าวและน้ำใจที่ร้อนระอุมุ่งสู่เรือนย้ายความหอม

ยามกะทันหันมันลืมฉีกทำลายเศษกระดาษไป ซึ่งความจริงทุกวัตถุเรื่องราวที่มันมอบต่อถังฮวง หรือว่าสิ่งของที่เกี่ยวข้องกับถังฮวง มันล้วนไม่อาจหักใจทำลายทิ้งไป แม้แต่เสื้อผ้าที่มันสวมใส่เมื่อตอนแรกพบกับถังฮวง ก็ไม่ยอมตัดใจสวมใส่ซ้ำอีก แต่ซักจนสะอาดสะอ้าน พกติดตัวไว้ตลอดเวลา

ตอนที่ 13
การตีกที่เหลวไหล

ถังฮวงยิ้มอย่างอ่อนหวานทักทายว่า "ท่านมาแล้ว"

ฉื่อบู้หัวใจพองโต คล้ายกำลังเต้นรำ มันสงบจิตใจกล่าวว่า "ถังโกวเนี้ย ข้าพเจ้ามายังที่นี้ ความจริงมีคำพูดคิดบอกต่อท่าน..."

ถังฮวงชม้ายมองมัน กล่าวว่า "ท่านย่อมมีคำพูดคิดบอกต่อข้าพเจ้าไม่เช่นนั้นมายังสถานที่นี้ทำอะไร?"

ฉื่อบู้เลียริมฝีปาก สำหรับกับมัน การเลือกสรรถ้อยคำยังหวาดเสียวกว่าการเชิดสิงโตอีก กล่าวว่า "เรื่องราวเป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้าได้รับไหว้วานจากถังปุยซื้อผู้อาวุโส..."

พลันได้ยินสุ้มเสียงที่เมตตาปรานีเสียงหนึ่งดังขึ้นที่นอกชายคาตึกว่า "เจ้าปะปนเข้ามาเป็นไส้ศึก ยังกล้าฉุดลาก**จับลักกอ** *(พี่ที่สิบหก)* มายุ่งเกี่ยวด้วย?"

สุ้มเสียงอีกเสียงหนึ่งกล่าวอย่างขุ่นข้องรำคาญว่า "พร่ำพิไรอันใด? จับตัวมันเอาไว้"

คนกล่าววาจาทั้งสอง หนึ่งเป็นถังนาไซ ซึ่งแคะขี้เล็บในเล็บนิ้ว หนึ่งเป็นถังตึ้งเจี่ย ซึ่งคล้ายพยัคฆ์ร้ายที่ถูกไฟลนหางตัวหนึ่ง

ทั้งสอง *"คุกคาม"* เข้ามาจากเบื้องนอกพร้อมกัน

ขณะที่พวกมันเดินเข้ามา ปรากฏพลังสภาวะชนิดหนึ่งคุกคามคน

ฉื่อบู้มองดูถังฮวงอย่างแตกตื่นลนลาน

ถังฮวงกล่าวด้วยความกระหยิ่มใจว่า "ข้าพเจ้าดูออกแต่แรกว่าท่านปะปนเข้ามาเป็นไส้ศึก เป็นข้าพเจ้าแจ้งต่อ**ถังเจกเจ่ก** *(อาแซ่ถัง)* เอง"

ฉื่อบู้คล้ายได้ยินว่าภายในกายมีวัตถุธาตุใดแตกแหลกสลายไป เมื่อเป็นเช่นนี้คนกลับกลายเป็นพิกลพิการไม่สมประกอบ กลับกระตุ้นไหวพริบปฏิภาณกลับคืนมา

ฉื่อบู้กล่าวเบาๆ อย่างรีบร้อนว่า "ที่ข้าพเจ้ากล่าวเป็นความจริง พวกมันคิดหลอกให้ท่านมอบเคล็ดวิชาอาวุธลับของตระกูลถังออกไป พวกมันยังเป็นคนแพร่พิษ หากท่านไม่เชื่อ ให้ไปที่หอของข้าพเจ้า หาเศษกระดาษที่ขยำจนยับย่นสองแผ่น จะไปถึง**หอเอ็งลิ้วเกาะ** *(หอเหยี่ยวพักพิง)* ที่อยู่หลัง**จุ้ยจ้วยปั่วตึ้ง** *(ครึ่งสระจันทร์วารี)* มองปราดเดียวก็ทราบได้..."

เอ่ยถึงตอนนี้ ถังนาไซกับถังตึ้งเจี่ยมาถึงเบื้องหน้าแล้ว

ถังตึ้งเจี่ยตวาดถามว่า "เจ้าว่าอะไร?"

ฉื่อบู้พลันกล่าวว่า "เป็นลุ้ยเป่ากวงแห่งตึกอสนีบาตแดนกังหนำใช้ข้าพเจ้ามา"

ถังตึ้งเจี่ยกระชากเสียงว่า "เหลวไหล ลุ้ยเป่ากวงอยู่ที่ตึกอสนีบาต รอสักครู่เราจะใช้ให้ลุ้ยเป่ากวงมายืนยันต่อหน้าเจ้า..."

ถังนาไซพลันกล่าวว่า "**เจี่ยกอ** *(พี่เจี่ย)* อย่าได้เปลืองคารมมากความ คร่ากุมตัวไว้ค่อยสอบปากคำ"

ถังตึ้งเจี่ยพลันรู้สึกตัว กล้ำกลืนคำพูดไว้

ถังนาไซถามถังฮวงว่า "หลานเรา เมื่อครู่มันบอกว่าอะไร?"

จิตใจถังฮวงกลับกลายเป็นสับสนว้าวุ่น

นางจะอย่างไรเป็นหญิงสาวที่ฉลาดหลักแหลมนางหนึ่ง

เมื่อได้ยินถังตึ้งเจี่ยพลั้งปากออกมา นางเริ่มนึกถึงคำพูดของฉื่อบู้

ถังฮวงพลันบังเกิดปฏิภาณวูบ กล่าวว่า "ปากสุนัขของมันไม่มีงาช้างงอกเงย มันบอกว่าเป็น**โหงวจับฉิกเจ่ก** *(อาที่ห้าสิบเจ็ด)* ส่งมันมา"

...โหงวจับฉิกเจ่กของนางคือ ถังปุกซ้วน

ถังตึ้งเจี่ยแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า "เหลวไหล"

ถังฮวงกล่าวย้ำว่า "...ไม่แน่ว่าเป็นโหงวจับฉิกเจ่กส่งมันมาจริงๆ"

ถังตึ้งเจี่ยเบิ่งตาโปนโต กล่าวว่า "เหลวไหลใหญ่แล้ว เป็นไปได้อย่างไร?"

ถังฮวงดำเนินแผน *'รับแทนการรุก'* กล่าวว่า "ไฉนเป็นไปไม่ได้ ข้าพเจ้ารู้สึกว่าโหงวจับฉิกเจ่กมีพฤติการณ์..."

ถังตึ้งเจี่ยตวาดตัดบทว่า "ย่อมเป็นไปไม่ได้ เนื่องเพราะ..."

ถังนาไซซึ่งเมตตาปรานีตลอดมา ยามนี้พลันตวาดว่า "เจ้าอุบาทว์ชาติชั่วกล่าวเพ้อเจ้อเหลวไหล คิดโบกกระพือให้เกิดความสับสน ยังไม่รับการจับกุมอีก?"

ฉื่อบู้พลันลอยตัวขึ้น

ที่นี้ไม่อาจรั้งอยู่สืบไป

มันมิใช่คนโง่งม เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ มันได้แต่จากไป แล้วค่อยว่ากล่าว

ท่าร่างมันแผ่วพลิ้ว ทั้งไม่รีบร้อน และไม่รวดเร็วไม่แปลกพิสดารอันใด แต่งดงามอย่างบอกไม่ถูก

งดงามจนไม่คล้ายเป็นวิชาตัวเบา

หากแต่เป็นท่าร่ายรำ

...ในท่วงท่าร่ายรำที่งามถึงที่สุด ฉื่อบู้ซัดเข็มเล็กละเอียดสามสิบเล่ม หินกระสุนสิบสามลูก ลูกดอกห้าเหลี่ยมหกตัว ยังมีประกายเย็นเยียบสายหนึ่ง

อาวุธลับทั้งหมดล้วนจู่โจมใส่ถังนาไซ

เมื่อฉื่อบู้พบว่าถังฮวงเปิดโปงมันเป็น *"ไส้ศึก"* ก็บังเกิดปฏิกิริยาและนึกทบทวนหลายประการ

หนึ่ง มันผิดแล้ว มันสมควรบอกต่อถังฮวงตั้งแต่แรก ไม่เช่นนั้นถังฮวงไม่ทราบว่ามันมายังสาขาห้าทองบินเพื่อช่วยเหลือนาง ตรงกันข้ามกลับเข้าใจว่ามันคิดเป็นศัตรูกับสาขาห้าทองบิน

สอง คิดอธิบายก็ไม่ทันการณ์ แต่มันยังกล่าวคำพูดที่มันคิดกล่าวอย่างทันการณ์ ตอนนี้ไม่อาจอวดความเข้มแข็ง มีแต่หลบหนีออกไปก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว

สาม ในผู้คนเบื้องหน้าทั้งสาม นับถังตึ้งเจี่ยมีฝีมือกล้าแข็งที่สุด แต่ถังนาไซมีไหวพริบปราดเปรียวที่สุด มันพอลงมือ ก็รุกไล่ถังนาไซหอบหายใจไม่ออก ตนเองค่อยมีโอกาสหลบหนี

...ศัตรูมีฝีมือกล้าแข็งเป็นเรื่องรองลงไปสำหรับกับผู้ที่หลบหนีคนหนึ่ง ไหวพริบปฏิภาณของผู้ติดตามยังน่ากลัวยิ่งกว่า

อาวุธลับของมันพอใช้ออก คนก็ *"พัดพลิ้ว"* ออกไป

ถังนาไซขณะจะลงมือ ก็เห็นฉื่อบู้ซัดอาวุธลับหลายสิบเล่มใส่มัน

มันใช้เวลาเพียงชั่วพริบตารับอาวุธลับทั้งหมดไว้

แต่พริบตานั้นฉื่อบู้พุ่งปราดออกจากเรือนย้ายความหอมดุจสายลม

ขณะที่มันพุ่งปราดออกไปได้ ยังพุ่งผ่านข้างกายถังฮวง

ถังฮวงใช้สายตาที่กระจ่างดุจน้ำค้างกลางหาวมองดูมัน ขยับนิ้วมือคราหนึ่ง แต่ไม่ได้ลงมือ

ฉื่อบู้พอประสานกับสายตาของถังฮวง ต้องสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ถังฮวงแม้ไม่ได้ลงมือ แต่เป็นเหตุให้มันชักช้าวูบหนึ่ง

วูบเดียวที่ชักช้า ถังตึ้งเจี่ยตวาดก้อง ซัดอิฐทองออกก้อนหนึ่ง

อิฐทองที่หนาทึบและหนักอึ้ง แหวกฝ่าอากาศเป็นเสียงดัง กระแทกใส่กลางหลังฉื่อบู้

ฉื่อบู้ส่งเสียงร้องก้อง ที่กลางหลังถูกพลังกระแทกใส่ พุ่งโถมไปยังเบื้องหน้า ด้วยระดับความเร็วกว่าตอนแรกนับสิบเท่า

มันพุ่งปราดไปสามวา ค่อยชะงักงันวูบหนึ่ง แต่พลังที่แฝงมากับอิฐทองยังไม่สิ้นสูญ จึงกระโดดออกไปอีกสามวา สองเท้าเพิ่งแตะสัมผัสพื้น พลังหนุนของอิฐทองตามติดมาถึง จึงกระโดดต่อไปอีกสามวา จากนั้นหงายร่างตีลังกา ยื่นมือรับอิฐทองไว้อย่างแยบคาย

ที่แท้มันหยิบยืมพลังที่ถังตึ้งเจี่ยซัดทองบินใส่ ทะลวงออกจากวงล้อม

ถังตึ้งเจี่ยพอเข้าใจเจตนาของอีกฝ่าย ต้องคำรามด้วยโทสะคำหนึ่ง

ฉื่อบู้รับอิฐทองไว้ กล่าวว่า "ขอบคุณมากแล้ว"

ยามนี้มันห่างจากถังตึ้งเจี่ยกับถังนาไซเกือบสิบวา ด้วยวิชาตัวเบาของมัน ถือว่าช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ แต่เมื่อเผชิญศัตรูเข้มแข็ง ภัยอันตรายล้อมรอบ จึงไม่กล้าชะลอชักช้า สูดลมหายใจลึกๆ คิดอาศัยความคุ้นเคยกับขบวนค่ายกลในสวนไม้ดอกนี้ บุกฝ่าออกจากหมู่ตึกเกียงเท้าน้ำในคราเดียว

มันลอยตัวขึ้น พลันถูกผู้คนกดหัวไหล่ไว้ มันคิดหยิบยืมพลังดีดตัวขึ้น หัวเข่าทั้งสองก็ถูกผู้คนบีบรัดไว้ มันยังคิดตีโต้ แต่สองหมัดคล้ายถูกกุญแจเหล็กคล้องไว้ สร้างความหวาดหวั่นพรั่นพรึงแก่มัน แต่สองแก้มถูกบีบเค้นคราหนึ่ง ต้องอ้าปากขึ้น ปรากฏวัตถุสิ่งหนึ่งยัดใส่ปากมัน

ที่เบื้องหน้ามันเพิ่มคนผู้หนึ่ง ลักษณะท่าทีคล้ายดินระเบิดกองหนึ่ง สามารถระเบิดทำลายผู้คนจนแหลกลาญ

คนผู้นั้นกล่าวย้ำทีละคำว่า "เจ้าลองดิ้นรนอีกครา เพียงดิ้นรนครา เดียว เราจะระเบิดเจ้าเป็นผุยผง

หัวใจของฉื่อบู้ตกวูบลง

เย็นเฉียบถึงที่สุด

.....

ลุ้ยอีซิ่ง

ผู้ที่คร่ากุมมันไว้คือสี่กระเซ็นซ่านลุ้ยอีซิ่ง

.....

เมื่อเผชิญกับลุ้ยอีซิ่งไม่ว่าผู้ใดก็หนีไม่รอด

เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ ฉื่อบู้ได้แต่ยอมรับชะตากรรม

ทั้งหมดคุมตัวฉื่อบู้ไป จิตใจของถังฮวงยังสับสนว้าวุ่นไม่คลาย

...อย่างน้อยเปรียบกับสภาพภายในของเรือนย้ายความหอม ซึ่ง ถังเซี่ยวโกยกับถังเซี่ยวอะช่วยกันจัดแจง ยังสับสนยุ่งเหยิงกว่า

นางไม่สามารถลืมเลือนแววตาของฉื่อบู้ตอนที่ถูกคุมตัวจากไปได้

...แววตานั้นที่แท้คิดบอกอันใด?

...กำลังบ่งบอกอันใด?

ฉื่อบู้จากไปแล้ว แต่แววตาคู่นั้นคล้ายยังทิ้งอยู่ที่นี้

ถังฮวงตกลงใจไปชมดูที่**เก๋งเก๊กตี้เต้ง** *(เก๋งสระเบญจมาศ)* ชมดูให้ รู้แน่

ฉื่อบู้ถูกจัดให้พักอยู่ที่ห้องซ้ายมือของเก๋งสระเบญจมาศ

คิดไปยังที่นั้นไม่ยากนัก

...จากเรือนย้ายความหอมถึงเก๋งสระเบญจมาศไม่ได้ก่อตั้งขบวน ค่ายกล หรือจัดเวรยามเฝ้ารักษาการณ์แต่อย่างไร

ปัญหาอยู่ที่ต้องหาข้ออ้างประการหนึ่ง

...อ้างว่าไฉนคิดออกไป?

ถังฮวงกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า "ข้าพเจ้าจะไปหา**ฮวยตั่วตึงแก** *(หัวหน้าที่หนึ่งแซ่ฮวย)"* นางแสร้งกล่าวอย่างโกรธแค้นว่า "มีคนลอบมายัง สถานที่นี้เป็นเวลานาน ทั้งหมดล้วนไม่พบเห็น หากถูกสหายชาวยุทธจักร ล่วงรู้ ไยมิใช่หัวร่อจนหน้าเขียว?"

ถังเซี่ยวโกยกับถังเซี่ยวอะไม่ได้ระแวงสงสัยแต่อย่างไร

ดังนั้นทั้งสองไม่ได้ติดตามนางมา

...อาจบางทีเป็นเพราะถังฮวงกับฮวยเตี้ยมง้วยสนทนาอย่างถูกคอ สนิทสนมคุ้นเคยกว่าผู้อื่น เมื่อถังฮวงบอกว่าจะไปหาฮวยเตี้ยมง้วย ทั้งหมด ก็ไม่ระแวงสงสัยเป็นอื่น หาทราบไม่ว่าหลังจากที่ครั้งก่อนฮวยเตี้ยมง้วย บุกรุกเข้าห้องอาบน้ำของถังฮวง ทั้งสองก็ไม่ได้พบหน้าอีก

...หรืออาจเป็นเพราะค่ำคืนนี้สาขาห้าทองบินสามารถคร่ากุมฉื่อบู้ ที่ปะปนเข้ามาเป็น *"ไส้ศึก"* เป็นความดีความชอบของถังฮวงที่กระซิบบอก *"ความลับ"* ต่อทั้งหมด ดังนั้นคนในที่นี้ไม่สนใจร่องรอยของถังฮวงเท่าใด

เพราะเหตุนี้ถังฮวงสามารถรุดมาถึงห้องหับข้างเก๋งสระเบญจมาศ ก่อนลุ้ยอีซิ่งกับถังตึ้งเจี่ยและถังนาไซ ซึ่งกำลังสอบปากคำฉื่อบู้

นางรุดเข้าห้องซ้ายมือ ค้นหาเศษกระดาษที่ขยำเป็นก้อนกลมจนพบ

กระดาษที่ถูกขยำเป็นก้อนกลมเป็นจดหมายลายมือของฉื่อบู้ และ แผนที่ที่ฉื่อบู้วาดขึ้นมา

หลังจากอ่านจบ นางค่อยทราบว่าเหตุการณ์ต่อสู้ที่นางก่อขึ้น และชมดู

ตั้งแต่ต้นจนจบช่างเหลวไหลถึงเพียงไหน

...ถังฮวง ถังฮวง หากเรื่องทั้งหมดนี้เป็นความจริง ท่านไม่ทราบกระทำเรื่องเหลวไหลถึงเพียงไหน

ตอนที่ 14
ความจริงค่อยกระจ่าง

เพื่อพิสูจน์ยืนยันว่ามีเรื่องเช่นนี้จริงหรือไม่ ถังฮวงตกลงใจหยั่งความตื้นลึกหนาบางดู

นางใช้วิชาตัวเบานางแอ่นทะยานเมฆ เร้นกายมาถึงหอเหยี่ยวพำนัก

...เนื่องเพราะจดจำภาพแผนที่ที่ฉื่อบู้วาดทิ้งไว้ เคลื่อนไหวยามวิกาลจึงไม่กระทบถูกกลไก หรือพลัดตกไปในค่ายกล แต่ถังฮวงก็บังเกิดความเคลือบแคลงสงสัยอยู่บ้าง

...ตัวเองมิใช่ล้มป่วยหรอกหรือ? ขณะที่ใช้วิชาตัวเบา เหตุใดไม่เกิดความรู้สึกว่าลมปราณไม่ต่อเนื่อง พื้นฐานขาดพร่องไป?

นี่แม้เป็นที่น่ายินดี แต่สำหรับถังฮวงซึ่งไม่สบายเป็นเวลานานบังเกิดความประหลาดใจยิ่ง

นางหมอบซุ่มอยู่ข้างครึ่งสระจันทร์วารี ริมหอเหยี่ยวพักพิง แต่ไม่พบเห็นเรื่อง

น่าสงสัยใด และไม่ได้ยินแผนอุบายใด

นางเพียงพบเห็นผู้คนหลายคน ทุกประการก็กระจ่างชัดแจ้ง

...ที่นางพบเห็นย่อมเป็นคน ไม่เช่นนั้นหรือจะเป็นภูตผีด้วย?

เพียงแต่ผู้คนหลายคนที่นางพบเห็น ไม่สมควรพบเห็นในที่นี้

ภายในหอเหยี่ยวพักพิงมีผู้คนสิบกว่าคน ในจำนวนนี้ส่วนใหญ่เป็นมือดีตระกูลลุ้ยกับยอดฝีมือตระกูลถัง รวมทั้งคุณชายสามไหอุนเยียกอั้งต่างพากันดื่มสุราเล่นทายนิ้วมือ สนทนาด้วยเสียงอันดัง

คนเหล่านี้อยู่ที่นี้ไม่น่าประหลาด

แต่ว่ามีผู้คนสามคนอยู่ที่นี้ด้วย สร้างความประหลาดใจแก่ถังฮวง พวกมันคือ...

ลุ้ยเป่ากวง

ถังปุกชัวน

ลุ้ยเปี่ยง

พวกมันมิใช่กลับสำนักไป "รับโทษ" หรอกหรือ? ไฉนปรากฏกายในที่นี้? ดูจากลักษณะท่าทางของพวกมัน คล้ายกับอยู่ที่นี้เป็นเวลานาน มิหนำซ้ำอยู่ที่นี้ตลอดเวลา มิหนำซ้ำยังจะอาศัยอยู่ต่อไป

ถังฮวงเคลือบแคลงสงสัยยิ่ง นางตกลงใจว่าจะสืบสาวข้อเท็จจริงให้กระจ่างชัด

ดังนั้นนางเคลื่อนไหวด้วยความระมัดระวัง ดำน้ำผ่านครึ่งสระจันทร์วารี เคลื่อนไหวตามภาพแผนที่ที่ฉื่อบู้วาดทิ้งไว้ หลบหลีกเวรยามและกลไกตลอดจนค่ายกลต่างๆ มุ่งสู่ซากกำแพงของ**หอกิมโก้วเล้า** *(หอกลองทอง)* ซึ่งอยู่ทางเหนือของหมู่ตึกเกียงเท้าน้ำ

...เนื่องเพราะในจดหมายที่ฉื่อบู้เขียนทิ้งไว้แต่ไม่ได้มอบต่อนาง สุดท้ายถูกนางเก็บได้เขียนบอกว่า ที่ซากปรักหักพังของหอกลองทองมี

คนคอยประสานงานอยู่

...ผู้ใดคอย *"ประสานงาน"* อยู่?

ถังฮวงตกลงใจว่าจะสอบถามคนที่รอประสานงานอยู่ว่า ที่แท้เป็นเรื่องราวใด?

ผู้ใดเป็นคนคอยประสานงาน?

ถังฮวงไม่ทราบ ขณะที่นางหมุนตัวไปโดยที่เข้าใจว่าไม่มีผู้ใดรู้ระแคะระคาย คุณชายสามไหอุนเยียกอั้งที่อยู่ภายในหอพลันเหลียวหน้ามากวาดมองริมสระที่ถังฮวงใช้ซ่อนตัวอยู่แวบหนึ่ง

สีหน้ามันเปี่ยมแววอมโรค ท่าทางมันเมามาย แต่แววตากลับเป็นสีเขียวปัด

เขียวปัดจนน่าหวาดหวั่น

หอกลองทองแขวนกลองสีทองขนาดใหญ่อยู่ใบหนึ่ง

...ขอเพียงเกิดลมพัดใบไม้ไหว มีเหตุผิดปรกติใด เวรยามที่เฝ้ารักษาอยู่ที่นี้จะย่ำกลองเตือนภัย

แต่ว่าค่ำคืนนี้เดือนมืดลมแรง ที่นี้ปราศจากเวรยามรักษาการณ์แม้สักคนเดียว

...ตอนนี้สมควรเป็นต้น**ยามไห** *(ประมาณสามทุ่ม)*

ต่อจากนั้นถังฮวงพบเห็นเวรยามหกคนถูกจี้สกัดจุดไว้ ที่มุมทิศตะวันตกเฉียงใต้ของกำแพงก็ถูกผู้คนเจาะทะลวงเป็นถ้ำโพรงแห่งหนึ่ง

ยามนี้นางต้องตัดสินใจประการหนึ่งประการใด

หนึ่ง นางส่งเสียงร้องตะโกน ผู้คนในสาขาห้าทองบินจะบังเกิดความตื่นตัว สืบเสาะว่าเป็นผู้ใดบุกรุกเข้ามา

สอง นางล่าถอยกลับเรือนย้ายความหอม เนื่องเพราะนางออกมานานเกินไป ถังเซี่ยวโกยกับถังเซี่ยวอะต้องระแวงสงสัย ขอเพียงสร้างความตื่นตัวแก่หัวหน้าต่างๆ ก็ไม่อาจปิดบังเรื่องนี้เอาไว้

สาม ก้าวออกจากซากกำแพง ดูว่านี่เป็นฝีมือของผู้ใด ที่แท้เป็นเรื่องราวใด

.....

ผู้คนถือกำเนิดเกิดมา มีเรื่องมากหลายไม่อนุญาตท่านขบคิดใคร่ครวญ หากแต่ต้องตกลงใจในบัดดล

ถังฮวงตกลงใจว่าจะสืบสาวข้อเท็จจริง

นางก้าวข้าม *"ถ้ำโพรง"* ที่เชิงกำแพงของหอกลองทองออกไป

.....

นางพอก้าวออกจากปากถ้ำโพรง ก็มีคนร้องเรียกว่า "**ฮวงเจ้** *(พี่สาว)* ในที่สุดท่านออกมาแล้ว"

นางเหลียวหน้าไป อดบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจมิได้

นางคาดคิดแต่แรกว่ามีคนรออยู่นอกกำแพง แต่คิดไม่ถึงว่ามีผู้คนมากมายถึงเพียงนี้

...ผู้คนสามสี่สิบคนหมอบซุ่มอยู่ที่นั่นกลั้นลมหายใจเอาไว้ รักษากฎวินัยโดยเคร่งครัด ต่อให้ฟ้าผ่าลงมายังไม่หลบเลี่ยง

ผู้คนที่เรียกหานางเดินใกล้เข้ามา

ถังฮวงถอยห่างไป รักษาความตื่นตัวไว้

คนผู้นั้นชูมือขึ้น แสดงว่าไม่มีเจตนาร้าย ล้วงหินฟอสฟอรัสสองลูกส่องกับใบหน้า เผยเห็นจมูกที่ทั้งโด่งทั้งงองุ้ม ใต้คางมีรอยแผลเป็นสายหนึ่งขับเน้นความเป็นลูกผู้ชายกว่าเดิม

ถังฮวงรู้จักคนผู้นี้ มันมีลำดับรุ่นต่ำกว่านาง แต่เป็นลูกหลานสายตรงของสำนักถัง นามถังชุยชุย

ถังชุยชุยเป็นบุตรชายของถังปุยซื้อ ที่ผ่านมามีการคบหากับถังฮวง ถังฮวงพอเห็นมันก็คลายใจลง

นางคลายความระมัดระวัง ถามว่า "ท่านไฉนอยู่ที่นี่?"

ถังชุยชุยงงงันวูบหนึ่ง

ยามนั้นปรากฏเงาร่างดั่งขุนเขาลูกหนึ่งถลันวูบมาถึง ผู้มากอปรด้วยพลังสภาวะดุจพยัคฆ์เผ่นโผนสร้างความตื่นตระหนกแก่ถังฮวง ภายใต้ประกายหินฟอสฟอรัสเขียวสาดส่อง เห็นคนผู้นี้มีรูปกายแข็งแรงปานพยัคฆ์ ตาโปนปานพยัคฆ์ มาตรว่าลดสุ้มเสียงเบาลง แต่ก็คล้ายพยัคฆ์คำรนว่า "**เซี่ยวฉื่อ** *(ฉื่อน้อย)* เล่า?" กล่าวพลางถลึงตามองถังฮวง ดวงตาทอประกายพิเศษชนิดหนึ่ง

ถังฮวงทวนคำ "เซี่ยวฉื่อ?" กล่าวอย่างสงสัยใจว่า "นี่ที่แท้เป็นเรื่องราวใด?"

ยามนั้นภายในหมู่ตึกเกียงเท้าน้ำ แว่วเสียงร่ำร้องวุ่นวายดังออกมา

ถังชุยชุยกล่าวว่า "ไป พวกเราเดินพลางสนทนาพลาง"

ถังฮวงกลับกล่าวว่า "ไป? ไปยังที่ใด?"

ยามนั้นภายในหมู่ตึกจุดโคมไฟ แว่วเสียงสุนัขเห่าคนตวาดว่าเคลื่อนใกล้เข้ามาทุกขณะ

ถังชุยชุยกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า "เป็นท่านพ่อใช้ให้ข้าพเจ้ามารับตัวฮวงเจ้ ต้าอ๋องภูเขา พวกเราไป"

ชายฉกรรจ์ที่กอปรด้วยลักษณะดั่งพยัคฆ์ร้ายคือต้าอ๋องภูเขาทิกั่งมันแค่นเสียงอย่างเย็นชา ยื่นมือกระชากปกเสื้อของถังชุยชุย กล่าวว่า "เด็กน้อย บิดาจะไปก็ไป เจ้าอย่าได้ออกคำสั่ง"

กล่าวพลางคลายมือออก ตบมือเป็นเสียงดังกล่าวว่า "เราออก

คำสั่งจึงถือเป็นคำสั่ง" จากนั้นกล่าวกับกองกำลังที่หมอบซุ่มอยู่ว่า "ไป"

เสียงขาดคำคนผุดลุกขึ้น ทุกคนเข้มแข็งดุร้าย ความเคลื่อนไหวรวบรัดหมดจดยิ่ง

ในยุทธจักรร่ำลือว่าต้าอ๋องภูเขานำกำลังบุกตีเมือง ปล้นทรัพย์สินคนร่ำรวยที่ได้มาโดยมิชอบ ช่วยเหลือจุนเจือคนยากไร้ ปราบภัยพาลที่สร้างความเดือดร้อนแก่ผู้คน ปลอบขวัญสุจริตชนคนดีงาม คราครั้งนี้ถังฮวงเห็นกับตา ค่อยทราบว่าคำร่ำลือไม่แปลกปลอม

ยามนั้นแม้แต่โคมไฟในหอกลองทองก็สว่างวูบขึ้นมา

ถังฮวงยังคิดถามไถ่ ถังชุยชุยก็เร่งรัดว่า "ไป รีบไป หากยังไม่ไปก็ไม่ทันการณ์แล้ว

พลางจูงม้าพ่วงพีสีพุทรามาตัวหนึ่ง ให้ถังฮวงขึ้นม้า ต้าอ๋องภูเขาพลันกู่ร้องดังยาวนาน ทั้งหมดพลิกตัวขึ้นบนหลังม้า เสียงฝีเท้าม้าคล้ายเภรีในสนามรบ ขบวนคนและม้ามุ่งหน้าขึ้นเหนือไป

ขบวนม้าเพิ่งจากไป ถังนาไซกับถังตี้งเจี่ยก็นำกำลังยี่สิบสามสิบคนกระโดดโลดแล่นมาถึงหน้าถ้ำโพรงเชิงกำแพง เห็นคนและม้าเคลื่อนจากไปราวลมพายุ คิดติดตามก็ไม่ทันการณ์

ถังตี้งเจี่ยกระชากเสียงว่า "ไปแล้ว...ไปแล้ว ถังฮวงพอจากไปพวกเราก็ไม่มีที่หยั่งเท้าในสำนักถังอีก"

ถังนาไซก็กล่าวอย่างขุนเคืองว่า "นี่คงเป็นแผนของถังปุยซื้อแล้วกันไปเถอะ จะอย่างไรเรื่องนี้ยากปกปิดไว้ได้ เพียงขึ้นอยู่กับช้าหรือเร็วสุดท้ายพวกเราต้องแตกหักกับสำนักถัง ที่น่าแค้นใจคือเราบอกแต่แรกว่าต้องกำจัดถังฮวงไป เป็น**ฮวยเล่าตั่ว** *(อันดับหนึ่งแซ่ฮวย)* มีข้อกริ่งเกรงมากมาย ไม่เช่นนั้น...เฮอะ"

ถังตี้งเจี่ยก็กล่าวด้วยหน้าดำคร่ำเครียดว่า "ฮวยเล่าตั่วบังเกิดเมตตา

จิตเช่นสตรี ควบคุมตัวคนผู้หนึ่งไว้ฆ่าทิ้ง มิใช่เลี้ยงเสือสร้างเภทภัยหรอกหรือ? **อุนเล่าสี่** *(อันดับสี่แซ่อุน)* ก็กระทำเรื่องดีงาม นี่เป็นการแพร่พิษอันใด? ผู้ที่ถูกพิษสิบสามแต้มเป็นไปไม่ได้ที่สามารถบุกฝ่าออกจากค่ายกลที่พวกเราวางไว้"

ถังนาไซกล่าวว่า "แล้วกันไปเถอะ พวกเรานับว่าคร่ากุมคนผู้หนึ่งไว้จะได้จัดการกับมันอย่างเต็มที่...ดูไม่ออกว่าถังฮวงก็ใจดำอำมหิต ยอมเสียสละพวกพ้องคนหนึ่ง บอกความลับต่อพวกเรา ไม่เช่นนั้นพวกเราคงไม่ชะล่าใจต่อนางถึงเพียงนั้น ดูท่าเด็กหญิงถังฮวงไม่อาจประมาทดูแคลนไป แต่คำพูดต้องย้อนกลับมากล่าว เราบอกแต่แรกว่าเด็กแซ่ฉื่อมิใช่ตัวดี ตอนแรกท่านพานไม่เชื่อ"

ถังตี้งเจี่ยบันดาลโทสะขึ้นมาร้องว่า "เจ้าอุบาทว์ชาติชั่วนี้ เราต้องไม่ปล่อยปละละเว้นมัน ดูว่ามันปากแข็งบวกกับกระดูกแข็ง สามารถแข็งกว่าหัวใจเราหรือไม่?"

ถังนาไซมองดูรอยแตกบนกำแพง พึมพำว่า "แต่ว่าเรื่องนี้พอแพร่กระจายออกไป พวกเราต้องแตกหักกับฝ่ายของนางเฒ่าสำนักถังโดยตรง ทุกประการต้องเพิ่มความระมัดระวัง พวกเราเข้าพบ**ลุ้ยเล่ายี่** *(อันดับสองแซ่ลุ้ย)* ค่ำคืนนี้ลงมติ พรุ่งนี้วางมาตรการป้องกันใหม่"

ถังตี้งเจี่ยหัวร่ออย่างห้าวหาญกล่าวว่า "ไม่กลัวพวกมันมา เพียงกลัวพวกมันไม่มา รอจนเชิญนางเฒ่าสำนักถังมา พวกเราก็ชุมนุมยอดฝีมือรออยู่ก่อน ที่ผ่านมาพวกเรารอถังปุยซื้อและพวกจนรำคาญ เช่นนี้กลับไม่ต้องนำกำลังไปบุกตีหมู่บ้านจึงเท้าปัก"

ถังนาไซกล่าวย้ำว่า "ยังคงระมัดระวังไว้ประเสริฐกว่า ท่านดูมิใช่เกิดเรื่องแล้วหรือ?"

ถังฮวงพลันหยุดเท้าที่ควบขับอย่างเร่งร้อนแต่กลางคัน

ม้ายกขาหน้าขึ้น ส่งเสียงร้องดังยาวนาน ถังชุยชุยยังเข้าใจว่าเกิดเรื่องอันใดขึ้น

ถังฮวงพลันหยุดม้า ต้าอ๋องภูเขาโบกมือวูบ ไพร่พลของมันทั้งสามสิบห้าคนพากันรั้งดึงบังเหียน ม้าก็หยุดนิ่งพร้อมกัน มีแต่จมูกม้าพ่นควันออกมา ต้าอ๋องภูเขาฝึกอบรมไพร่พลอย่างเข้มงวด จากข้อนี้เป็นที่เห็นได้

ถังชุยชุยชมดูจนลอบตื่นตระหนก ดูท่าลูกหลานสำนักถังที่หมู่บ้านจึงเท้าปัก ทั้งแปดสิบเอ็ดคนหากต่อสู้แตกหักกับกองกำลังของต้าอ๋องภูเขาไม่แน่ว่าจะช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ

ถังชุยชุยไม่เพียงตื่นตระหนก ทั้งยังร้อนรุ่มใจ

...ถังฮวงมีศักดิ์เป็น**ซือเจ้** *(ศิษย์ผู้พี่ที่เป็นหญิง)* ของมัน

...มันเกรงกลัวถังฮวง

...มันถึงกับเกรงกลัวถังฮวงมากกว่ากลัวเกรงบิดาของมันอีก

มันความจริงไม่ล่วงรู้สาเหตุ จวบกระทั่งมีอยู่ครั้งหนึ่ง มันใช้ดาบตัดหนวดที่งอกเงยออกมา พลันคิดถึงถังฮวง เป็นเหตุให้ใต้คางเพิ่มรอยแผลดาบสายหนึ่ง มันค่อยเข้าใจว่ามันกลัวเกรงบิดาเพราะอำนาจของท่านผู้เฒ่าที่เกรงกลัวถังฮวงเพราะกลัวว่าถังฮวงไม่พอใจ

ครั้งนี้เป็นมันเสนอให้ช่วยถังฮวง เหตุผลของมันคือ**เล่าโจ้วจง** *(บรรพบุรุษผู้เฒ่า)* รักถนอมถังฮวง หากว่าถังฮวงเสียชีวิตที่หมู่ตึกเกียงเท้าน้ำ **เล่าไหนไน่** *(ท่านย่าผู้เฒ่า)* ทำการสืบสาวราวเรื่อง แม้แต่ถังปุยซื้อก็ไม่อาจปฏิเสธความรับผิดชอบ

...หากเล่าไหนไน่มีโทสะขึ้นมา หาใช่เรื่องล้อเล่นไม่

...อย่าว่าแต่เคล็ดวิชาอาวุธลับของตระกูลถังไม่อาจรั่วไหลออกไป

ถังชุยชุยเกลี้ยกล่อมถังปุยซื้อเป็นผลสำเร็จ

ที่ผ่านมาถังปุยซื้อก็รักปกป้องหลานสาวเช่นถังฮวง ถึงแม้ว่าการแสดงความรักปกป้องถังฮวงเป็นหนึ่งในวิธีประจบเอาใจเล่าโจ้วจง มีส่วนช่วยให้เข้าใกล้ *"ศูนย์กลางอำนาจ"* ของป้อมตระกูลถัง อย่าว่าแต่ถังชุยชุยเป็นบุตรโทนของมัน หากเป็นคำพูดของผู้อื่นอาจไม่รับฟัง แต่เมื่อเป็นคำร้องขอของบุตรชาย ก็ยากที่จะปฏิเสธได้

ดังนั้นถังปุยซื้อที่ปรกติไม่ยอมให้เรื่องเล็กน้อยกระทบกระเทือนถึงสถานการณ์ใหญ่ จึงยอมรับข้อเสนอของถังชุยชุย ให้ฉื่อบู้พาตัวเข้าถ้ำเสือ หาทางช่วยเหลือถังฮวง...พร้อมกับใช้ให้ฉื่อบู้เข้าสู่สาขาห้าทองบินส่งข่าวลับออกมา เพื่อทำความเข้าใจกับโครงสร้างของศัตรู นับเป็นแผนลั่นกระสุนนัดเดียวยิงนกสองตัว

...หากเป็นเรื่องที่สร้างความเสียหายโดยไม่เกิดประโยชน์ ต่อให้เป็นการช่วยคนสร้างบุญกุศล ถังปุยซื้อก็ไม่ลดตัวกระทำ

ถังชุยชุยอาจไม่ได้รับถ่ายทอดยอดวิชาอื่น แต่ร่ำเรียน *"ไม้ตาย"* เช่นนี้ถึงเก้าส่วน

มันชมชอบถังฮวง

มันห่วงใยถังฮวง

...แต่ต่อให้ชมชอบกว่านี้ และห่วงใยกว่านี้ มันก็ไม่ประพฤติเช่นเดียวกับฉื่อบู้ ที่พาตัวเองไปเสี่ยงอันตราย

...เช่นนี้ไม่คู่ควรเกินไป

...เรื่องเช่นนี้ปล่อยให้ตัวโง่งมฉื่อบู้ไปกระทำ

...ฉวยโอกาสกำจัด *"ศัตรูความรัก"* ไปรายหนึ่ง

ดังนั้นถังชุยชุยเพียงรับหน้าที่ประสานงาน

เพียงแต่มันก็ภาวนาให้ถังฮวงสามารถรอดพ้นจากห้วงอันตราย

...ตอนนี้ถังฮวงรอดพ้นจากห้วงอันตรายแล้ว ระหว่างทางถังฮวง

ถามไถ่ต้นสายปลายเหตุ มันตอบคำถามนาง ขุนพลซ้ายกับขุนพลขวาของต้าอ๋องภูเขาก็กล่าวเสริมเพิ่มเติม มีแต่ต้าอ๋องภูเขาขมวดคิ้วปิดปากสนิท ควบขับม้าราวกับขับขี่มังกรพิโรธตัวหนึ่ง

ถังฮวงพอฟังจบ ก็ไม่ยอมจากไป

ถังชุยชุยเป็นห่วงว่าศัตรูจะติดตามมา สร้างความร้อนรุ่มใจแก่มันยิ่ง

ถังฮวงปั้นหน้าเคร่งเครียด ถามถังชุยชุยว่า "ที่พวกมันกล่าวล้วนเป็นความจริง?"

ถังชุยชุยได้แต่ผงกศีรษะรับ ร่ำร้องในใจ *'**โกวไหนไน่** (ย่าหรือยาย) ไปกันเถอะ'*

ถังฮวงหันหัวม้ากลับ กล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่ไปแล้ว"

ถังชุยชุยแทบร้องออกมาว่า "ว่ากระไร?"

ถังฮวงกล่าวว่า "ข้าพเจ้าจะกลับไป"

ครั้งนี้ถังชุยชุยร้องออกมาจริงๆ ว่า "ท่านว่าอะไร?"

ถังฮวงกล่าวว่า "ฉื่อบู้เพราะช่วยข้าพเจ้าต้องตกอยู่ในหมู่ตึกเกียงเท้าน้ำ ข้าพเจ้าไม่อาจทอดทิ้งมันโดยไม่แยแส"

ถังชุยชุยยังร่ำร้องว่า "เป็นมันไม่ออกมาเอง มิใช่พวกเราทำร้ายมัน ผู้ใดให้มัน..."

ถังฮวงตัดบทมันว่า "เป็นข้าพเจ้าทำร้ายมัน"

ถังชุยชุยร่ำร้องดังกว่าเดิมว่า "พวกเราไม่อาจกลับไป พวกเรามิใช่คู่มือของพวกมัน เมื่อเกิดเรื่องเช่นนี้ พวกมันต้องเตรียมการป้องกัน หากว่าก่อตั้งขบวน**ปวยกิมซัวะติ่ง** *(ขบวนสังหารทองบิน)* เปิดช่องรอยแตกแห่งหนึ่ง ปล่อยให้พวกเราเข้าไป จากนั้นค่อยโอบกระชับเข้าไป พวกเราคงล้มตายหมดสิ้น"

ถังฮวงเพียงกล่าวเสียงราบเรียบว่า "ไม่ว่าอย่างไรพวกเราไม่อาจทอดทิ้งฉื่อบู้โดยไม่แยแส ฉื่อบู้เพราะช่วยข้าพเจ้า ไม่คำนึงถึงการเสี่ยงอันตราย ข้าพเจ้ากลับทำร้ายมัน ข้าพเจ้าไม่ทราบเรื่องนี้ก็แล้วกันไป ตอนนี้เมื่อทราบเรื่อง ไม่ขอเลิกราในลักษณะนี้"

คราครั้งนี้ถังชุยชุยไม่สนใจมากความ ถึงแม้กลัวว่าถังฮวงจะมีโทสะ แต่ยังขู่คำรามว่า "นี่เป็นความยินยอมของมันเอง พวกเราไม่ได้บีบบังคับมัน มันจบสิ้นชีวิตเป็นเรื่องของมัน พวกเราไม่จำเป็นต้องตกตายร่วมกับมัน"

ถังฮวงปั้นหน้าเคร่งเครียดกล่าวว่า "มีคำกล่าวไว้ *'มีสุขร่วมเสพ มีภัยร่วมต้าน'* หากไม่เข้าใจคำพูดสองประโยคนี้ ไหนเลยยังออกท่องยุทธจักรได้? หากพวกเราจากไป ก็กลายเป็น *'มีสุขซ่องเสพ มีภัยไม่ร่วมต้าน'* หลังจากนี้สำนักถังแดนเสฉวนไหนเลยยังแขวนป้ายยี่ห้ออยู่ในยุทธจักรได้?"

ถังชุยชุยร้องเสียงพิกลว่า "หากเอ่ยถึงสำนักถังแดนเสฉวน ผู้ที่ได้รับคำสั่งเล่าไหนไน่ให้ดูแลรับผิดชอบสถานที่นี้คือท่านพ่อ ท่านผู้เฒ่าบอกว่าภารกิจครั้งนี้ คือช่วยถังฮวงออกมา ห้ามมิให้ก่อเหตุแทรกซ้อน ไม่เช่นนั้นจะลงโทษสถานหนัก"

ถังฮวงกล่าวอย่างหนักแน่นว่า "ตกลง อย่างนั้นเราถังฮวงจะเคลื่อนไหวเพียงลำพัง ข้าพเจ้าเป็นตัวแทนของ**ไต้ฮวงเจ่กติ้ง** *(หนึ่งตึกผ่าเผย)* ซึ่งก่อตั้งโดยข้าพเจ้า มีสมาชิกเพียงข้าพเจ้าคนเดียว" นางชี้มือไปยังผู้คนรอบข้างทีละคน กล่าวด้วยใบหน้าขาวซีดเย็นชาว่า "หามีส่วนเกี่ยวข้องกับท่าน และท่านแม้แต่น้อยไม่"

สุดท้ายนางประสานมือกล่าวว่า "ขอขอบคุณที่ช่วยเหลือ โอกาสหน้าพบกันใหม่" กล่าวจบควบขับม้ากลับลงสู่ใต้

ถังชุยชุยยกมือตบหน้าผาก ร้องคำ *"สวรรค์"* ไม่ทราบทำอย่างไรดี

ขุนพลซ้ายเล่าฮื้อมองดูถังฮวงที่จากไปไกลอ้าปากค้างไว้ จนส่วน

คางแทบหลุดลงมา

ขุนพลขวาเซี่ยวงี้มองดูถังชุยชุย เหลียวดูต้าอ๋องภูเขาผู้เป็นนาย

ต้าอ๋องภูเขาสงบปากคำตลอดเวลา

ยามนั้นมันพลันยื่นมือออก กระชากร่างถังชุยชุยขึ้นมา คำรามว่า "จดจำไว้ ผู้คนในที่นี้เป็นของเรา คำ *'ล้มตายหมดสิ้น'* เป็นวาจาอัปมงคล เด็กน้อยเจ้ากล้ากล่าวออกมา?"

ถังชุยชุยถูกมันกระชากร่างลอยขึ้นจากพื้น ลมหายใจแทบขาดห้วง

ต้าอ๋องภูเขาวางร่างมันลง หัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า "สตรี สตรี สตรี กระทำการตามอำเภอใจ ไม่สามารถสำเร็จกิจการใหญ่ คราครั้งนี้ทั้งหมดล้วนเห็นแล้ว ลูกผู้ชายชาตรีคิดกระทำการใหญ่ อย่าได้ตบแต่งภรรยาเด็ดขาด"

เหล่าสมุนบริวารของมันขานรับอย่างหงอยเหงาว่า "ถูกแล้ว"

ต่อจากนั้นต้าอ๋องภูเขาหนวดเคราลุกชี้ชันตาโปนราวเสือร้าย คำรามใส่สมุนบริวารทั้งสามสิบห้าคนว่า "เราถล่มมารดามันสิบเจ็ดรุ่นครึ่ง อิสตรียังถือคุณธรรมถึงเพียงนี้ พวกเรายังจะรั้งอยู่ที่นี้เป็นเต่าหดหัวหรือไร? ล้วนติดตามเราต้าอ๋องภูเขาเข่นฆ่าเข้าสาขาห้าทองบิน

คราครั้งนี้ทั้งหมดขานรับดังกึกก้องสร้างความแตกตื่นแก่อาชาจน แผดเสียงร้องออกมา แม้แต่ขุนเขาพลอยสะท้านหวั่นไหว

ตอนที่ 15
กระบี่อันเฉิดฉัน

ถังฮวงอาศัยยอดวิชาตัวเบานางแอ่นทะยานเมฆ ลอบเข้าหมู่ตึกเกียงเท้าน้ำ สยบองครักษ์ที่เฝ้ารักษาการณ์สามคน เข้าสู่สาขาห้าทองบินโดยไร้สุ้มเสียง

นอกจากวิชาตัวเบาอันล้ำเลิศของนางแล้ว ถังฮวงที่สามารถเข้าสู่สาขาห้าทองบิน เป็นเพราะไม่มีผู้ใดคาดคิดว่านางไปแล้วจะย้อนกลับมา และกล้าย้อนกลับมาอีก

...คนที่เตลิดเปิดหนีผู้หนึ่ง กลับกลายเป็นคนบุกจู่โจม นับเป็นเรื่องที่อยู่เหนือความคิดของผู้คนอย่างแท้จริง

...การลงมือโดยที่ผู้คนไม่ทันตั้งตัว จะช่วยให้ตนเองช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ

แต่ต้าอ๋องภูเขาและสมุนทั้งสามสิบห้าคนไม่โชคดีเช่นนั้น

พวกมันยกกำลังมาอย่างเอิกเกริก

...ยิ่งอึกทึกครึกโครม ยิ่งสร้างความตื่นตัวแก่ผู้คน

ดังนั้นผู้เข้มแข็งเผชิญแรงต้าน แกร่งเกินไปหักได้โดยง่าย

...ผู้ที่เข้มแข็งกร้าวยากกระทำการ แม้กระทำได้ก็ไม่ยืนนาน

แต่ว่ากองกำลังของต้าอ๋องภูเขาทั้งยิ่งใหญ่ทั้งยาวนาน

พวกมันรักษาสภาพของผู้เข้มแข็ง คงไว้ซึ่งความยิ่งใหญ่ ประพฤติอย่างองอาจ กวาดพิชิตไปทั่วยุทธจักร

ยามนี้พวกมันคิดม้วนกวาดหมู่ตึกเกียงเท้าน้ำ

ถังฮวงพอเข้าสู่สาขาห้าทองบิน กองกำลังของต้าอ๋องภูเขาก็ล่วงลึกเข้ามาในพื้นที่ของหมู่ตึกเกียงเท้าน้ำสิบลี้ คนของสาขาห้าทองบินรีบย่ำกลองเตือนภัย ลุ้ยอีซิ่งก็ใช้ความเร็วเฉกเช่นฟ้าร้องไม่ทันอุดหูก่อตั้งขบวน จากนั้นชักชวนถังตึ้งเจี่ยนำมือดีห้าสิบสองคนเข้าปะทะกับต้าอ๋องภูเขา

ลุ้ยอีซิ่งกับถังตึ้งเจี่ยออกศึก ส่วนถังนาไซก็ระดมกำลัง วางมาตรการในสาขาห้าทองบิน แต่แล้วลุ้ยเปี่ยงรีบรุดมารายงานว่า "เวรยามที่เฝ้ารักษาหอกลองทองสามคนถูกสยบ ผู้มามีท่าร่างรวดเร็วเกินไป ลงมือรวดเร็วเกินไป พวกมันไม่ทันเห็นชัดตาว่าเป็นผู้ใด คาดว่าปรากฏศัตรูล่วงลึกเข้ามาภายใน"

ถังนาไซดีดคราบขี้เล็บออกจากเล็บนิ้ว สุ้มเสียงที่อ่อนโยนกลับกลายเป็นแหลมเล็กขึ้นมา กล่าวว่า "มาได้ประเสริฐ จะได้จับตะพาบในไห **ฮวยเล่าตั่ว** *(อันดับหนึ่งแซ่ฮวย)* กับ**อุนเล่าสี่** *(อันดับสี่แซ่อุน)* หาใช่ตะเกียงที่ขาดน้ำมันไม่"

ลุ้ยเป่ากวงกล่าวอย่างดุร้ายหมายขวัญว่า "ตัวอุบาทว์ที่ไม่ต้องการชีวิตมีขวัญสุนัขบังอาจนัก ทั้งที่หลบหนีไป ยังเข่นฆ่ากลับมาอีก หากรอถึงวันพรุ่งนี้ พวกเราตั้งขบวนเสร็จสิ้น ยอดฝีมือจากสำนักงานใหญ่ก็รุดมาถึงอย่างนั้นมาสองคนฆ่าหนึ่งคู่ รุดมามากน้อยเท่าใดล้วนต้องทิ้งชีวิตไว้"

ถังปุกช้วนกลับกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า "พวกมันเข่นฆ่ากลับมา

หรือคิดช่วยเหลือฉื่อบู้? เช่นนี้เป็นว่าผู้แซ่ฉื่อคงกำความลับอันยิ่งใหญ่ ไม่เช่นนั้นถังปุยชื้อที่ทั้งเห็นแก่ตัว ทั้งนึกถึงแต่ผลประโยชน์ ไหนเลยเคลื่อนไหวโดยวู่วาม ไม่เสียดายกับการปะทะแตกหัก เราจะไปคาดคั้นเค้นถามดูว่าเรื่องราวใดได้ หากเห็นผิดท่าก็ฆ่าทิ้งหากำไรไว้ก่อน"

ถังนาไซชมเชยว่า "ประเสริฐ เรื่องนี้มอบให้พวกท่านไปกระทำ อีกสักครู่เราจะตามหลังไป"

ทั้งสองรับคำจากไป

...ด้วยพลังฝีมือกับวิชาอาวุธลับ ตลอดจนศักดิ์ฐานะในหน่วยงานห้าทองบินของถังนาไซไม่จัดว่าสูงสุด แต่ว่าในการวางแผนการถึงที่สุดของตระกูลใหญ่ทั้งสาม มันเป็นชนชั้นผู้นำ ปรกติเจ้าอุบายความคิด ฝีมือโหดเหี้ยมอำมหิต ผู้คนที่คิดหวังตำแหน่งในขุมกำลังใหม่ ล้วนรู้จักประจบประแจงมัน เอาอกเอาใจมัน เช่นนี้จึงจะเจริญก้าวหน้า ได้รับการชุบเลี้ยงเป็นพิเศษ

...คนคิดมีชีวิตสืบไป ต้องดำเนินการทั้งร้อยแปดพันเก้า

ผู้ใดให้ท่านถือกำเนิดเป็นคน ทั้งยังเป็นชาวยุทธจักรที่ผู้เข้มแข็งกลืนคนอ่อนแอ ไม่ได้ด้วยเล่ห์ก็เอาด้วยกล

ถังฮวงมีความทรงจำเป็นเลิศ

ภาพแผนที่ที่ฉื่อบู้วาดทิ้งไว้ให้แก่นาง นางดูเพียงเที่ยวเดียว ก็จดจำได้แปดเก้าส่วน ดังนั้นสามารถหลบหลีกกลไกกับดักมากหลาย

จวบกระทั่งพุ่งปราดถึงครึ่งบึงจันทร์วารี

ที่ริมบึงมีคนผู้หนึ่งหน้าตาอมโรค ดูไปยังแฝงแววหม่นหมอง ความจริงมีหน้าตาหม่นหมอง เมื่อมองดูยังคล้ายหน้าตาอมโรคนั่งสงบอยู่ที่นั้นคล้ายกำลังรอ

...คนกำลังรอผู้ใด?

ที่ข้างกายมันจัดวางสุราเก้าไห

ภายในหอเหยี่ยวพำนักทิ้งคราบสุราเศษอาหารเกลื่อนกลาด บรรดาผู้คนที่ความจริงนั่งดื่มกินอยู่ที่นี่ เนื่องจากได้รับคำสั่งเรียกระดมกำลังรับมือศัตรูผู้บุกรุก จึงรีบรุดจากไป คงเหลือแต่คุณชายที่หม่นหมองอมโรคผู้นี้กับไหสุราที่เรียงรายอยู่ข้างกายมันเก้าไห

...ดูจากท่าทีของมัน คล้ายยึดถือสุราเก้าไหเป็นสหายสนิทเก้าคน

ถังฮวงพอพบเห็นมัน ก็หยุดยั้งลง

วิชานางแอ่นทะยานเมฆเป็นตัวเบาขั้นสุดยอด บรรลุถึงขั้นคิดหยุดก็หยุด คิดเคลื่อนไหวก็เคลื่อนไหว ระหว่างเคลื่อนไหวและหยุดนิ่งเฉกเช่นเขากวางเลียงผา ปราศจากวี่แววล่วงหน้า

แต่ว่านางเพิ่งหยุดยั้งลง คุณชายที่รอคนก็ชิงเอ่ยปากกล่าววาจาว่า

"ท่านมาแล้ว"

...แสดงแน่ชัด คนที่มันรอคอยเป็นนาง

มันคือคุณชายสามไหอุนเยียกอั้ง

ถังฮวงลอบทอดถอนใจคำหนึ่ง

นางไม่ต้องการเป็นศัตรูกับคนผู้นี้

เนื่องเพราะอุนเยียกอั้งนอกจากมีพลังฝีมือลึกล้ำสุดจะหยั่ง วิชาพิษยากระวังป้องกันแล้ว ประการสำคัญยิ่งกว่าคือที่แล้วมาอุนเยียกอั้งดีต่อนาง นางไม่คิดเป็นศัตรูกับคนผู้นี้

นางขานรับว่า "ข้าพเจ้ามาแล้ว"

อุนเยียกอั้งถามว่า "ท่านไฉนยังกลับมา?"

ถังฮวงย้อนถามว่า "ข้าพเจ้าไม่กลับมาได้หรือ?"

อุนเยียกอั้งเปลี่ยนเป็นถามว่า "ท่านคิดช่วยเหลือฉื่อบู้?"

ถังฮวงกล่าวว่า "ฉื่อบู้เพราะเพื่อช่วยเหลือข้าพเจ้าจึงตกอยู่ที่นี้"

อุนเยียกอั้งกล่าวว่า "ประเสริฐมาก ในความเห็นเรา มันไม่เสียดายกับการสละชีวิตมาช่วยท่านเพราะถือน้ำใจ ท่านไม่คำนึงถึงทุกสิ่งเสี่ยงอันตรายมาช่วยเหลือมัน เพราะถือคุณธรรม"

ถังฮวงยอมรับว่า "เพราะถือน้ำใจถือคุณธรรมจริง" นางกล่าวสืบต่อ "พวกท่านพากเพียรวางแผนทำร้ายข้าพเจ้า ข้าพเจ้าล้วนไม่เข้าใจ ย่อมไม่ยินยอมพร้อมใจ และไม่ยอมรับนับถือ"

อุนเยียกอั้งกล่าวว่า "ท่านต้องการทราบเหตุผล?"

ถังฮวงคาดเดาว่า "เพราะเพื่อรั้งข้าพเจ้าไว้ที่นี้ วันหน้าจะได้ใช้ข่มขู่**เล่าไหนไน่** *(ท่านย่าผู้เฒ่า)* หรือ?"

อุนเยียกอั้งกล่าวว่า "ถังตึ้งเจี่ยกับถังนาไซล้วนเกรงกลัว**เล่าโจ้วจง** *(บรรพบุรุษผู้เฒ่า)* ของพวกท่าน พวกมันทางหนึ่งคิดทรยศ ทางหนึ่งบังเกิดความหวาดกลัว ดังนั้นรั้งท่านเอาไว้ พวกมันค่อยคลายใจกว่าเดิม แน่นอนนี่ยังมีเหตุผลอื่นอีก"

ถังฮวงฉุกใจคิดกล่าวว่า "...พวกท่านคิดฝึกปรือยอดวิชาอาวุธลับของสำนักถัง ได้แก่วิชาขวานสะบัดหมึกกับธนูเว้นพื้นที่?"

อุนเยียกอั้งกล่าวว่า "มิใช่เรา แต่เป็นพวกมัน ที่พวกมันต้องการไม่เพียงยอดวิชาแขนงนี้ ฟังว่าตัวเบาขั้นสุดยอดของวิชานางแอ่นทะยานเมฆเรียกว่า**ต่อจุ้ยฉิกฮวง** *(ฝั่งน้ำเจ็ดทิศทาง)* พวกมันก็บังเกิดความสนใจ ไม่ทราบว่าท่านเรียนรู้ด้วยหรือไม่?"

ถังฮวงไม่ตอบคำ เพียงกล่าวว่า "ท่านไยไม่ทดลองดู?"

อุนเยียกอั้งกล่าวว่า "คาดว่าคงมีโอกาส ท่านมิใช่กลับมาแล้วหรือ?"

ถังฮวงกล่าวอย่างขุ่นข้องใจว่า "ท่านไยไม่ลงมืออย่างรวบรัดหมดจด

ขณะที่รักษาโรคให้กับข้าพเจ้า พานแพร่พิษสังหารข้าพเจ้า?"

อุนเยียกอั้งอธิบายว่า "หนึ่ง เราไม่ได้แพร่พิษต่อท่าน ความจริงแล้ว ตอนแรกพวกมันให้ท่านสูญเสียพลังฝีมือ เพื่อสะดวกกับการควบคุม ต่อจากนั้นกระตุ้นให้ท่านฝึกซ้อมอาวุธลับ เพื่อพิสูจน์ว่าตัวเองทุเลาหายดีตามลำดับ ต่อมาเห็นท่านไม่ยอมฝึกซ้อมยอดวิชาสำนักท่าน อาจเป็นเพราะเห็นว่าพลังลมปราณไม่อาจรวมรั้ง สร้างความท้อแท้ทอดอาลัย ดังนั้นให้เราลดปริมาณของพิษจากสิบสามจุดแต้มเป็นเจ็ดจุดแต้ม ให้ท่านมีหนทางฝึกฝีมือ เพียงแต่โรคภัยไม่ทุเลาหายดี ป้องกันว่าเมื่อถึงคราจำเป็นจะได้จัดการกับท่านโดยง่ายดาย แต่ว่าเราไม่ได้ทำตามคำบอกของพวกมัน ตัวยาที่เราจ่ายให้กับท่านในภายหลัง นอกจากช่วยให้ท่านฟื้นฟูพลังฝีมือแล้ว ยังได้รับคำสั่งจาก**ตั่วตึงแก** *(หัวหน้าที่หนึ่ง)* ให้ท่านฟื้นคืนสุขภาพดังเดิม ไม่เช่นนั้นตอนนี้ท่านไม่สามารถเดินเหินเป็นปรกติ ซึ่งความจริงเราผสมตัวยาในสุรา เพื่อลดอาการเจ็บป่วยของท่าน น่าเสียดายที่ท่านไม่ยอมดื่มสุราของเรา สอง ก่อนที่ท่านจะเปิดเผยเคล็ดวิชาท่าไม้ตายทั้งหลายออกมา ถังนาไซ ลุ้ยอีซิ่ง ถังตึ้งเจี่ยยังไม่ปล่อยให้ท่านตายโดยง่ายดาย"

ถังฮวงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า "เช่นนี้เป็นว่าข้าพเจ้าต้องขอบพระคุณท่านที่เมตตาปรานี ยั้งมือไว้ไมตรีแล้ว?"

อุนเยียกอั้งกลับน้อมรับคำขอบพระคุณนี้โดยปราศจากความละอาย กล่าวว่า "เรารักษาอาการของท่านจนทุเลาหายดี พวกมันหาทราบเรื่องไม่ เพียงนึกประหลาดใจที่สีหน้าของท่านยิ่งมายิ่งสดชื่นแจ่มใส เหตุใดยังไม่ยอมฝึกซ้อมอาวุธลับขวานสะบัดหมึกกับลูกธนูเว้นพื้นที่ รวมทั้งตัวเบาฝั่งน้ำเจ็ดทิศทาง?"

ถังฮวงตอบว่า "เพราะว่าข้าพเจ้าเกิดความรู้สึกว่ามีคนแอบดูอยู่ตลอดเวลา" นางเม้มปากจนเผยเห็นรอยลักยิ้มอันน่ารัก กล่าวอีกว่า "ขอ

บอกตามตรง นับตั้งแต่ตอนอาบน้ำทั้งก่อนและหลังสองครั้งครา มีคนบุกรุกเข้ามา ข้าพเจ้าเกิดความรู้สึกว่ามีคนจับตาดูอยู่ ถึงแม้ข้าพเจ้าไม่ได้นึกไปทางอื่น แต่เพราะไม่สบายใจ จึงไม่ฝึกซ้อมเคล็ดวิชาสำนักถังในสถานที่พักอาศัยอยู่เป็นเวลานาน หากยังเกิดความรู้สึกแปลกถิ่นแห่งนี้"

นางยิ้มเล็กน้อยกล่าวเสริมว่า "ข้าพเจ้าความจริงชมชอบอาบน้ำ แต่ระหว่างนี้ข้าพเจ้ากลับกลัวอาบน้ำอยู่บ้าง"

อุนเยียกอั้งยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านกระทำถูกต้องแล้ว ส่วนพวกมันดูผิดไปแล้ว"

ถังฮวงทวนคำว่า "ดูผิดไปแล้ว?"

อุนเยียกอั้งกล่าวว่า "ท่านความจริงไม่รวบรัดธรรมดา พวกมันเข้าใจว่าท่านเพียงเป็นหญิงสาวที่ชมชอบหัวร่อ ชมชอบร้องไห้ เพิ่งออกมาท่องยุทธจักร ไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ บริสุทธิ์สดใสจนแทบไร้เดียงสานางหนึ่ง"

ถังฮวงกล่าวว่า "ซึ่งความจริงพวกมันดูไม่ผิด ข้าพเจ้าเป็นเช่นนั้นจริง แต่ข้าพเจ้ายังมีอีกด้านหนึ่ง เพียงแต่พวกมันไม่ได้ศึกษาโดยละเอียด"

อุนเยียกอั้งผงกศีรษะกล่าวว่า "พวกมันเข้าใจว่าท่านเป็นหญิงสาวที่กระทำการตามอารมณ์ หาทราบไม่ว่าท่านเป็นสตรีที่เฉลียวฉลาด ทั้งถือคุณธรรมน้ำใจ...ท่านกลับมาช่วยเหลือฉื่อบู้ในบัดดล ทั้งหมดล้วนคาดไม่ถึง"

ถังฮวงกล่าวว่า "อย่างนั้นขอวกเข้าสู่หัวข้อสำคัญ...ฉื่อบู้อยู่ที่ใด?"

อุนเยียกอั้งยิ้มออกมา นับแต่พบหน้าจนถึงบัดนี้ มันไม่ได้มองถังฮวงโดยตรง ยามนี้ค่อยจับจ้องมองนางอย่างตรงๆ กล่าวว่า "พวกมันให้เราเฝ้าอยู่ที่นี่ เพื่อขัดขวางมิให้ผู้คนช่วยเหลือฉื่อบู้ไป และคร่ากุมคนที่มาช่วยเหลือฉื่อบู้เอาไว้ เรายังเป็น**สี่ตึงแก** *(หัวหน้าที่สี่)* ของสาขาห้าทอง

บิน หากเราไม่ทำอะไรทั้งสิ้น ไยมิใช่ไร้ค่ากว่าภูเขาจำลองในที่นี้อีก?"

ถังฮวงเม้มปากหัวร่อกล่าวว่า "เช่นนี้เป็นว่าท่านแม้รักคุ้มครองข้าพเจ้า แต่ภายใต้ภาระหน้าที่ มิอาจไม่ประมือกับข้าพเจ้า?"

อุนเยียกอั้งผงกศีรษะรับ จากนั้นถอนใจเบาๆ กล่าวว่า "นอกจากท่านผละจากไปในบัดดล เราจะถือว่าไม่ได้พบเห็นท่าน"

ถังฮวงกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า "ข้าพเจ้าเมื่อมาแล้ว หากไม่ช่วยเหลือฉื่อบู้ไป ข้าพเจ้าจะไม่จากไปเด็ดขาด"

อุนเยียกอั้งถอดถอนใจกล่าวว่า "อย่างนั้นท่านได้แต่โค่นเราสถานเดียว"

ถังฮวงเม้มริมฝีปากกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่คิดประมือกับท่าน ที่แล้วมาท่านดีต่อข้าพเจ้าไม่น้อย"

อุนเยียกอั้งกล่าวว่า "เราไม่คิดต่อสู้กับท่าน หากท่านคิดไปในตอนนี้ยังทันท่วงที"

ถังฮวงกล่าวเสียงอ่อนหวานว่า "ข้าพเจ้าต้องไปแน่นอน แต่ต้องช่วยเหลือฉื่อบู้ออกมาค่อยจากไป"

อุนเยียกอั้งทอดถอนใจอีกครา กล่าวว่า "พวกเราไม่ประมือกันก็มิได้ นอกจากท่านกรอกเราจนเมามาย เราพอเมามายไม่ได้สติ ก็ไม่เห็นอันใด คิดขวางก็ขวางไม่สำเร็จ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจโทษว่าตำหนิเรา"

ถังฮวงยิ้มพลางกล่าวว่า "แผนอันประเสริฐ แต่ข้าพเจ้ากลัวว่าดื่มสู้ท่านไม่ได้"

อุนเยียกอั้งพอฟังว่าถังฮวงจะดื่มสุราเป็นเพื่อนมัน ก็ลิงโลดจนดวงตากับใบหน้าเป็นประกายกล่าวว่า "เราดื่มสุราสามไห หากท่านดื่มได้หนึ่งไห เราจะปลดปล่อยท่านผ่านไป" มันกล่าวราวกับไม่ทราบว่าผู้คนไม่มีปัญญาดื่มสุราแม้สักครึ่งไห เพียงกล่าวว่า "เพียงแต่ท่านสมควรระวังว่าในสุรามีพิษ เราจะอย่างไรเป็นคนของตระกูลอุนแดนเนี่ยน้ำ"

ถังฮวงขบริมฝีปากกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเพียงทราบว่าท่านคืออุนเยียกอั้ง...ตกลง ข้าพเจ้าขอเสี่ยงตายดื่มสุราเป็นเพื่อนท่าน"

อุนเยียกอั้งยิ้มออกมา

มันใช้สุ้มเสียงที่อ่อนโยนถามถังฮวงว่า "ท่านทราบหรือไม่ว่าเราอาศัยอะไรสร้างชื่อเสียง?"

ถังฮวงตอบว่า "กาลก่อนท่านฉายา**ซาเจาะกงจื้อ** *(คุณชายสามสุดยอด)* อาศัยสุรา พิษร้าย กระบี่สร้างชื่อเสียง แต่ระหว่างนี้ผู้คนเรียกหาท่านเป็น**ซากึงกงจื้อ** *(คุณชายสามไห)* ชื่อเสียงของท่านถูกความสามารถในเชิงสุรากลบบดบังสิ้น"

อุนเยียกอั้งถามเสียงอ่อนโยนอีกว่า "ที่แล้วมาท่านไม่ชมชอบดื่มสุรา?"

ถังฮวงยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านไหนเลยเคยเห็นข้าพเจ้าแตะต้องสุรา?"

สุ้มเสียงอุนเยียกอั้งยังคงอ่อนโยนยิ่ง กล่าวว่า "ถึงแม้เราต่อให้กับท่าน ท่านสามารถดื่มสุราจนเสมอกับเรา แต่ท่านคงเมามายมากแล้ว ไหนเลยช่วยเหลือฉื่อบู้ได้?"

ถังฮวงกล่าวว่า "ข้าพเจ้าทราบ และเข้าใจดีว่าท่านคิดกรอกข้าพเจ้าจนเมามาย ค่อยขับข้าพเจ้าออกจากหมู่บ้านเกียงเท้าน้ำ อย่างนั้นข้าพเจ้าก็ไม่มีปัญญาช่วยเหลือฉื่อบู้ได้" นางมองดูอุนเยียกอั้ง กล่าวย้ำทีละคำว่า "ท่านก็ล่วงรู้นิสัยใจคอข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ชมชอบผู้คนต่อให้กับข้าพเจ้า"

อุนเยียกอั้งทอดถอนใจยาวออกมา

ครั้งนี้มันไม่กล่าวกระไรอีก

มันยื่นเหยียดแขนออก ตะปบสุรามาไหหนึ่ง ตบดินที่ปิดปากไหออก กลิ่นหอมของสุราก็แผ่ซาบซ่าน รมจนผู้คนแทบเมามาย

มันยื่นส่งไหสุราให้กับถังฮวง

มันพอสูดได้กลิ่นสุรา น้ำเสียงก็อบอุ่นราวกับโอภาปราศรัยกับคนรัก กล่าวว่า "นี่เป็นสุรา**อิงจีหลุย** *(น้ำตาชาดแดง)* ยามดื่มไม่บาดคอ แต่ออกฤทธิ์รุนแรง ท่านต้องระวังให้มากไว้" มันบอกกล่าวว่า "ที่นี้มีสุรา **อิงจีหลุย** *(น้ำตาชาดแดง)* หกไห อีกสามไหเรียกว่า**กังปุกติก** *(มิอาจดื่มหมดสิ้น)* ยังมีอีกชื่อหนึ่งว่า**ตุยเมี่ย** *(ล่าชีวิต)* ยังเข้มข้นกว่า กลมกล่อมกว่า รุนแรงกว่า ออกฤทธิ์มากกว่าสุราอิงจีหลุยสิบเท่า"

จากนั้นมันกล่าวว่า "ขอเพียงท่านดื่มสุราอิงจีหลุยครึ่งไหโดยไม่ล้มลง เราจะดื่มสุรากังปุกติกหนึ่งไหเป็นเพื่อนท่าน หากท่านสามารถดื่มสุราอิงจีหลุยจนหมดไห ถือว่าท่านชนะ"

ถังฮวงพอฟังว่าสุรา**กังปุกติก** *(มิอาจดื่มหมดสิ้น)* ชนิดนี้ มีตั้งชื่อตามมือปราบตุยเมี่ย ซึ่งมีความสามารถในเชิงสุรากล้าแข็งที่สุดในสี่ยอดมือปราบ ย่อมทราบว่าไม่รวบรัดธรรมดา

นางผงกศีรษะรับ

และรับไหสุรามา

นางกล่าวอย่างจริงจังว่า "ข้าพเจ้าจะทดลองดู"

อุนเยียกอั้งร้องคำ "ประเสริฐ" ตะปบสุรากังปุกติกมาหนึ่งไห พร้อมกับตบดินที่ปิดปากไหออก กล่าวว่า "เชิญเถอะ"

ถังฮวงขานรับว่า "ดื่ม"

นางดื่มสุรารวดเดียวหมดสิ้น

มิใช่จอกหนึ่ง

มิใช่ป้านหนึ่ง

และมิใช่ครึ่งไห

...หากแต่ดื่มสุราอิงจีหลุยทั้งไหรวดเดียวหมดสิ้น

หลังจากที่นางดื่มสุราร้อนแรงจนหมดสิ้น ยังเทสุราหลายหยดสุดท้ายเข้าปาก แลบลิ้นเลียริมฝีปาก เผยอยิ้มออกมา รอยยิ้มคล้ายบุปผาบาน ดวงตาคู่งามเป็นประกาย ตลอดทั้งร่างเสมือนหนึ่งสุราที่กลมกล่อมจอกหนึ่ง

นางถามอุนเยียกอั้งอย่างยิ้มแย้มว่า "ยังมีอีกหรือไม่?"

อุนเยียกอั้งอ้าปากค้าง ลืมดื่มสุราที่ถืออยู่ในมือลงไป

ถังฮวงใช้มือเรียวงามปาดเช็ดคราบสุราที่มุมปาก กล่าวว่า "ช่างออกฤทธิ์รุนแรงจริงๆ" ต่อจากนั้นกล่าวว่า "เป็นไร มีสุราดีไม่ดื่ม ออกจะทำลายสิ่งที่ดีงามไปแล้ว"

อุนเยียกอั้งกล่าวเสียงแหบพร่าว่า "ท่าน..."

ถังฮวงกล่าวว่า "ใช่แล้ว ท่านดื่มสุรากังปุกติกที่ร้อนแรงกว่า ถือว่าไม่ยุติธรรมต่อท่าน มิสู้เป็นเช่นนี้..." พลางหยิบฉวยสุรากังปุกติกขึ้นมาไหหนึ่ง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "ข้าพเจ้าจะดื่มสุรากังปุกติกพร้อมกับท่าน ท่านดื่มไหหนึ่ง ข้าพเจ้าดื่มสองไหเป็นอย่างไร?"

ต่อจากนั้นทั้งสองร่ำดื่มพร้อมกัน ดื่มสุรากังปุกติกในมือจนหมดไห

หลังจากนั้นดวงตาถังฮวงกระจ่างใสกว่าเดิม รอยยิ้มงามเฉิดฉันกว่าเดิม

ถังฮวงชิงกล่าวว่า "ตอนนี้เหลือสุรากังปุกติกหนึ่งไห มิสู้ให้ข้าพเจ้าดื่ม ส่วนท่านดื่มสุราอิงจีหลุยเถอะ"

กล่าวจบช่วงชิงสุรา ดื่มรวดเดียวจนหมดไห

อุนเยียกอั้งพอดื่มสุราอิงจีหลุยไหที่สองลงไป สุ้มเสียงเริ่มอ้อแอ้ขึ้นมากล่าวว่า "...เราไม่ทราบว่าท่านคอแข็งถึงเพียงนี้"

ถังฮวงกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเพียงบอกต่อท่านว่าข้าพเจ้าไม่ชมชอบดื่มสุรา ไม่ได้บอกต่อท่านว่าข้าพเจ้าดื่มสุราไม่เป็น" กล่าวพลางยกมือ

ลูบคลำสองแก้มที่แดงซ่านของตัวเอง

พอดื่มสุราไหที่สาม อุนเยียกอั้งก็ลืมตาค้าง ส่งเสียงเรอออกมา

ถังฮวงแย้มยิ้มพริ้มพราย ใบหน้าคล้ายพอกแป้งแต้มชาด ทั้งอ่อนช้อยทั้งหยาดเยิ้ม อุนเยียกอั้งใช้สายตาที่มึนเมามองดูรูปลักษณะที่ปล่อยตัวสำราญของนาง ความเมามายหกส่วนเพิ่มเป็นแปดส่วน สุดท้ายกล่าวว่า "...ช่างคิดไม่ถึง"

ไม่ทันกล่าวจบ ถังฮวงก็ดื่มสุราไหที่สี่ลงไป

นางยังคงคว่ำไหสุราลง แสดงต่ออุนเยียกอั้งว่าดื่มสุราจนหมดสิ้น

อุนเยียกอั้งกล่าวว่า "...ดื่มไม่ได้แล้ว เราต้านทานฤทธิ์สุราไม่ไหว" มันฉายาคุณชายสามไห พอดื่มสุราร้อนแรงลงไปสามไห ยังยืนหยัดอยู่ได้ไม่ล้มลง แต่ก็มึนเมาอยู่เจ็ดแปดส่วน กล่าวอีกว่า "ท่านมีความสามารถในเชิงสุราเป็นเลิศ แต่ว่า..."

ถังฮวงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "แต่ว่าท่านยังไม่ได้ดื่มสุราไหที่สี่"

อุนเยียกอั้งกล่าววาจาจับต้นชนปลายไม่ถูกว่า "เราไม่ดื่มแล้ว เราจะประลองกระบี่กับท่าน"

ถังฮวงเลิกคิ้วเรียวงาม กล่าวว่า "เป็นไรไม่ยอมรับความพ่ายแพ้หรือ?"

อุนเยียกอั้งเพียงร้องบอกว่า "...ระวัง"

ขาดคำมันจู่โจมกระบี่ออก

กระบี่อยู่ที่ใด?

ในมือมันความจริงไม่มีกระบี่

ที่ข้างเอวก็ไม่ได้สะพายกระบี่

ที่กลางหลังยิ่งไม่ได้ผูกกระบี่ไว้

...ที่แท้กระบี่ม้วนขดอยู่ก้นไหสุราใบที่สามเป็นกระบี่อ่อน

...กระบี่ที่ดื่มสุราในไหจนเมามายเล่มหนึ่ง

กระบี่พอใช้ออก ทั้งสุกใสทั้งแวววาว ทั้งสวยงามทั้งสะดุดตา ราวกับความเฉิดฉันที่ผ่านการรอคอยมาจวบชั่วฟ้าดินสลาย

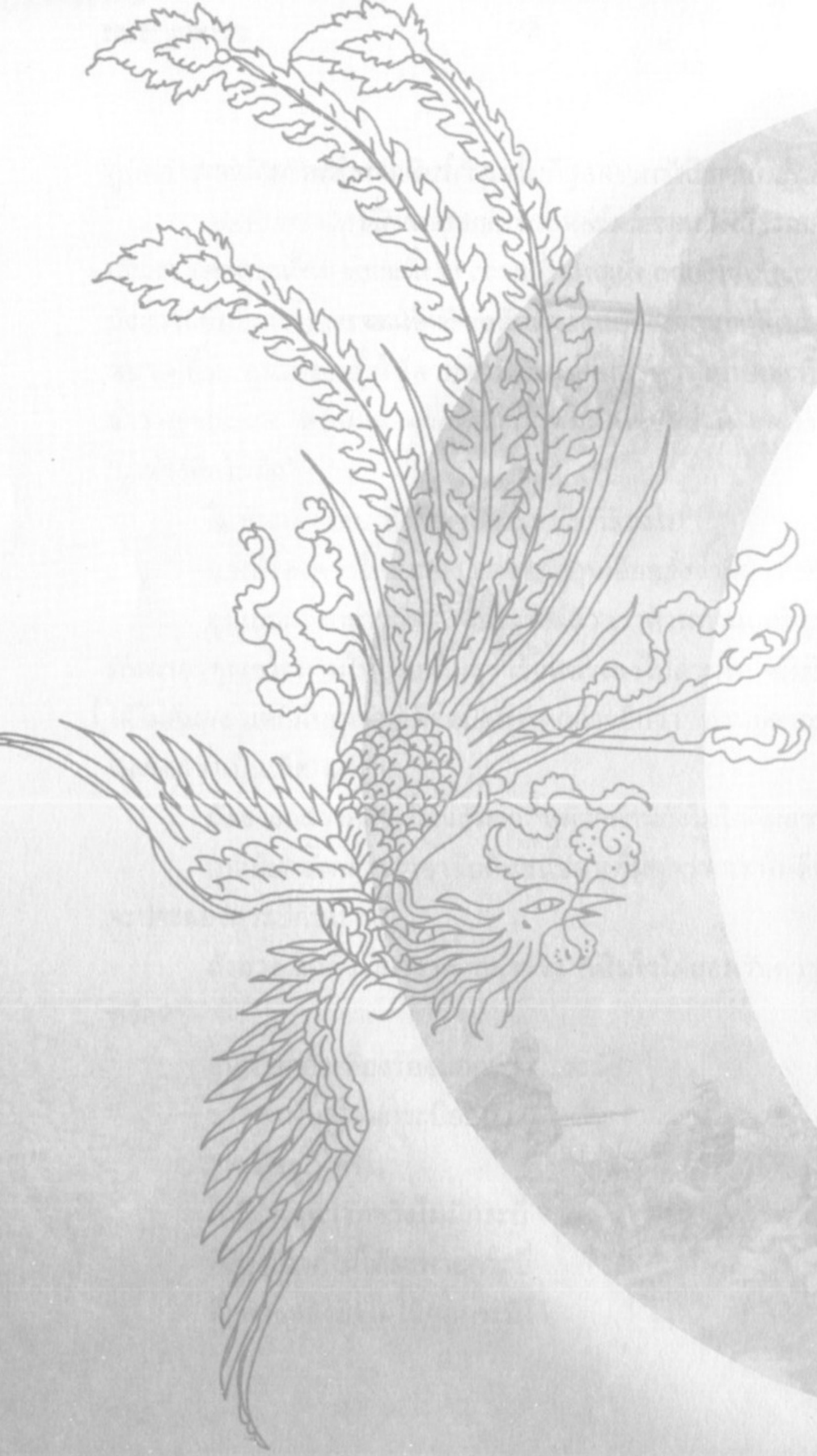

ตอนที่ 16
ก่อนจะถึงบ้านความตาย

ถังฮวงไม่ได้ถลันหลบ

...นางไม่ทันหลบหลีก?

...หรือว่าเมามายจนหลบไม่พ้น?

.....

กระบี่อันเฉิดฉันบรรลุถึงเบื้องหน้าลำคอถังฮวงพลันหยุดชะงักลง

...กระบี่นั้นพอเผชิญกับถังฮวง คล้ายตื่นตะลึงต่อความงามของนาง

กระบี่ตื่นตะลึงต่อความเฉิดฉัน

.....

อุนเยียกอั้งกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า "ท่านไม่หลบหลีก?"

มันคล้ายเมามายแล้ว ตาหรี่ปรือฝ้าฟาง แต่มือที่ถือกระบี่กลับมั่นคงอย่างประหลาด

ถังฮวงใช้ดวงตาที่กระจ่างสุกใสมองดูมันโดยไม่กะพริบ กล่าวว่า "ท่านไม่เมามาย? ท่านใช้กระบี่อย่างรวดเร็วและมั่นคง"

อุนเยียกอั้งกล่าวคำ "หามิได้" มันพลันรั้งกระบี่กลับ หงายร่างล้มลง กอดก้อนหินก้อนหนึ่งเข้านอน ทั้งยังกล่าวว่า "เราเมามายแล้ว" หลังจากกล่าวจบ คล้ายกับดั้นเมฆขึ้นสวรรค์ ไม่สนใจเรื่องราวทางโลกอีก

ถังฮวงเข้าใจความหมายของมัน

นางลุกขึ้นยืน

นางยังคิดไปช่วยเหลือฉื่อบู้

...ขณะที่ลุกขึ้นยืน ค่อยพบว่าศีรษะหนึ่งหัวคล้ายกลายเป็นแปดหัว กลับบังเกิดความมึนเมาอยู่บ้าง

ไม่ว่าเมามายอย่างไร นางยังจดจำเรื่องราวหนึ่งได้

นางต้องไปช่วยเหลือฉื่อบู้

ในสภาพแผนที่ของฉื่อบู้ มีสถานที่หนึ่งเรียกว่า**ซื้อก** *(บ้านความตาย)* เป็นที่ซึ่งใช้คุมขังนักโทษ ถังฮวงคาดเดาว่าฉื่อบู้คงถูกคุมขังอยู่ที่นั่น

แต่ก่อนที่จะเข้าสู่บ้านความตาย ต้องผ่านบ้านมีชีวิต

...บ้านมีชีวิตเป็นที่อยู่ของฮวยเตี้ยมง้วย

สถานที่นี้ไม่อาจหลบหลีกได้

...หากคิดหลบหลีกต้องกระทบถูกกลไก

ถังฮวงไม่คิดหลบหลีก

...ที่แล้วมานางเป็นสตรีที่ไม่หลบหลีกเลี่ยงหนีมาก่อน

เพียงแต่ขณะที่ลมเย็นโชยพัดมา นางต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บคราหนึ่ง

...ที่แท้บังเกิดความมึนเมาจริงๆ

คนผู้หนึ่งกล่าวอย่างเกียจคร้านว่า "ท่านดื่มสุรามา? ทั้งยังมึนเมาอยู่บ้าง" .

ถังฮวงเพ่งตามอง เห็นฝังตรงข้ามของสระบัวมีคนที่ทั้งพิการทั้งโศกซึ่งผู้หนึ่งถือเทียนไขเล่มหนึ่ง จุดเทียนส่องแสงวับแวม

มันย่อมเป็นฮวยเตี้ยมง้วย

ถังฮวงฉุกคิดขึ้น *'ไม่ได้พบกับมันเป็นเวลานานแล้ว หลังจากที่มันบุกรุกห้องอาบน้ำ ก็ไม่ได้ปรากฏกายขึ้น'*

ฮวยเตี้ยมง้วยกล่าวว่า "เป็นไร ประหลาดใจกระมัง? คนตาบอดก็จุดเทียนด้วย?" มันกล่าวอย่างเกียจคร้านว่า "เทียนไขเล่มนี้จุดเพื่อท่าน เราตาบอดแล้ว คืนนี้เดือนมืดลมแรง เราไม่คิดเอาเปรียบผู้คน"

...ฟังจากปากคำมัน คล้ายกับว่าความพิการเป็นการเอารัดเอาเปรียบผู้คน

ถังฮวงยิ้มออกมากล่าวว่า "ยังบอกไม่คิดเอาเปรียบผู้คน...กลับบุกรุกห้องอาบน้ำของผู้อื่น"

นางบังเกิดความมึนเมาอยู่ห้าส่วน บวกกับที่แล้วมานางกล่าววาจาโดยปราศจากข้อกริ่งเกรง ดังนั้นยามนี้ยิ่งไม่ต้องมีข้อห้ามอันใด

ดวงตาของฮวยเตี้ยมง้วยคล้ายแช่อยู่ก้นทะเลลึก สุ้มเสียงของมันก็คล้ายดังจากก้นสมุทร มันกล่าวว่า "เหตุการณ์ครั้งนั้นต้องขออภัยยิ่ง"

ถังฮวงเอียงศีรษะ สองมือไพล่หลัง นิ้วมือทั้งสิบบิดไขว้กัน เดินวนอยู่รอบกายของฮวยเตี้ยมง้วยด้วยความกระตือรือร้นสนใจ ถามด้วยความสงสัยอยากรู้ว่า "ข้าพเจ้าสูญเสียพลังฝีมือ เป็นท่านสั่งให้ฟื้นฟูแก่ข้าพเจ้ากระมัง?"

ฮวยเตี้ยมง้วยเพียงกล่าวว่า "ที่แท้**เล่าสี่** *(อันดับสี่)* บอกต่อท่านจนหมดสิ้น"

ถังฮวงกล่าวว่า "ดูท่าท่านรั้งอยู่ที่นี้ โดยที่ไม่เป็นตัวของตัวเอง"

ฮวยเตี้ยมง้วยฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "เราเพียงเป็นหุ่นเชิด ตระกูลอุน

ถัง และลุ้ยต่างคิดอ่านวางแผนทรยศต่อสำนักต้นสังกัด เตรียมก่อตั้งสำนักใหม่ เราเป็นคนแซ่อื่น จึงถูกจับตัวมาเป็นเป้าหลอกล่อของพวกมัน ไม่เช่นนั้นพวกมันทั้งสามตระกูลไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สะดวกกับการเป็น**เล่าตั่ว** *(อันดับหนึ่ง)* แน่นอน หากให้เราเป็นเล่าตั่วมีประโยชน์ข้อหนึ่ง นั่นคือพวกมันล้วนไม่ไว้วางใจเรา ส่วนเราไม่อาจกระทำการใดได้"

ถังฮวงกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า "อย่างนั้นอุนเยียกอั้ง..."

ฮวยเตี้ยมง้วยกล่าวว่า "มันไม่มีใจทะเยอทะยานและไม่คิดทรยศ เพียงแต่คนอยู่ในยุทธจักร ไม่เป็นตัวของตัวเอง"

ถังฮวงกล่าวเสียงเย็นชาว่า "หากว่ายกขึ้นวางลงได้ มีหลักการ มีมโนธรรม มีความหนักแน่นและขวัญกล้าแข็งจริงๆ จะไม่กล่าวคำ *'คนอยู่ในยุทธจักร ไม่เป็นตัวของตัวเอง'* "

ฮวยเตี้ยมง้วยเงียบงันชั่วขณะ จึงกล่าวอย่างเหนื่อยล้าว่า *"น่าเสียดายที่เราเพียงเป็นคนพิการผู้หนึ่ง ทั้งเดินไม่ได้ และมองไม่เห็น หากเราไม่ยินยอมถูกผู้คนหลอกใช้ กระทั่งการมีชีวิตสืบไปยังเป็นปัญหา"*

ถังฮวงสอดคำขึ้น "มีชีวิตเช่นนี้ไยมิใช่ไม่ต่างกับตายแล้ว หากท่านไม่บอกต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายังไม่ทราบว่าท่านเป็นคนพิการ ยามนี้ท่านยอมรับเอง ข้าพเจ้าค่อยดูออก เสียทีที่ท่านมีฝีมือติดตัว กลับกระดูกอ่อนระทวยถึงเพียงนี้"

ฮวยเตี้ยมง้วยสะท้านขึ้นคราหนึ่ง

มันไม่ได้พิโรธเดือดดาล และไม่ได้สะทกสะท้อน

สีหน้ามันเพียงทอแววเหนื่อยล้าชนิดหนึ่ง

ทั้งงามทั้งโศกซึ้ง

ถังฮวงก็รู้สึกว่าตัวเองกล่าวหนักเกินไป จึงกล่าว "**ฮวยตั่วตึงแก** *(หัวหน้าที่หนึ่งแซ่ฮวย)* ระหว่างอยู่ที่นี้ ท่านเป็นสหายที่ข้าพเจ้าสนทนาอย่าง

ถูกคอ ข้าพเจ้าไม่เคยยึดถือท่านเป็นคนพิการ ขอบอกตามตรง หากท่านไม่บอก ข้าพเจ้ายังดูไม่ออก แต่ว่าท่านยึดถือตัวเองเป็นของเสียที่ใช้การไม่ได้ ข้าพเจ้ารู้สึกเสียดายแทนนัก"

ฮวยเตี้ยมง้วยยิ้มออกมา กล่าวว่า "เรายังไม่ถึงกับเป็นของเสียที่ใช้การไม่ได้ อย่างน้อยเรายังสามารถขัดขวางท่าน มิให้ท่านช่วยเหลือสหายของท่าน"

ถังฮวงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า "ท่านมิใช่ของเสียที่ใช้การไม่ได้ ท่านไม่จำเป็นต้องขัดขวางมิให้ข้าพเจ้าช่วยเหลือสหายของข้าพเจ้า"

ฮวยเตี้ยมง้วยถามว่า "ท่านต้องช่วยเหลือสหายของท่านให้จงได้?"

ถังฮวงตอบว่า "เพราะว่ามันช่วยข้าพเจ้า"

ฮวยเตี้ยมง้วยถามว่า "...หากว่ามันไม่เคยช่วยท่านมาก่อนเล่า?"

ถังฮวงกล่าวอย่างรวบรัดชัดเจนว่า "ขอเพียงเป็นสหายที่แท้จริงของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าล้วนช่วยเหลือ..." นางกล่าวเสริมว่า "หากสักวันหนึ่งท่านมีภัย ข้าพเจ้าก็จะช่วยเหลือท่าน"

ฮวยเตี้ยมง้วยยิ้มออกมา รอยยิ้มชักนำลักษณะท่วงท่าที่งามอย่างโศกซึ้งของมัน มันกล่าวว่า "ประเสริฐ หวังว่าสักวันหนึ่งท่านจะช่วยเหลือเรา เราหวังว่ามีวาสนาได้รับความช่วยเหลือจากท่าน"

ถังฮวงก็ยิ้มออกมา

สายลมโชยเฉื่อยฉิว

มีกลิ่นหอมของบุปผา มีกลิ่นอายของสุรา แฝงอารมณ์ความรู้สึกบางอย่าง...ทั้งสงบ ทั้งเหนื่อยล้า

ภายใต้ความมึนเมา ถังฮวงจำแนกไม่ออกว่าเป็นความสงัดของวิกาล หรือเป็นความอ้างว้างของผู้คน

...เสียงการฆ่าฟันที่เบื้องนอกไฉนขาดหายไป?

ฮวยเตี้ยมง้วยพลันถามว่า "ท่านมักร้องเพลงอยู่เสมอ ไม่ทราบร้องเพลงใด เราได้ยินไม่ชัดเจนใบหูยังปราดเปรียว"

ถังฮวงพกพารอยยิ้มแฝงสำนึกที่มึนเมาคลอเพลงออกมาท่อนหนึ่งว่า

"ชายอยู่บ้านหนึ่งหญิงอยู่บ้านหนึ่ง
ภูเขาสูงสายน้ำลึกเส้นทางยาวนาน
สักวันหนึ่งขุนเขาลำน้ำเปลี่ยนผัน
เพียงหวังสองบ้านกลายเป็นบ้านเดียว"

เสียงเพลงของนางยังสดชื่นกว่า ใสเย็นกว่าลมรำเพยอีก นางพอร้องจบจึงกล่าว "นี่เป็นความมุ่งมาดปรารถนาแต่ฝ่ายเดียวใช่หรือไม่?"

ฮวยเตี้ยมง้วยคล้ายยังฟังไม่พอ ยังเงี่ยใบหูคล้ายแยกแยะโดยละเอียด ผ่านไปเนิ่นนานจึงทอดถอนใจกล่าวว่า "ฟังว่าท่านกับเซียวชิวจุ้ย **เซียวไต้เฮียบ** *(วีรบุรุษแซ่เซียว)* เป็นคู่รักกัน?"

วิกาลมืดมิดถึงเพียงนั้น ขอเพียงเดินอยู่ในความมืดสักระยะหนึ่งผู้คนจะถูกกลืนหายเข้าไป แต่ใบหน้าถังฮวงยังปีติยินดี และขาวผุดผาดตา

ถังฮวงกล่าวเสียงอ่อนหวานว่า "รอจนข้าพเจ้าช่วยฉื่อบู้ออกมาจะออกตามหาเขา"

ฮวยเตี้ยมง้วยก็ร้องเพลงออกมาท่อนหนึ่ง *"เพียงหวังสองบ้านกลายเป็นบ้านเดียว"*

เสียงเพลงของมันแฝงความแหบพร่า ถ่ายทอดความรักอันลึกซึ้งตรึงตรา หลังจากร้องจบ ทั้งสองพากันหัวร่อออกมา

ถังฮวงชมเชยว่า "ท่านร้องได้น่าฟังยิ่ง คล้ายกับ...มากรักมากน้ำใจเกิดเรื่องราวที่เศร้าเสียใจมากมายก็มิปาน"

ฮวยเตี้ยมง้วยทวนคำว่า "เศร้าเสียใจ? ผู้ใดทำร้ายเราเศร้าเสียใจ?"

ถังฮวงแสยะหน้าใส่มัน กล่าวว่า "ท่านผู้นี้..." จากนั้นนึกออกมา

มันมองไม่เห็น

แต่ฮวยเตี้ยมง้วยคล้ายกับมองเห็น พลอยหัวร่อออกมา ทั้งสองหัวร่ออยู่ครู่หนึ่ง ฮวยเตี้ยมง้วยจึงกล่าว "ยังจำวันแรกที่พวกเราพบหน้ากันได้หรือไม่? เราพลันลงมือ ทดสอบดูว่าท่านสูญเสียพลังฝีมือไปหรือไม่โดยใช้นิ้วแตะริมฝีปากของท่านคราหนึ่ง..."

ถังฮวงตอบว่า "ใช่แล้ว ท่านเอารัดเอาเปรียบข้าพเจ้า"

ฮวยเตี้ยมง้วยส่งเสียงดังอืมม์ กล่าวอย่างเคลิบเคลิ้มว่า "ยังจำค่ำคืนที่พวกเราดื่มสุรา**อิงจีหลุย** *(น้ำตาแดงชาด)*..."

ถังฮวงความจริงยิ้มแย้ม พลันพบว่าหัวข้อไม่ถูกต้อง ไม่ดีนักดังนั้นบังเกิดความไม่สบายใจ และไม่ยินดีอยู่บ้าง รีบกล่าวแก้ไขว่า "เป็นท่านดื่มสุราอิงจีหลุย มิใช่พวกเรา"

ฮวยเตี้ยมง้วยก็สำรวมท่าที สุ้มเสียงกลับกลายเป็นเย็นชา กล่าวว่า "เป็นเรา มิใช่ท่าน ยามนี้ผู้ที่มาช่วยเหลือฉื่อบู้เป็นท่าน ผู้ที่ขัดขวางมิให้ท่านช่วยเหลือฉื่อบู้เป็นเรา"

สีหน้าของถังฮวงก็เคร่งเครียดเย็นชาลงกล่าวว่า "ท่านคิดขัดขวางจริงๆ?"

ฮวยเตี้ยมง้วยไม่กล่าวมากความ

มันเพียงกล่าวคำ "เชิญ" คำหนึ่ง

กล่าวย้ำอย่างเด็ดเดี่ยว ไม่มีช่องทางผ่อนปรนใดๆ

ถังฮวงสยิวกายคราหนึ่ง

...ไม่ทราบเป็นเพราะลมรุนแรงเกินไป หรือเหน็บหนาวเกินไป หรือว่าเมามายเกินไป?

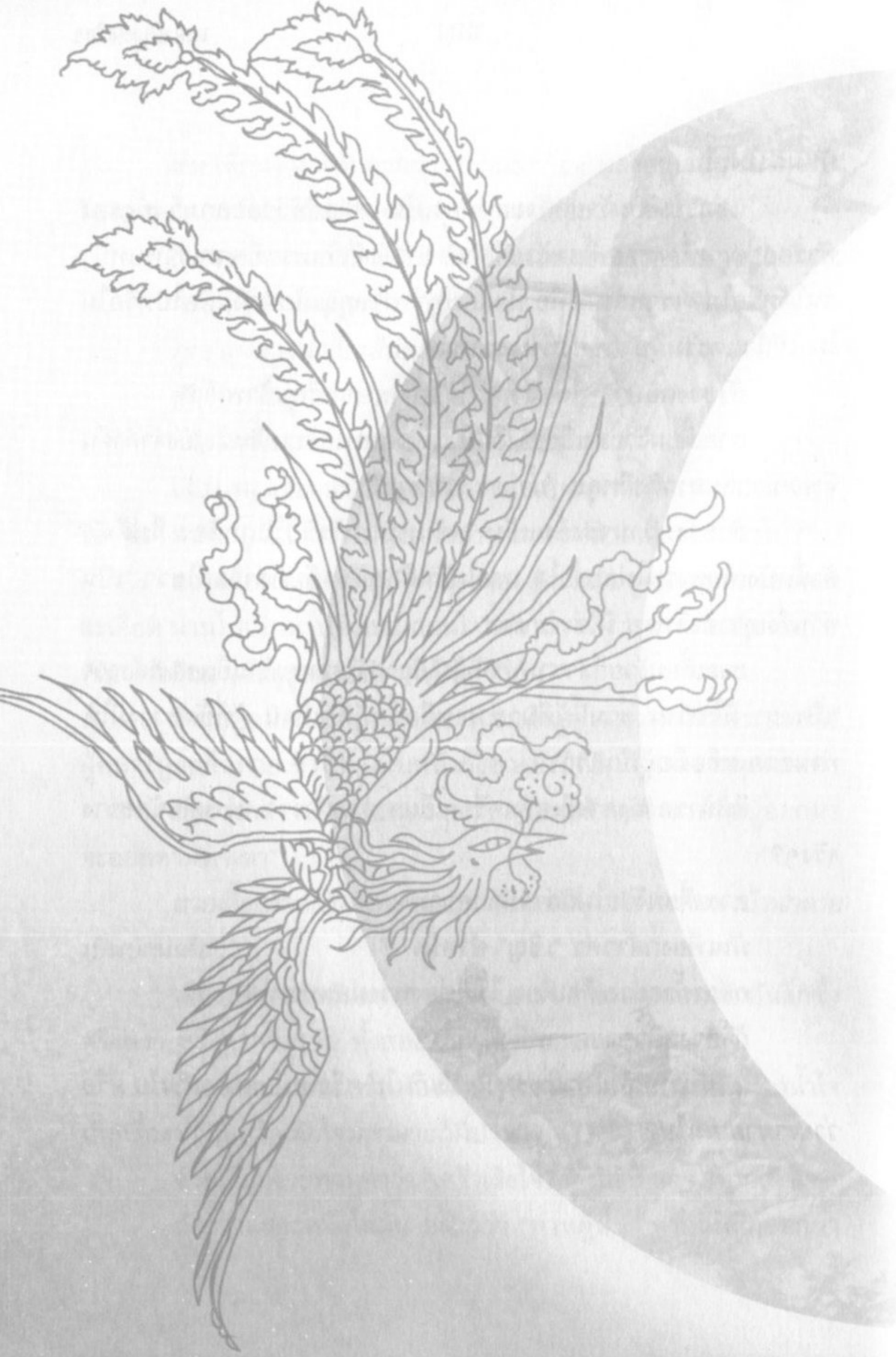

ตอนที่ 17
ค่าตอบแทนที่ต้องจ่าย

ฮวยเตี้ยมง้วยขยับมือซ้าย แว่วเสียงดังขวับในแขนเสื้อข้างขวาปรากฏประกายสีทองพุ่งวาบออกมาสายหนึ่ง

ถังฮวงรีบถลันหลบหลีก

ขณะที่นางคิดถลันหลบ ประกายสีทองก็ปักใส่เบื้องบนศีรษะของนาง

นางงงงันวูบหนึ่ง ยกมือลูบคลำ ก็แกะลูกดอกลงจากมวยผมตัวหนึ่ง

ลูกดอกเบาบางที่ตีจากทองคำตัวหนึ่ง

ฮวยเตี้ยมง้วยกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ดอกที่หนึ่งเราจะซัดผมเผ้าของท่าน..."

เสียงขวับดังขึ้น มันขยับสองมือ แต่ที่เท้าขวาปรากฏประกายสีทองสายหนึ่งพวยพุ่งออกมา

ถังฮวงลอยตัวขึ้น ยังไม่ทันใช้วิชาตัวเบานางแอ่นทะยานเมฆ รู้สึกในหูขวาเย็นวาบ ลูกดอกทองคำพุ่งผ่านข้างแก้มไป ยิงไข่มุกเม็ดเล็กที่ห้อยอยู่ที่ติ่งหูข้างขวาร่วงหล่นลงมา

ฮวยเตี้ยมง้วยกล่าวย้ำทีละคำว่า "ลูกดอกที่สองเราจะซัดต่างหูของท่านลงมา..."

ถังฮวงทั้งแตกตื่นพรั่นพรึง

ที่แตกตื่นคือพรั่นพรึง

ที่พรั่นพรึงก็เป็นความแตกตื่น

...การลงมือเช่นนี้ คู่มือเช่นนี้ทั้งน่าพรั่นพรึง และน่าแตกตื่นไปแล้ว

ฮวยเตี้ยมง้วยกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า "ลูกดอกที่สามเราจะซัด..."

ไม่ทันขาดคำ ถังฮวงก็จู่โจมตอบโต้

...นางมิอาจไม่จู่โจม

...ไม่อาจงอมือรอความตาย

...คู่มือร้ายกาจไปแล้ว นางต้องแปรการรับเป็นรุก เปลี่ยนการรุกเป็นรับ

นางพอลงมือก็ใช้ออกด้วยยอดวิชาสำนักถังทั้งสองแขนง

มือขวาซัดขวานสะบัดหมึกเล่มหนึ่ง มือซ้ายยิงลูกธนูเว้นพื้นที่สองดอก

...นางแม้สำนึกตัวว่ามิใช่คู่มือฝ่ายตรงข้าม ก็ขอเสี่ยงชีวิตสักครา

ขวานแหวกพุ่งด้วยพิโรธ

ลูกธนูจู่โจมเสียงแหลมเล็ก

ต่อจากนั้นถังฮวงแทบไม่เชื่อสายตาของตัวเอง

ขวานนั้นจามใส่ทรวงอกฮวยเตี้ยมง้วย

ลูกธนูทั้งสองปักใส่ใต้ซอกแขนซ้ายขวาของฮวยเตี้ยมง้วย

ฮวยเตี้ยมง้วยครางหนักๆ คำหนึ่ง หงายร่างล้มลง!

พริบตานั้นถังฮวงเข้าใจกระจ่างแล้ว

ฮวยเตี้ยมง้วยมิใช่หลบไม่พ้น หากแต่ไม่คิดหลบหลีก

...มันจะอย่างไรเป็น**เล่าตั่ว** *(พี่ใหญ่)* ที่นี้ หากคิดมีชีวิตสืบไป ทั้งปล่อยให้ถังฮวงไปช่วยคน ก็ต้องจ่ายค่าตอบแทนออกมา

...ดังนั้นมันจงใจกระตุ้นโทสะของถังฮวง บีบบังคับให้นางลงมือ ต่อจากนั้นรับอาวุธลับทั้งสองชนิดเอาไว้

...สภาพเช่นนี้คล้ายคลึงกับอุนเยียกอั้ง อุนเยียกอั้งก่อนที่จะเมามายล้มพับไป ยังจู่โจมออกหนึ่งกระบี่ บ่งบอกว่า "หากเราคิดขัดขวางท่าน ท่านไม่มีทางผ่านไปได้" เพียงแต่ฮวยเตี้ยมง้วยยังหลั่งโลหิต และได้รับบาดเจ็บ *'มันบาดเจ็บสาหัสหรือไม่?'*

'ถึงแก่ชีวิตหรือไม่?'

ทั้งสองประการนี้ ถังฮวงไม่แน่ใจ

นางยามร้อนรุ่มขุ่นเคือง ยามแตกตื่นพรั่นพรึง บวกกับฤทธิ์สุรารุมเร้า ทำให้นางลงมือโดยไม่ยั้ง

นางนึกเสียใจขึ้นมา

นางรีบวิ่งปราดเข้าไป คิดตรวจดูอาการบาดเจ็บของฮวยเตี้ยมง้วย แต่ฮวยเตี้ยมง้วยชิงตวาดเสียงแผ่วทุ้มว่า

"อย่าเข้ามา"

ถังฮวงชะงักร่างแต่กลางคัน

ฮวยเตี้ยมง้วยตวาดคำหนึ่งว่า

"รีบไป"

ถังฮวงยังรีรอลังเล

ฮวยเตี้ยมง้วยกล่าวเสียงแหบพร่าว่า "นี่เป็นโอกาสที่ดีที่สุด รีบไปช่วยคน จากไปในบัดดล"

ถังฮวงรู้สึกลำคอตีบตัน ขบริมฝีปากล่างมิให้น้ำตาไหลหลั่งออกมา

กล่าวคำ "ท่าน..."

เมื่อฮวยเตี้ยมง้วยเห็นถังฮวงหมุนตัวไป ใช้วิชาท่าร่างเคลื่อนไหว มันค่อยรู้สึกถึงอาการเจ็บปวดที่ทรวงอกและใต้ซอกแขนทั้งสอง

มันทราบดีว่าน้ำใจครั้งนี้ไม่อาจเปลี่ยนผัน และยากที่จะติดตามกลับมา เช่นเดียวกับท่าร่างที่เคลื่อนห่างออกไปของนาง

นับตั้งแต่มันพบพานถังฮวง ที่นี้มิเพียงกลายเป็นสถานที่ควบคุมตัวมัน ทั้งยังเป็นพื้นที่ช่องว่างที่ชะตาลิขิตให้ไม่สมมาดปรารถนา ในชีวิตมันปรากฏถังฮวงผ่านเข้ามา แต่ต้องสูญเสียถังฮวงไปอย่างแน่นอน ประการนี้มันทราบกระจ่างเป็นอย่างดี

...ชายอยู่บ้านหนึ่งหญิงอยู่บ้านหนึ่ง ถึงแม้แยกจากกันคนละทิศ แต่เขายังโชคดี และมีความสุขต่างกับตัวมัน มันอยู่อย่างเศร้าโศกศัลย์ ขณะที่นางทั้งหวั่นวิตกทั้งเบิกบานใจ

มันล่วงรู้แต่แรกว่าต้องมีค่ำคืนนี้ ถึงกับเห็นบทสรุป ทำนายผลบั้นปลายได้ว่ามันต้องเป็นสุนัขป่าที่อ้างว้างตัวหนึ่ง

ดังนั้นค่ำคืนนั้นลุ้ยอีซิ่งกับถังนาไซจงใจสื่อสารต่อมันว่านางคับขันอันตราย ให้มันรับทราบวิชาขวานกับลูกธนูของมัน เพื่ออาศัยลมปากมันถ่ายทอดบอกวิธีซัดอาวุธลับของถังฮวงออกมา

...แต่ภายหลังเหตุการณ์ มันบอกต่อลุ้ยอีซิ่งกับถังนาไซว่ามันรับมืออย่างรีบร้อน ไม่ทันสังเกตแนวทางอาวุธลับของฝ่ายตรงข้ามอย่างชัดแจ้ง

คราครั้งนั้นมันเห็นร่างเปลือยที่งดงามราวรูปสลักเสลาจากหยกขาว มันตกลงใจในตอนนั้นว่ามันยังคงแสร้งเป็นตาบอดประเสริฐกว่า เมื่อเป็นเช่นนี้ ถังฮวงก็ปราศจากคำตัดพ้อต่อว่า มันก็ไม่ต้องทำร้ายถังฮวง...

หลังการประสบพบเห็นความงามที่ชวนให้ตื่นตะลึงครั้งนั้น มันก็

ครุ่นคิด...มันต้องจ่ายค่าตอบแทนออกไป ไม่ว่าตายหรือรับบาดเจ็บก็ตาม

มันความจริงเพียงถูกทำร้ายสองเท้าพิการ สายตาก็เสื่อมลง แต่ไม่ถึงกับตาบอด

ฮวยเตี้ยมง้วยล้มลงกับพื้น ได้ยินเสียงฝีเท้าที่ห่างไกลออกไป ยังมีเสียงโลหิตไหลหลั่งจากร่างมัน

...ที่ซึ่งมันนอนทอดกายอยู่ สามด้านเป็นสระบัว ทุกทิศทางคล้ายทิ้งเงาร่างถังฮวงไว้ ยังมีกลิ่นหอมของสุราอิงจีหลุยที่เข้มข้นหากทว่าอ่อนจาง

ถังนาไซแคะขี้ดินในเล็บ ปากกล่าวว่า "...นี่เป็นโอกาสสุดท้ายของเจ้า เราถามเจ้าอีกครั้ง เป็นผู้ใดส่งเจ้ามา? เจ้าล่วงรู้เรื่องอันใดของพวกเรา? แผนการของพวกเจ้าเป็นอย่างไร? เจ้าล่วงรู้ความลับของพวกเราได้อย่างไร? หากเจ้าไม่บอกความจริงออกมา ชั่วชีวิตนี้จะไม่มีโอกาสกล่าววาจาอีกแล้ว"

ฉื่อบู้ถูกเคี่ยวกรำทรมานจนรับบาดแผลเกลื่อนกลาดทั่วร่าง ไม่ได้ยินได้ฟังคำพูดของถังนาไซ มันเพียงไม่เชื่อสายตาของตนเอง

มันความจริงถูกเชือกหยาบมัดติดกับแคร่เหล็ก จุดเส้นทั่วร่างถูกปิดสกัดไว้ ขณะที่ประตูของซื้อก *(บ้านความตาย)* เปิดอ้าออก โดยไม่กลัวว่ามันจะหลบหนีออก เพียงแต่มันหันหน้าหาประตูใหญ่

นอกประตูเป็นสระบัว

หมู่ตึกเกียงเท้าน้ำความจริงปลูกสร้างอยู่ริมน้ำ ทั้งอาศัยทางน้ำวางขบวนค่ายกลไว้ ผู้ที่ไม่ล่วงรู้ความนัยคิดบุกรุกล่วงล้ำ มีแต่หนทางตายสายเดียว

ฉื่อบู้ที่ถูกฟาดโบยเฆี่ยนตีจนยับเยิน ศีรษะหน้าผากปริแยก ความจริงไม่คิดมีชีวิตสืบต่อ เพียงแต่มันกระทั่งพลังลมปราณยังไม่อาจรวมรั้ง อย่าว่าแต่คิดสะบั้นชีพจรฆ่าตัวตาย

ผู้ที่ชมดูเรื่องสนุกสนานในที่นี้คือถังนาไซ แต่คนลงมือมิใช่มัน หากแต่เป็นลุ้ยเปี่ยงกับเตียเซี่ยวฮื้อ

มุ่งไกลเป็นพันลี้ลุ้ยเปี่ยงกับซัดร้อยครั้งถูกเป้าพันคราเตียเซี่ยวฮื้อได้รับขนานนามในยุทธจักรร่วมกับเมฆลอยเลื่อนสายน้ำไหลฉื่อบู้ เนื่องเพราะได้รับขนานนามร่วมกัน พวกมันจึงแค้นมันเป็นพิเศษ

ฉื่อบู้ทราบดีว่าเมื่อตกอยู่ในเงื้อมมือพวกมัน ก็สูญสิ้นความหมายทั้งมวล

มันกล้ำกลืนความเจ็บปวด

มันฝืนยิ้มทนความลำบาก

...ถึงอย่างไรมันรุดมาเพื่อช่วยเหลือถังฮวง

เพราะเพื่อนาง แม้ตายก็ปราศจากคำตัดพ้อ ถึงแม้ย่อยยับก็ไม่เสียใจ

...แต่ว่าถังฮวงหลบหนีไปแล้วหรือไม่?

'นางปลอดภัยดีหรือไฉน?'

'นางไร้อันตรายหรือไม่?'

ฉื่อบู้ยังนึกถึงความฝันภายในบ่อ บ่อในความฝัน เมื่อใดที่นางเคลื่อนใกล้เข้ามา กวาดสายตาลงในบ่อที่แห้งผากของมัน? สุดขอบฟ้าไกลตา อยู่กันคนละภพ

ถังฮวง ถังฮวง เรายังจะได้พบท่านหรือไม่?

คิดไปคิดไป คล้ายกับว่าที่ริมน้ำฝั่งสระบัวเต็มไปด้วยเงาร่างถังฮวง

ใบหน้าอันงดงามนั้น คล้ายบทกวีที่ขับขานสืบต่อกันมานับพันปี

'นั่นมิใช่ถังฮวงหรือ?'

'นั่นเป็นถังฮวงจริงๆ'

...สวรรค์ ถังฮวงไฉนมายังที่นี้?

...นางไฉนปรากฏขึ้นในที่นี้?

ในความสะท้านสะเทือน ฉื่อบู้ไม่ได้ยินถังนาไซกล่าวกับมันว่ากระไร

ถังฮวงคุกคามเข้าใกล้บ้านความตายโดยไร้สุ้มเสียง

ถังนาไซหันหลังให้กับนาง

แต่แล้วถังฮวงเกิดความรู้สึกว่าถูกจับตาดูจากทางด้านหลังอีก

นางไม่รุดหน้าต่อไป

นางพลันหยุดชะงักลง

ยามนั้นถังนาไซก็สังเกตเห็นฉื่อบู้ผู้ปากอ้าตาค้าง สีหน้าคล้ายตกอยู่ในห้วงความฝัน

มันกล่าวโดยไม่เหลียวหน้ากลับไปว่า "เป็นเจ้ากระมัง? เจ้ากลับกล้าย้อนกลับมาเพียงลำพัง นับว่าขวัญกล้าแข็งจริงๆ"

ถังฮวงกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ที่ด้านหลังข้าพเจ้าเป็นกระเรียนชาดกับกระเรียนอัคคีที่ต่ำช้าสามานย์กระมัง?"

ถังปุกช้วนกับลุ้ยเป่ากวงที่ด้านหลังล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป

...ถังฮวงถึงอย่างไรเป็นผู้เยาว์รุ่นหลัง

...คำพูดของถังฮวงนี้มิเพียงไม่ยึดถือพวกมันเป็นผู้อาวุโส ถึงกับไม่ถือว่าพวกมันเป็นคน

จากนั้นถังฮวงกล่าวอีกว่า "**ยี่จับสี่เจ่ก** *(อาที่ยี่สิบสี่)* คิดไม่ถึงว่าท่านเป็นคนเช่นนี้"

ถังนาไซแคะขี้ดินในเล็บนิ้วกล่าวว่า "ถังฮวงเจ้าย้อนกลับมายังที่นี้ถึงแม้ขวัญกล้าพอทั้งถือคุณธรรม แต่ก็ไม่ฉลาดแม้แต่น้อย แต่ว่าเราขบคิดไม่เข้าใจว่า **ฮวยตั่วตึงแก** *(หัวหน้าที่หนึ่งแซ่ฮวย)* กับ**อุนเล่าสี่** *(อันดับสี่แซ่อุน)* ไฉนปล่อยให้เจ้าลอบเข้ามา"

ถังฮวงตอบว่า "เพราะว่าข้าพเจ้าโค่นพวกมันล้มลง" นางเห็นว่าการกล่าวเช่นนี้จะส่งผลดีต่อพวกมัน จากนั้นกล่าวว่า "ตอนนี้ถึงรอบของท่านแล้ว"

ถังนาไซหัวร่อออกมา หัวร่ออย่างเมตตาปรานี

ถังปุกซ้วน ลุ้ยเป่ากวง ลุ้ยเปี่ยงและเตียเซี่ยวฮื้อพากันหัวร่อออกมา

ถังนาไซถามอย่างยิ้มแย้มว่า "เจ้าเพียงคนเดียว ต่อให้มีความสามารถเทียมฟ้า ยังสามารถโค่นพวกเราทั้งหมดลงหรือ?" น้ำเสียงมันหยามดูแคลน ทั้งกล่าวอีกว่า "เจ้าล่วงรู้ความลับมากมายถึงเพียงนี้ พวกเรายังจะปล่อยให้เจ้าหลบหนีออกไปอีกหรือ?"

ถังฮวงคิดกล่าวกระไร แต่แล้วลมเย็นโชยพัดมา นางต้องสยิวกายอีกครา

พลันได้ยินฉื่อบู้ร่ำร้องว่า "ถังโกวเนี้ย รีบหนี อย่าได้สนใจข้าพเจ้า หากท่านคิดล้างแค้นให้กับข้าพเจ้าก็ไปหาถังเล่าไท่ไถ่..." มันกล่าวอย่างรีบร้อนเกินไป กลับกลืนก้อนเลือดที่แข็งตัวในลำคอลงไป ทำให้ไม่อาจกล่าวสืบต่อ

ถังฮวงมองดูบุรุษที่ตาโต จมูกใหญ่ ปากกว้าง กอปรเป็นความทระนงองอาจผู้นี้ ยามนี้เพราะช่วยตัวเอง กลับถูกเคี่ยวเข็ญทรมานถึงขั้นนี้ รู้สึกหัวใจร้อนวูบ ไม่สนใจมากความตวาดเสียงสดใสว่า "หุบปาก ท่านช่วยข้าพเจ้าได้ ข้าพเจ้าช่วยท่านไม่ได้หรือ? รอจน**เล่าไหนไน่** *(ท่านย่าผู้เฒ่า)* มาถึง ท่านคงถูกสับเป็นเจ็ดพันชิ้นแล้ว" จากนั้นกวาดตาไปยังผู้คนที่รายล้อมเข้ามาทั้งห้า แค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า "ประเสริฐ วันนี้เราถังฮวงคนเดียวจะสั่งสอนพวกท่านเหล่าคนต่ำช้าทั้งห้าเอง"

ถังปุกซ้วนทำท่าราวนกกระสาเตรียมโผบินตัวหนึ่ง กล่าวว่า "คิดไม่ถึงสำนักถังกลับมีผู้เยาว์ที่ไม่มีสัมมาคารวะเช่นเจ้า"

ลุ้ยเป่ากวงก็ตวาดว่า "วันนี้หากไม่จัดการเจ้าโดยราบคาบ เราไม่ขอแซ่ลุ้ยอีก" สองมือมัน *"ก่อ"* ไฟข้างละกอง กล่าวอีกว่า "ผู้ที่ใช้อาวุธลับกลับมีผู้เยาว์ที่ไม่รักความก้าวหน้าเช่นเจ้า นับเป็นเรื่องเสื่อมเสียหน้านัก"

ถังฮวงสวนคำว่า "ผู้เยาว์อันใด สำนักถังที่ใด พวกท่านจึงทำลายศักดิ์ศรีของผู้ที่ใช้อาวุธลับไป" สีหน้านางแฝงความองอาจเจ็ดส่วนงดงามอยู่สามส่วน ตวาดว่า "ภารกิจอันดับแรกของ**ไต้ฮวงเจ่กตึ้ง** *(หนึ่งตึกใจกว้าง)* ของเราถังฮวงคือชำระสำนัก จัดการกับชนชั้นมุสิกทั้งหลาย"

ถังนาไซกลับงงงันวูบหนึ่ง กล่าวว่า "**ไต้ฮวงเจ่กตึ้ง** *(หนึ่งตึกใจกว้าง)* อันใด?"

ถังฮวงเริ่มสร่างเมา บวกกับถูกลมเย็นโชยพัด ต้องสั่นสยิวอีกครา ทราบดีว่าค่ำคืนนี้ยากหนีรอดจากเงื้อมมือยอดฝีมือทั้งห้านี้ แต่ภายใต้โลหิตอันระอุ ไม่เสียดายกับการเสี่ยงชีวิต ดังนั้นตัดใจอย่างเด็ดเดี่ยว ร้องดังๆ ว่า "หนึ่งตึกใจกว้างคือเราถังฮวง..."

พลันได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวเสริมว่า "บวกกับเราต้าอ๋องภูเขาทิกั่ง..."

คนผู้นี้กล่าวพลางเคลื่อนกายเข้ามาดุจขุนเขาลูกหนึ่ง ทั้งยังคลุมเสื้อผ้าตัวหนึ่งให้กับถังฮวง กล่าวว่า "อย่าได้ถูกความเย็นแทรกซึมไป ยามนี้สตรีที่ถือคุณธรรมมีไม่มากนัก ท่านต้องถนอมตัวให้มากไว้"

แม้แต่ถังฮวงก็ตะลึงลาน

นางคิดไม่ถึงว่าต้าอ๋องภูเขาจะปรากฏกายในที่นี้

นางยิ่งคิดไม่ถึงว่าชายฉกรรจ์ที่มีรอยแผลเป็นทั่วใบหน้า และจมูกที่บิดเบี้ยวจะกล่าววาจาที่นุ่มนวล ทั้งเคลื่อนไหวอย่างนุ่มนวลเช่นนี้

ผู้คนอีกคนหนึ่งถลันออกจากความมืด กล่าวว่า "บวกกับเราขุนพลขวาเซี่ยวงี้..."

ยังมีอีกคนหนึ่งกล่าวว่า "...รวมทั้งเราขุนพลซ้ายเล่าฮื้อ"

ไม่เพียงแต่เล่าฮื้อ ที่ด้านหลังเล่าฮื้อยังมีบุคคลอีกคนหนึ่ง

คราครั้งนี้แม้แต่ถังนาไซก็ลืมแคะขี้เล็บแล้ว

...คนเหล่านี้เข้ามาได้อย่างไร?

จวบกระทั่งมันได้ยินบุคคลอีกคนหนึ่งกล่าววาจา มันค่อยคล้ายสะท้านตื่นจากความฝัน

บุคคลนั้นกล่าวว่า "ย่อมยังมีเราถังปุยซื้อแห่งหมู่บ้านจึงเท้าปัก"

คนผู้นี้หน้าตาเคร่งเครียด ทั้งผ่านโลกมาอย่างช่ำชอง แต่ที่ข้างแก้มมีรอยลักยิ้มคู่หนึ่ง เป็นถังปุยซื้อเอง

ตอนที่ 18
โอ...ถังฮวง

คราครั้งนี้แม้แต่ถังฮวงยังร้องออกมาว่า "จับลักเจ่ก *(อาที่สิบหก)* ท่านก็มาด้วย" น้ำเสียงเต็มไปด้วยความปีติยินดี

นางทราบว่าที่ผ่านมา **'จับลักเจ่ก'** *(อาที่สิบหก)* ท่านนี้แม้รักเอ็นดูนาง ทั้งจงรักภักดีต่อถังเล่าไท้ไถ่ แต่กระทำการใดยึดถือเรื่องส่วนรวมเป็นหลัก ไม่ให้ท้ายแก่ผู้น้อย แต่เพราะตัวเองกลับบุกเข้าหมู่ตึกเกียงเท้าน้ำ เป็นศัตรูกับสาขาห้าทองบินอย่างเปิดเผย ในใจทั้งแตกตื่นทั้งยินดีทั้งประหลาดใจทั้งสุขใจ

ถังปุยซื้อเพียงแค่นเสียงดังเฮอะคำหนึ่ง

ซึ่งความจริงมิเพียงแต่ถังฮวงเคลือบแคลงสงสัย แม้แต่ถังนาไซก็รู้สึกเหนือความคาดหมาย ที่ผ่านมาถังปุยซื้อรักษาความสุขุมเยือกเย็นไว้ยามนี้กลับบุกรุกหมู่ตึกเกียงเท้าน้ำ เกรงว่ามีที่ถือดี รับรองไม่เสี่ยงอันตรายโดยปราศจากความมั่นใจ

ถังนาไซมิใช่เกรงกลัวถังปุยซื้อ เพียงแต่กริ่งเกรงมัน ที่หวาดกลัว

ยิ่งกว่าคือเบื้องหลังถังปุยซื้อยังมีถังเล่าไท้ไถ่

ถังนาไซฝืนหัวร่อกล่าวว่า "**จับลักกอ** *(พี่ที่สิบหก)* ไม่ได้พบกันนานแล้ว คิดไม่ถึงท่านก็ให้เกียรติมายังหมู่ตึกเรา พวกเราไม่ได้ออกไปรอต้อนรับ ต้องขออภัยอย่างสูง"

ถังปุยซื้อแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า "ไม่ต้องเสแสร้งแกล้งดัด เราคิดช่วยคนทั้งสองนี้ไป ท่านปล่อยคนหรือไม่?"

คนทั้งสองที่มันเอ่ยถึง ย่อมเป็นถังฮวงกับฉื่อบู้

ถังนาไซย้อนถามว่า "ถังตึ้งเจี่ยเล่า?"

เล่าฮื้อชิงตอบว่า "ถูกสมุนของต้าอ๋องภูเขาจำนวนสามสิบสามคนชักนำไปอีกทางหนึ่ง มันยังเข้าใจว่าพวกเราอยู่ในกองกำลังนั้น ถูกมันขับไล่เตลิดเปิดหนีไป"

ถังนาไซลอบด่าทอในใจ ถามอีกว่า "ลุ้ยอีซิ่งเล่า?"

ครั้งนี้เป็นเซี่ยวงี้ตอบว่า "ขบวนของมันถูกเด็กน้อยถังชุยชุยหลอกล่อจนหัวหมุน ในเวลาอันสั้นรับรองไม่กลับมา"

ถังปุยซื้อแค่นเสียงหนักๆ อีกครา

ถังนาไซข่มเพลิงโทสะไว้ กล่าวว่า "อย่างนั้นพวกท่านเข้ามาได้อย่างไร?"

ต้าอ๋องภูเขาชี้มือไปยังฉื่อบู้ กล่าวว่า "เป็นคนศีรษะแตกโลหิตหลั่งไหลผู้นี้จัดส่งวิธีฝ่าค่ายกลของหมู่ตึกท่านออกไป เราเดินตามวิธีการ กระทั่งภูตผียังไม่พบพาน ผ่านเข้ามาได้โดยสะดวกราบรื่น"

ถังนาไซกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า "อาศัยพวกท่านไม่กี่คนนี้?"

ถังปุยซื้อกล่าวว่า "เป็นไร ท่านต้องเห็นขุมกำลังจึงค่อยปล่อยคน?" พลางโบกแขนเสื้อคราหนึ่ง

แขนเสื้อมันพอโบกสะบัด ในความมืดปรากฏเงาคนเคลื่อนไหว

วูบวาบ ถังนาไซตาแหลมคม เห็นเป็นมือดีของสำนักถัง ซึ่งประจำการที่หมู่บ้านจึงเท้าปัก เช่นถังก้วยเล่า ถังไต้จง ถังไท้ตง

...ซึ่งก็หมายความว่าผู้ที่ถังปุยซื้อนำมาด้วยล้วนเป็นยอดฝีมือของสำนักถัง

ลูกผู้ชายไม่ถือสาพลาดท่าตำตา ดูท่าเจตนาการมาของถังปุยซื้อไม่คิดต่อสู้แตกหักในบัดดล เพียงคิดช่วยคนออกไป

ในส่วนของมัน ถังตึ้งเจี่ยกับลุ้ยอีซิ่งถูกชักนำไปอีกทางหนึ่ง ส่วนฮวยเตี้ยมง้วยกับอุนเยียกอั้งไม่ทราบหลบหน้าไปที่ใด

ดังนั้นถังนาไซปั้นรอยยิ้มออกมา กล่าวว่า "หากว่าเราปล่อยตัว**ฉื่อเสียวเฮียบ** *(ผู้กล้าอายุเยาว์แซ่ฉื่อ)* กับ**ถังนึ่งเฮียบ** *(วีรสตรีแซ่ถัง)* พวกท่านจะถอนกำลังจากไป?"

ถังฮวงชิงกล่าวว่า "ท่านไม่ได้คร่ากุมข้าพเจ้า ทั้งคร่ากุมข้าพเจ้าไม่ได้"

ถังปุยซื้อแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า "คืนนี้เราไม่คิดพิสูจน์ความเป็นตายกับท่าน แต่ท่านจดจำไว้ สาขาห้าทองบินท่านอย่าได้ก่อเรื่องราว คิดมักใหญ่ใฝ่สูง ไม่เช่นนั้นสักวันหนึ่งสำนักถังจะชำระสะสางสำนัก"

ถังนาไซกล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติว่า "นั่นเป็นเรื่องของภายหน้า รอไว้ภายหน้าค่อยว่ากล่าวเถอะ เมื่อถึงเวลานั้นไม่ทราบว่าผู้ใดชำระสะสางผู้ใดกันแน่"

มันบอกใบ้ให้ถังปุกช้วนปล่อยตัวฉื่อบู้เป็นอิสระ

ถังฮวงคิดเข้าไปประคอง

เล่าฮื้อกับเซี่ยวงี้ชิงถลันออกไป แยกย้ายเป็นซ้ายขวาประคองฉื่อบู้ไว้

ถังฮวงก็ยินดีที่ไม่ต้องวุ่นวาย พลันขมวดคิ้วเรียวงาม โยนเสื้อยาว

ที่คลุมร่างกลับไปให้แก่ต้าอ๋องภูเขา

ต้าอ๋องภูเขากล่าวอย่างประหลาดใจว่า "เป็นไรท่านไม่หนาวหรือ?"

ถังฮวงแย้มยิ้มพริ้มพราย เผยเห็นรอยลักยิ้มอันลึกล้ำ กล่าวว่า "ขอบคุณมากแล้ว เสื้อผ้าของท่านมีกลิ่นประหลาดชนิดหนึ่ง คงไม่ได้ซักเป็นเวลานานกระมัง?"

ต้าอ๋องภูเขาเบิกตาค้าง หายใจฟืดฟาดทางจมูก พึมพำว่า "เฮอะ สตรี"

จากนั้นสั่นศีรษะ คล้ายคิดสลัดอันใดออกไป กล่าวอีกว่า "อา สตรี"

ขบวนผู้คนออกจากหมู่ตึกเกียงเท้าน้ำ ถังฮวงกล่าวกับทั้งหมดอย่างยิ้มแย้มว่า "ยากนักที่พวกท่านเข้าร่วมกับตึกเดียวผ่าเผยของข้าพเจ้า ลูกผู้ชายเมื่อลั่นปาก ไม่กลับกลอกคืนคำ"

เล่าฮื้อยกมือเกาศีรษะ มองดูต้าอ๋องภูเขาปากกล่าวว่า "เรื่องนี้..."

เซี่ยวงี้ก็ลูบใบหูตัวเอง มองดูต้าอ๋องภูเขากล่าวว่า "เรื่องนั้น..."

ต้าอ๋องภูเขากล่าวอย่างขุ่นเคืองขบขันว่า "เฮอะเฮอะ สตรี"

ถังปุยซื้อปั้นหน้าเคร่งเครียดดุว่า "อย่าได้เหลวไหลไปแล้ว"

ฉื่อบู้ปวดแปลบที่ปากแผล แต่หัวใจสำนึกเต็มตื้นแทบตาย พอฟังถังฮวงเอ่ยปาก รีบขานรับว่า "ข้าพเจ้าเข้าร่วม สาบานติดสอยห้อยตาม"

ถังฮวงชำเลืองมองมันแวบหนึ่ง เผยอยิ้มออกมา ยิ้มอย่างปล่อยตัว ราวกับเทพธิดาที่รับประทานดอกไม้เป็นอาหาร ที่แท้นางยังไม่สร่างเมาจึงกล่าว "ท่านถูกข้าพเจ้าทำร้ายถึงเพียงนี้ ยังไม่มีโทสะหรือ?"

ฉื่อบู้พอมองดูนาง ก็บังเกิดความงมงายอยู่หกส่วน ลุ่มหลงอยู่สามส่วน รักษาความแจ่มใสไว้เพียงหนึ่งส่วน แต่ก็ถูกความโง่งมยึดครองไปครึ่งหนึ่ง ได้แต่กล่าวว่า "ข้าพเจ้าไหนเลยมีโทสะ ท่านมาช่วยเหลือข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าจะมีโทสะได้อย่างไร?"

ถังฮวงส่งเสียงดังอ้อกล่าวว่า "หากข้าพเจ้าไม่มาช่วยเหลือท่าน ท่านจะมีโทสะกระมัง?"

ฉื่อบู้ยามกะทันหันไม่อาจตอบได้

ถังฮวงหันไปยังถังปุยซื้อกล่าวว่า "**จับลักเจ่ก** *(อาที่สิบหก)* ท่านมาช่วยเหลือข้าพเจ้าด้วยตัวเอง ข้าพเจ้าช่างคิดไม่ถึงจริงๆ"

ถังปุยซื้อมีท่าทีโกรธเคือง หาตอบคำไม่

ต้าอ๋องภูเขากลับกล่าวว่า "มันหรือ? อย่าได้อวดอ้างเป็นคนดีแล้ว มันถูกบุตรชายของมันหลอกลวงมา"

ถังฮวงกล่าวอย่างนึกได้ว่า "ใช่แล้ว ถังชุยชุยเล่า?"

เล่าฮื้อชิงบอกเล่าเหตุการณ์หลังแยกจากว่า "ถังชุยชุยเห็นต้าอ๋องกลับไปช่วยเหลือท่าน มันสำนึกตัวว่ากำลังไม่เพียงพอ ต่อให้รุดไปรังแต่ทิ้งชีวิตในหมู่ตึกเกียงเท้าน้ำ จึงส่งนกพิราบสื่อสารเร่งรัดให้บิดามายังที่นี้..."

เซี่ยวงี้ชิงกล่าวสืบต่อ บรรยายโดยละเอียดกว่าเดิมว่า "ท่านลองคาดเดาว่า**ถังเล่าซิงแซ** *(ท่านผู้แซ่ถัง)* เหตุใดมาถึงในบัดดล? ที่แท้เป็นบุตรชายมันอ้างคำสั่งของถังเล่าไท้ไถ่ ให้คนของหมู่บ้านจึงเท้าปักรุดมาช่วยท่าน ดังนั้นมันรีบรุดมา หลังจากที่ล่วงรู้ความจริง แทบคิดฆ่าบุตรชายมัน แต่ตอนนั้นลุ้ยอีซิ่งและพวกยกกำลังออกมาแล้ว ได้แต่ทำตามแผนของต้าอ๋องพวกเรา ชักนำลุ้ยอีซิ่งกับถังตึ้งเจี่ยไปอีกทาง แล้วค่อยลอบเข้าหมู่ตึกเกียงเท้าน้ำมาช่วยท่าน"

ต้าอ๋องภูเขากล่าวเสริมว่า "นี่เรียกว่าข้าวสารหุงเป็นข้าวสุก มันไม่ช่วยก็ทำไม่ได้"

ถังปุยซื้อยังคงปั้นหน้าเคร่งเครียด ทำท่าพิโรธโกรธกริ้ว

ยามนั้นเหล่าสมุนของต้าอ๋องภูเขาทำงานสำเร็จ ควบม้ากลับจาก

ทิศต่างๆ บอกเล่าด้วยความกระหยิ่มยินดีว่าหาญสู้ศัตรูอย่างไร ชักนำกำลังติดตามไปอย่างไร

ถังปุยซื้ออดถามมิได้ว่า "ชุยชุยเล่า?"

ยามนั้นโก้วซังเน้ยที่เข้าร่วมปฏิบัติการช่วยคน ชักนำกำลังหลักของสาขาห้าทองบินไปอีกทางตอบว่า "มันไม่ระวังตัว ถูกลุ้ยอีซิ่งจับตัวไว้ คุมตัวกลับหมู่ตึกเกียงเท้าน้ำไปแล้ว"

ถังปุยซื้อร้องคำ "ว่ากระไร?" บนใบหน้าปรากฏเอ็นเขียวขึ้นโปนชั่วครู่ค่อยสงบลง แต่เสื้อผ้ายังสั่นพลิ้วพึบพับ กล่าวว่า "สมควรแล้ว"

มือดีสำนักถังนามถังก้วยเล่าสะอึกเข้ามากล่าวว่า "พวกเราใช่จะ..."

ถังปุยซื้อกล่าวย้ำอย่างเด็ดเดี่ยวว่า "ไม่ พวกเราจะไม่เสี่ยงอันตรายเพราะบุตรอกตัญญูนั้นอีก"

ถังฮวงร้องออกว่า "นั่นจะได้อย่างไร? ชุยชุยถูกคร่ากุมเพราะเรื่องของข้าพเจ้า บิดามันคำนึงถึงสถานการณ์โดยรวมไม่ช่วยเหลือ ข้าพเจ้าจะช่วยเหลือเอง"

กล่าวพลางหันหัวม้า บังคับม้าหมุนเป็นวง ต่อจากนั้นตวัดแส้ม้าควบม้าลงสู่ใต้

นางบนหลังม้าสวมชุดดำ ผิวพรรณขาวผุดผาด ตัดกันอย่างชัดเจนเช่นแสงอุทัย

นางส่งเสียงดังจากความมืดว่า "จับลักเจ่ก ท่านวางใจ ข้าพเจ้าจะช่วย**ชุยชุยซือกอ** *(ศิษย์พี่ที่เป็นบุรุษ)* ออกมา" นางกล่าวอีกว่า "จับลักเจ่ก ท่านอย่าได้บังเกิดจิตคิดร้าย ข้าพเจ้าเห็นดวงตาท่านทอแววดุร้าย ท่านอย่าได้บังเกิดความคิดฆ่าปิดปากฉื่อเสียวเฮียบกับต้าอ๋องภูเขา พวกเขาเมื่อล้วงความลับของสาขาห้าทองบินให้กับท่าน ถือเป็นสหายของท่าน หากท่านคิดจัดการกับพวกเขา ข้าพเจ้าจะกล่าวโทษท่านต่อ**เล่าไหนไน่** *(ท่านย่าผู้เฒ่า)*"

ถังปุยซื้อนั่งตะลึงลานบนหลังม้า ใบหน้าบัดเดี๋ยวแดงฉานบัดเดี๋ยวขาวซีด เคราขาวโชยพัดพลิ้วทั้งที่ปราศจากลมโชย เมื่อลมโชยยิ่งกระพือพลิ้ว ไม่ทราบบังเกิดความตื้นตันใจหรือว่าละอายใจ

เซี่ยวงี้มองดูถังฮวงจากไปไกล อดถามต้าอ๋องภูเขามิได้ว่า "ต้าอ๋องพวกเรา..."

เล่าฮื้อรู้ใจเซี่ยวงี้เป็นอย่างดี จึงกล่าวสืบต่อ "...นิ่งดูดายได้หรือ?"

ต้าอ๋องภูเขาทอดถอนใจคำหนึ่ง

ฉื่อบู้พลันพบว่าเสียงทอดถอนใจนี้คุ้นหูยิ่ง มันพลันนึกออกว่าในการประลองฝีมือบนเวทีลุยไถเก๋งเจ่กฮวงเต้ง ถังฮวงถูกพิษล้มลง ถูกถังนาไซและพวกรับตัวไป ฉื่อบู้ก็ได้ยินเสียงทอดถอนใจเช่นนี้

เสียงทอดถอนใจเต็มไปด้วยอารมณ์ความรู้สึก ความอ้างว้างและอับจนปัญญา ตอนนั้นถังฮวงเพิ่งจากไป ต้าอ๋องภูเขาอยู่ที่ข้างกายมัน ตอนนั้นมันไม่ได้คาดเดาว่าเป็นต้าอ๋องภูเขา เนื่องเพราะมันคาดคิดไม่ถึงว่าชายฉกรรจ์ที่ดูไปหยาบกร้านห้าวหาญ ใบหน้าเต็มไปด้วยรอยแผลเป็นดั่งจมูกยุบหายลงไป จะส่งเสียงทอดถอนใจที่อับจนปัญญา อ้างว้างเดียวดาย เต็มไปด้วยอารมณ์ความรู้สึกเช่นนี้ออกมา

ตอนนี้มันทราบแล้ว และเข้าใจแล้ว เช่นเดียวกับที่ตนเองปะปนเข้าไปเป็นไส้ศึกในสาขาห้าทองบิน ต้าอ๋องภูเขาไฉนตื่นเต้นตึงเครียดปานนั้นไฉนยินยอมร่วมทางมา และยินยอมกระทำทุกเรื่องราว

ฉื่อบู้นึกถึงตอนนี้ ต้องลูบคลำขวานบินซึ่งฉาบพิษทำร้ายถังฮวง แต่ถูกมันขจัดพิษไปจนหมดสิ้น ทั้งยังเก็บรักษาเอาไว้ มันชักดึงขวานออกมาสะบัดกวัดแกว่งกลางอากาศ ลืมเลือนอาการบาดเจ็บของตนเอง เพียงร้องว่า "หากคิดติดตามถังฮวงไปช่วยถังชุยชุย ให้ตามข้าพเจ้ามา"

ขบวนผู้คนและม้าหลายสิบตัวมุ่งสู่สาขาห้าทองบินอีกครา ทั้งได้ยินเสียงกลองดังตงตงไม่ขาดหู ทั้งหมดเงยหน้าขึ้น เห็นการกลับมาอีกครั้งของถังฮวง ยิ่งอยู่เหนือความคาดคิดของผู้คนในสาขาห้าทองบิน ยามรับศึกอย่างฉุกละหุก ถูกนางบุกขึ้นหอกลองทอง ศัตรูจึงรายล้อมรอบหอไว้ สถานการณ์เขม็งตึงเครียดถึงขีดสุด

ยามนี้ภายในหมู่บ้านบังเกิดเสียงคนเอ็ดอึง แสงไฟจุดสว่างไสว ถังฮวงในชุดดำหน้าขาวผ่อง ผมนุ่มสลวยโชยพัดพลิ้ว มองจากชั้นบนลงมา เห็นทั้งหมดยกกำลังมาหนุนเสริม ยิ่งลิงโลดยินดี หยิบฉวยไม้ตี ขยับสองแขนย่ำกลองโดยแรง เสียงกลองตงตงปลุกเร้าความองอาจของนาง เรียกขวัญและกำลังใจของทั้งหมด

ได้ยินโก้วซังเน้ยส่งเสียงร้องออกมาว่า "โอ ถังฮวง"

จบบริบูรณ์

唐方一戦

หงส่าฝ่ายุทธจักร

เป็นเหตุการณ์ที่อุบัติขึ้นภายหลังจาก
จบชุดนักสู้คะนองศึก สมควรเกิดขึ้นก่อนเรื่อง
ตำนานแห่งผู้กล้า

เขียนถึงนางเอกถังฮวงเข้าร่วมการประลองอาวุธลับของมือดีอาวุธลับรุ่นเยาว์
จนถูกม้วนเข้าสู่วังวนแห่งการต่อสู้ช่วงชิง และแผนอุบายอันลึกซึ้งชั่วร้าย
ทั้งยังเป็นเรื่องเล่มเดียวจบ สามารถอ่านรวดเดียวจนจบเรื่อง

สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์ ในเครือบริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน)
459 ถนนพร้าว 48 แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310 ลูกค้าสัมพันธ์ โทร. 0-2693-0904

SIAM INTER Multimedia

A0576 / นวนิยายจีนกำลังภายใน / www.smm.co.th
ออกแบบปก : นพกานต์ วงษ์คล้าย

(唐方一战) (TANG FANG YI ZHAN)
© 1990 by Woon Swee Oan. All rights reserved. First published in Hong Kong in 1990 by Tung Wan Co., Ltd. Thai translation rights arranged with Swan's publishing Co., Ltd. and Siam Inter Books, a division of Siam Inter Multimedia Public Co., Ltd.

ราคา 185 บาท
ISBN 978-616-02-0004-7
9 786160 200047
02-05-00268-100
0 205002 681008